

ΑΤΗΝΕS

Τι πιστεύουν οι Έλληνες;

Η πρώτη μεγάλη πανελλήνια
δημοσκόπηση της διαΝΕΟσις

Κωνσταντίνος Ζούλας - Νίκη Λυμπεράκη
Η Ελλάδα στον καθρέφτη
Του Δημήτρη Μαστρογιαννίτη

Ο μικρός Αϊλάν νεκρός στην παραλία Σέλφι!

Του Φώτη Γεωργελέ

Μπορεί να αποπεμφθεί η Ελλάδα από τη Σένγκεν;

Μιλήσαμε με τον Θάνο Π. Ντόκο του ΕΛΙΑΜΕΠ
Του Τάκη Σκριβάνου

Το δράμα της Κολοκοτρώνη & Λέκκα γωνία

Ο σκηνοθέτης Νίκος Περάκης
φωτογραφίζει και γράφει

Σωκράτης Μάλαμας

Δεν μασάμε, διασκεδάζουμε κιόλας
Του Μάκη Μηλάτου

QUIZ

Valentines day

Ποιο είδος έρωτα προτιμάς;
Του Γιώργου Θ. Παυριανού

PURE**BOOST**X

EDITO

Του Φώτη Γεωργελέ

Διάβασε τη φωτογραφία

Ο μικρός Αϊλάν νεκρός στην παραλία. Σέλφι!

Τι βλέπεις; Ένα χοντρό κύριο ξαπλωμένο στα βότσαλα. Τι νιώθεις; Περιέργεια, ποιος είναι αυτός και τι κάνει εκεί πέρα. Και μένα τι με νοιάζει;

Όταν πριν λίγους μήνες δημοσιεύτηκε η φωτογραφία του μικρού Αϊλάν στην ακρογιαλιά, ο κόσμος ένιωσε να κόβεται η ανάσα του. Η μικρή φιγούρα αφημένη, παρατημένη στην παραλία σαν σπασμένη κούκλα χωρίς πρόσωπο, μια εικόνα σκέτη και δυνατή σαν χαστούκι, έλεγε λιτά ένα τρομακτικό μήνυμα: Κοινωνία άρρωστη σκοτώνει τα παιδιά της και αυτοκτονεί. Η εικόνα του Αϊλάν, παρόλο που ήταν συγκλονιστική, δεν έγινε πολυχρησιμοποιημένη. Ίσως ακριβώς γι' αυτό. Ήταν τόσο το σοκ που προκαλούσε, ώστε δεν χρειαζόταν την επανάληψη, έμεινε χαραγμένη στη μνήμη όλων. Η δύναμη της δεν την άφησε να γίνει πορνογραφία, τη διέσωσε.

Η φωτογραφία του Αϊ Γουέι Γουέι θέλει, όχι να υπενθυμίσει, αλλά στην πραγματικότητα να τη μειώσει, να φθείρει τη μοναδικότητά της, να την ανταγωνιστεί. Να την ξεθωριάσει, να την εξαφανίσει τελικά με τη δύναμη των Μέσων και της διασημότητας. Την ακυρώνει κάνοντάς τη μπανάλ. Σε αριθμημένα αντίτυπα με την υπογραφή του καλλιτέχνη.

Ένα απλό ερώτημα αναδεικνύει την επιτυχία ή την αστοχία της απόπειρας του καλλιτέχνη: Ένας ενδιαφέρθηκε παρπάνω για το πρόβλημα βλέποντας αυτή τη φωτογραφία;

Έκανε ένας άνθρωπος μια σκέψη, είπε κάτι, ένιωσε κάτι για τους πρόσφυγες; Εκ του αποτελέσματος, έχουμε την απάντηση: Μιλάμε για τον Γουέι, όχι για τον Αϊλάν.

Όταν κοιτάζω τη φωτογραφία, βλέπω μόνο ένα χορτάτο κύριο ξαπλωμένο στην παραλία που θέλει να μιλήσουμε γι' αυτόν. Συγγνώμη για τη μη πολιτική ορθότητα, συγγνώμη που δεν με συγκινούν οι αγώνες του απέναντι στο αυταρχικό καθεστώς της πατρίδας του. Όμως η Τέχνη δεν είναι αναπαράσταση σε τηλεοπτικό πλατό. Ένας καλλιτέχνης έχει τα μέσα κι αν θέλει πράγματι να μιμηθεί διά του πόνου τη φρίκη του κόσμου, τότε όπως θα του 'λεγε καμιά Μαρίνα Αμπράμοβιτς, πρέπει να χύσει αίμα γι' αυτό. Αυτό που κάνει είναι ανέξοδο, εύκολο, χωρίς κόστος, χωρίς προσωπικό τίμημα, γρήγορο και κυνικό, αξίας όσο ένα λάικ στο ίνσταγκραμ. Σέλφι!

Ο σημερινός άνθρωπος, η αφόρητη αυτοαναφορικότητα των επωνύμων, τα σύγχρονα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τα βραβεία Νόμπελ. Κάτι πρέπει να εξαργυρωθεί, κάποιο κέρδος πρέπει να υπάρχει για να είσαι άνθρωπος. Το κέρδος είναι η δημοσιότητα, δηλαδή η ύπαρξη. Όλοι οι πρωταγωνιστές είμαι εγώ. Πάντα εγώ. Αυτό είναι το μόνο νόημα. Αυτός είναι ο καλός ναρκισσισμός, ο ναρκισσισμός για ιερό σκοπό. Είμαι εγώ, είμαι παντού, είμαι όλοι οι ρόλοι. Με κίνδυνο να μην είμαι κανένας. Συγκινούμαι, άρα υπάρχω. Άρα αρκεί. Δεν αρκεί. Πρέπει και να σκέφτεσαι. Τους άλλους. **A**

ATHENS VOICES

★ Η ΑΘΗΝΑ ΜΙΛΑΕΙ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΑΚΟΥΜΕ ★

«Πήρα δύο για να πάρω δύναμη».
(Χοντρούλο κοριτσάκι βγαίνοντας από τα Starbucks, με δύο γλυκά στα χέρια της. Αμπελόκηποι, Σάββατο απόγευμα)

Δύο (πολύ) ηλικιωμένες κυρίες σταματούν σε βιτρίνα όπου υπάρχουν τρία μαύρα μακριά φορέματα.
-Αχ, κοίτα κάτι ωραία νυχτικά.
-Τουαλέτες είναι.
(Πατριάρχου Ιωακείμ, Κολωνάκι, Κυριακή βράδυ)

«Μαμά, η λέξη παβγιολάκι είναι πολύ κακή»
(Μικρός γύρω στα 6, ρωτάει τη μαμά του για τη νεοελληνική αργκό, περιμένοντας το σχολικό. Δευτέρα πρωί, Μαρούσι)

Νεαρό ζευγάρι σε καφετέρια
Εκείνη: Δεν έβαλα σωστά το κραγιόν μου, πρέπει να μάθω να βάφομαι.
Εκείνος, κοιτώντας τη στα χείλη: Έλα μωρέ, πώς κάνεις έτσι. Λίγο σημάδι θέλει.
(Νέα Φιλαδέλφεια, Τρίτη μεσημέρι)

-Αύριο θα πάω στη Στέγη.
-Τι είναι αυτό;
-Ένα θέατρο στη Συγγρού.
-Πού; Πριν ή μετά τα μπουρδέλα;... Δεν το 'χω δει ποτέ.
(Διάλογος σε γιορτινό τραπέζι. Σάββατο βράδυ, Αμπελόκηποι)

Ζευγάρι προχωράει σε στενό δρομάκι. Από κάποιο ανοιχτό παράθυρο έρχονται μυρωδιές.
Εκείνη: Πω πω, κάποιος μαγειρεύει αρνί.
Θα ξεράσω.
Εκείνος: Εγώ το παθαίνω με το κουνουπίδι.
(Κυριακή μεσημέρι, Λυκαβηττός)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ
→ panikoval500@gmail.com

i

ΤΟ ΕΞΗΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει η Αγγελική Ερήμου. Τέλειωσε τη Σχολή Καλών Τεχνών με άριστα με δασκάλους τον Χρ. Μπότσογλου και τον Γ. Λαζόγκα. Παρακολούθησε τα εργαστήρια Χαρακτικής και φωτογραφίας. Σπούδασε επίσης αρχιτεκτονική εσωτερικών χώρων και διακόσμησης. Είχε συνεργασία με θέατρα ως ενδυματολόγος, καλλιτεχνική επιμέλεια γραφικών, σκηνικά και κουστούμια.

ΦΤΙΑΞΕ ΜΟΥ ΤΗ ΜΕΡΑ

Αναγνώστης της Α.Β. λίγο πριν τη συναυλία των Sazman Orkestar στο six d.o.g.s

Info~DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

ΤΟ TWEET ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

«Με κοιτά στα μάτια. Κοντοστέκεται απέναντί μου. "Θα επιμείνεις φτωχός;"»
Λαχειοπώλης, οδός Αθηνάς (@ChristosDrillos)

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ

Για την «Επιστροφή» με τον Ντι Κάπριο: «Ρε φίλε, δίπλα είναι η φωτιά, ψήσ' το λίγο».

Η ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Πηγαίνετε τα παιδιά σας στις «Περιπέτειες του Βαρόνου Μυνχάουζεν» στο Θέατρο Τέχνης και αντί εισιτηρίου προσφέρετε συγκεκριμένα είδη πρώτης ανάγκης για το Άσυλο Ανιάτων (λάδι, γάλα εβαπορέ, χυμός ντομάτας, ντοματάκια κονσέρβα, μαρμελάδα βερίκοκο και ροδάκινο, πάνες για ενήλικες Νο 3).
(14/2 στις 11π.μ. Φρυνίχου 14, Πλάκα)

Η ΑΤΑΚΑ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ

«Στο σημερινό κόσμο επενδύονται 5 φορές περισσότερα για φάρμακα για την αντρική ανικανότητα και τη σιλικόνη για γυναίκες από ό,τι για τη θεραπεία του αλτσχάιμερ. Σε μερικά χρόνια θα έχουμε ηλικιωμένες με μεγάλα στήθη και ηλικιωμένους με σκληρό πέος, αλλά κανέναν από αυτούς δεν θα θυμάται σε τι του χρησιμεύει».
(Drauzio Varella, Βραζιλιάνος ογκολόγος, κάτοχος Νόμπελ)

HILTON

Θες να πας να πιεις ένα ποτό στο Galaxy και φοβάσαι μη πέσεις σε κανένα δεσμό;

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Η νέα Μοιραράκη.

Η ΛΕΞΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Hot spot. Αντί για «Νόμπελ Ειρήνης».

ΑΓΙΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Λίγα πράγματα στις βιτρίνες. Μέχρι κι αυτός φαλίσσε.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

Καλπάζει (στην κατηφόρα).

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΑΣΑΦΕΙΑ

«Το DIEM25 είναι μια απαραίτητη ουτοπία» δήλωσε ο Βαρουφάκης για το νέο κίνημα.

ΖΩΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ανυπομονούμε για το βιβλίο. Δεν μπορεί, θα ετοιμάζεται.

EUROPOND

Ποντιακό χιπ χοπ στην Eurovision. Θα γελάσει και το παρδαλό τσακνί.

HOT SPOT

Ναι ή όχι; Πατί δεν κάνουμε ένα δημοψήφισμα;

GREATEST hits

★ Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Θ. ΠΑΥΡΙΑΝΟΣ ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ Α.Β. ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ★

ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΜΠΛΟΚΑ

Την είδα στις Αφίδνες που έτρωγε σταφίδες την πήρα στο τρακτέρ μου κι έγινε παρτενέρ μου

Ήταν από τον Βόλο κι είχε ωραίο ρόλο τριγύρναγε στα μπλόκα και πούλαγε καριόκα

Την πήγα στις Αρχάνες να φάει μελιτζάνες μα αυτή ήθελε κοψίδια κι αγγούρια απ' τα Καλύβια

Μαζί στην Καλαμάτα πουλήσαμε ντομάτα και όλα τα λεφτά της τα έφαγε στα στριφτά της

Έξω από τον Αυλώνα ξεκίνησε αγώνα πετούσε από την καρότσα καφάσια με αγκόρτσα

Σε κάτι μπαρ της Θήβας τη μέθυσαν με Chivas κι έριχνε στους πελάτες κρεμμύδια και πατάτες

Εγώ όταν τη φιλούσα όλα τα συχωρούσα και ως την Αταλάντη φερόμουν με το γάντι

Μα εκεί κοντά στα Τέμπη μπροστά σε έναν μπέμπη έχυσε η γαϊδάρα το γάλα από την καρδάρα

Της δίνω τότε μία και μέχρι τη Λαμία έκλαιγε και χτυπιόταν και πια δεν μου καθόταν

Την άφησα στον Βόλο κι ας είχε ωραίο ρόλο κι αν θέλω μια καριόκα θα πάω ξανά στα μπλόκα

Αλληλεγγύη Χωρίς Σύνορα

Ο Όμιλος ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ προσφέρει την υποδομή για το HELPE VILLAGE στη Χίο. Έναν χώρο προσωρινής φιλοξενίας με αξιοπρεπείς συνθήκες για περισσότερους από 1.000 πρόσφυγες.

Μια ενέργεια για την κοινωνία που στηρίζουν εθελοντικά οι εργαζόμενοι από το σύνολο των χωρών που δραστηριοποιείται ο Όμιλος. Μια ενέργεια ανθρωπιάς χωρίς σύνορα, γίνεται δύναμη που μας ενώνει, για όλους εκείνους που το έχουν πραγματικά ανάγκη.

Γιατί στην αλληλεγγύη δεν υπάρχουν σύνορα.

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ**

ΟΜΙΛΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

ενέργεια
για Ζωή

QUIZ

1. Ξυπνάς ανήμερα του Αγίου Βαλεντίνου. Το πρώτο πράγμα που κάνεις:

- α. Παίρνω τηλέφωνο τον έρωτά μου και εύχομαι χρόνια πολλά (2)
- β. Βάζω τις φλέβες μου στο μπλέντερ (3)
- γ. Στέλνω δώρο καρδούλες και σοκολατάκια (1)
- δ. Δίνω ένα φιλί στον έρωτά μου που κοιμάται δίπλα μου (4)

2. Για σένα έρωτας είναι...

- α. Να δίνεις χωρίς να περιμένεις αντάλλαγμα (4)
- β. Η ένωση δύο ψυχών σε μία (2)
- γ. Να σε βασανίζει η σκέψη ενός προσώπου (3)
- δ. Κάτι απαραίτητο για τους ανθρώπους (1)

3. Πόσες φορές την ημέρα σκέφτεσαι τον έρωτά σου;

- α. Όλη την ημέρα (2)
- β. Δυο-τρεις φορές την ημέρα (1)
- γ. Όλη την ημέρα και τη νύχτα (4)
- δ. Μόνο τη νύχτα (3)

4. Αν σου έλεγε ο έρωτάς σου «πήδα από το μπαλκόνι!» τι θα έκανες;

- α. Θα πήδαγα (3)
- β. Θα του έλεγα «πήδα πρώτα εσύ!» (4)
- γ. Θα τον έπιανα και θα πηδάγαμε μαζί (2)
- δ. Δεν έχω μπαλκόνι, το σπίτι μου είναι ισόγειο (1)

5. Βλέπεις τον έρωτά σου μαζί με κάποιον-α άλλο-ν. Τι κάνεις;

- α. Τους αρχίζω και τους δύο στα χαστούκια (1)
- β. Τρώω μπροστά τους κομμάτια από γυαλιά (3)
- γ. Λέω στον έρωτά μου ότι θα φαρμακθώ (2)
- δ. Δίνω χαστούκια στον εαυτό μου (4)

6. Αλήθεια, για ποιο λόγο έχεις ερωτευτεί τον άλλο-ν;

- α. Γιατί δεν μπορώ χωρίς να είμαι ερωτευμένος-η (2)

ΕΝΤΑΞΕΙ... ΕΙΣΑΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ-Η... ΟΜΩΣ ΠΟΙΟ ΕΙΔΟΣ ΕΡΩΤΑ ΠΡΟΤΙΜΑΣ; ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΒΕΡΟΣ, Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ, Ο ΣΚΟΥΛΗΚΑΝΤΕΡΟΣ, Ο ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΥ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΣΚΟΥΛΗΚΙ, Ο ΞΕΝΕΡΟΣ, ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΛΕΜΕ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ, ΚΑΙ Ο ΚΑΜΠΑΛΕΡΟΣ, Ο ΑΦΕΛΗΣ ΚΑΙ ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ. ΕΣΥ ΣΕ ΠΟΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΔΗΛΗΚΕΙΣ, ΚΑΝΕ ΤΟ ΤΕΣΤ, ΠΡΟΣΘΕΣΕ ΤΟΥΣ ΒΑΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΒΡΕΣ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ...

Του ΓΙΩΡΓΟΥ Θ. ΠΑΥΡΙΑΝΟΥ

β. Γιατί με φτύνει και έχω πεισμώνσει (3)

γ. Γιατί είναι ωραίος γκόμενος-α (1)

δ. Μακάρι να ήξερα το λόγο (4)

7. Πόσο καιρό ήσουν ερωτευμένος με το ίδιο πρόσωπο;

α. Για μια βδομάδα (1)

β. Δεν θυμάμαι (2)

γ. 3 μήνες, 15 ημέρες, 6 ώρες, 40 λεπτά και 22 δευτερόλεπτα (3)

δ. Ουουου! Ακόμα είμαι ερωτευμένος-η (4)

8. Ποια είναι η οικονομική σου κατάσταση;

α. Χάλια (3)

β. Μέτρια (2)

γ. Παμπλούτου (1)

δ. Τι σχέση έχουν τα οικονομικά με τον έρωτα; (4)

9. Ποια είναι η μεγαλύτερη θυσία που έκανες για τον έρωτά σου;

α. Εγκατέλειψα όλους τους φίλους μου (2)

β. Έκλειψα λεφτά από τη δουλειά μου για να τον/τη δανείσω (1)

γ. Παράτησα το στεφάνι μου (3)

δ. Έκοψα όλες τις κακές συνήθειες (4)

10. Ποιο τραγούδι θα αφιέρωνες στον έρωτά σου;

α. Σε έχω ερωτευτεί (4)

β. Στάξεις έρωτα (1)

γ. Έρωτά μου αγιάτρευτε (3)

δ. Ερωτευμενάκι (2)

Ποιο είδος έρωτα προτιμάς;

10 πόντοι ΚΑΜΠΑΛΕΡΟΣ

Φίλε-η, έχεις διαλέξει τη χειρότερη, την ελαφρότερη και την απλοϊκότερη μορφή του έρωτα. Δεν ξέρεις για ποιο λόγο είσαι ερωτευμένος-η, δεν κάνεις τίποτα για τον έρωτά σου και το πιθανότερο είναι να ερωτευέσαι έτσι, για να έχεις κάτι να αφηγηθείς στους φίλους και στις φίλες σου. Σοβαρέψου! Με τον έρωτα δεν παίζουν τις κουμπάρες!

20 πόντοι ΞΕΝΕΡΟΣ

Ax! το κακό στο έκανε ο Σοφοκλής με το «έρως ανίκατε μάχαν». Ήρθε μετά ο Πλάτωνας και σε αποτελείωσε! Φίλε-η, ζεις τον έρωτα ρομαντικά, σαν όνειρο, και πολύ φοβάμαι ότι κάποια στιγμή θα ξυπνήσεις και θα προσγειωθείς ανώμαλα στην πραγματικότητα. Καλός ο πλατωνικός έρωτας αλλά χρειάζεται και λίγος ρεαλισμός μαζί με τη μαγεία, δεν νομίζεις;

30 πόντοι ΣΚΟΥΛΗΚΑΝΤΕΡΟΣ

Ο έρωτας σου βγάζει τα χειρότερα στοιχεία του εαυτού σου. Ερωτεύεσαι βαθιά και απελπισμένα όχι τους ανθρώπους που θα ανταποκριθούν αλλά εκείνους που θα σε βασανίσουν, που θα σε κάνουν να συρθείς στο χώμα σαν σκουλήκι. Για σένα ο έρωτας είναι μόνο βάσανο και καψούρα. Κάνεις τα πάντα για να μη σε ερωτευτούν και αν καμιά φορά κάποιος χριστιανός-ή ανταποκριθεί, φεύγεις μακριά.

40 πόντοι ΒΕΡΟΣ

Συγχαρητήρια! Ζεις τον έρωτα τον πραγματικό, τον αληθινό. Δεν υποχωρείς, αγωνίζεσαι για τον έρωτά σου, ερωτεύεσαι βαθιά και με πάθος, δίνεις χωρίς να περιμένεις ανταλλάγματα. Για σένα ο έρωτας είναι όπως το οξυγόνο. Δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς αυτόν. Χαράς σε εκείνον-η που θα τον/την ερωτευτείς! Θα περάσει συγκλονιστικά. Όσο για σένα, σου εύχομαι να βρεις την ανταπόκριση που αξίζεις! **A**

Breaking Bad

Στο «Breaking Bad» ένας καθηγητής στο Νέο Μεξικό το πρωί διδάσκει Χημεία και το απόγευμα πλένει αυτοκίνητα. Μία μέρα μετά τα πεντηκοστά γενέθλιά του, μαθαίνει ότι έχει δύο χρόνια ζωής. Αποφασίζει, λοιπόν, να βγάλει πραγματικά λεφτά από το μυαλό του. Στήνει εργαστήριο παρασκευής συνθετικών ναρκωτικών. Και για πρώτη φορά στη ζωή του έχει τις χούφτες του γεμάτες δολάρια. Στο τέλος της μέρας κάνει τόσο δυνατό σεξ με την κυρά του που εκείνη νομίζει ότι ήρθε άλλος άνδρας στο κρεβάτι της. Ναι, περίπου αυτό έγινε. Διότι το αγόρι μας, εκτός από χείμαρρος ερωτισμού, είναι πλέον παράνομος επιπέδου ισοβίτη. Και σκληρός – όχι μόνο εκεί που φαντάζεστε. Δεν έχει πλέον κανέναν ενδιασμό απέναντι σε νόμους και ανθρώπινες ζωές. Τακτοποίησε και τη σχέση του με την ηθική. Πιθανότατα να της πληρώσει και διατροφή. Θα έχει ελάχιστη επαφή μαζί της και αρκετά χρήματα για να κάνει τις Ερινύες να σκάσουν. Και όλα αυτά στο πρώτο επεισόδιο, ναι; Το «Breaking Bad» σου λέει κάτι που γνωρίζεις αλλά φοβάσαι να πεις δημόσια, πόσο μάλλον και να το κάνεις. Υπάρχει ένα όριο πέρα από το οποίο είσαι σε θέση να στείλεις τα πάντα στο διάολο, αφού και εσύ έχεις ήδη ξεκινήσει προς τα εκεί. Και έρχονται κάποιες στιγμές που λες ότι αυτό ήταν, τελειώσες. Βρίζεις, κλωτσάς μια πόρτα, αλλά έχει τελειώσει. Το χρέος σου προς την κοινωνία, την οικογένεια και τον προϋπολογισμό διαγράφεται από τη ζωή. Ή από το θάνατο. «Δεν φοβάμαι να πεθάνω. Έχω ήδη πεθάνει» λέει ο Λεονάρντο ντι Κάπριο στην «Επιστροφή». Έτσι και ο καθηγητής μας στο «Breaking Bad».

Στη Βουλγαρία, στην Interamerican και να πάνε να γαμψθούν... Το γράφει ο παλιός συμμαθητής, από Θεσσαλονίκη, στο Facebook. Είναι ελεύθερος επαγγελματίας, έχει μία μικρή προσωπική επιχείρηση που ασχολείται με εφαρμογές λογισμικού. Την κλείνει. Μαζί κλείνει και βιβλία. Μου λέει ότι ξεμπερδεύει με Εφορία και ΟΑΕΕ – ειλικρινά δεν ξέρω κατά πόσο είναι εύκολο να

γίνει αυτό. Θα εγκατασταθεί επαγγελματικά στη Βουλγαρία και θα πουλάει υπηρεσίες στην Ελλάδα. Κανονικά θα πρέπει να στήσει υποκατάστημα στην Ελλάδα, αλλά, όπως λέει, λόγω των υπηρεσιών που παρέχει, η δουλειά γίνεται online, αν και ακόμα δεν ξέρει τι περιορισμούς θα θέσουν τα capital controls. Βουλγαρία και αυτός. Σαραντά χρόνια κυβερνήθηκε από την Αριστερά η Βουλγαρία και βούλιαξε στην καχεξία. Αλλά η Αριστερά οδηγεί στην ανάπτυξη αρκεί να κυβερνά το γείτονά σου, όχι εσένα. Και εντάξει, τα κεφάλαια και οι επιχειρήσεις πάνε και έρχονται. Μπορεί στο μέλλον να επαναπατριστούν. Συμβαίνουν αυτά στη σφαίρα της οικονομίας. Υπάρχει όμως και κάτι άλλο. Η «Breaking Bad» διάθεση μίας ολόκληρης γενιάς ανθρώπων που προσπαθούν να δημιουργήσουν καινοτομία, θέσεις εργασίας, πλούτο, ευμάρεια, καταναλωτικά ερείσματα. Είναι όλοι αυτοί που ακούν την κυβερνητική εκπρόσωπο να μιλάει για «ταξική πολιτική». Και αμέσως καταλαβαίνουν ποιοι θα βρεθούν με την πλάτη στο πάτωμα στην πάλη των τάξεων, όπως την αντιλαμβάνεται ο ιδεοληπτικός πολιτικός σχεδιασμός των κυβερνώντων. Ναι, είναι οι τύποι που έφαγαν μάτια και μυαλά σπουδάζοντας για να κάνουν λεφτά και να ζήσουν καλά στη χώρα τους. Ποιοι νομίζετε ότι κινούν την αγορά, δημιουργούν θέσεις εργασίας, κάνουν την οικονομία να λειτουργεί; Θα το κάνουν και τώρα, απλώς πληρώνοντας λιγότερους φόρους. Όμως το μεγάλο κόστος δεν είναι οικονομικό. Είναι η οργή, η αποστροφή, η απέχθεια που εκδηλώνει αυτή η γενιά των ανθρώπων για τη χώρα, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της. Αυτό δεν αποτιμάται οικονομικά επειδή, απλώς, δεν μπορείς να το αγοράσεις με τίποτα. Διαβάξεις ότι θα πληρώσεις εφορία και εισφορές στο 60% του εισοδήματός σου. Κοιτάς στη διπλανή στήλη και καταλαβαίνεις ότι εν μέρει χρηματοδοτείς τις προσλήψεις και τα ρουσφέτια τους. Και μετά, ναι, μποτιλιαρισμένος σε ένα μπλόκο αγροτών, περιμένεις να περάσεις τον Προμαχώνα. Και παίρνεις μαζί τη φιλοπατρία και την ηθική σου, για να γίνουν όπως ήταν κάποτε οι Βουλγάρες στα μαγαζιά των Σερρών.●

τώρα ότι έχεις την καλύτερη πρώτη ύλη σε βότκα, την Ketel One, και έναν από τους καλύτερους bartenders της πόλης να είναι το back up σου. Τι λες, θα τα καταφέρεις;

Ο αινιγματικός τους bartenders για τα εκπληκτικά κοκτέιλ που μπορούν να φτιάξουν. Μπορείς να κάθισαι με τις ώρες στην μπάρα και να βλέπεις αυτά τα φανταχτερά πολύχρωμα μεγάλα ποτήρια να ηπιανόερχονται. Και είσαι σίγουρος ότι κι εσύ θα τα καταφέρνεις καλά. Ας πούμε

Πρώτα απ' όλα δεν πρόκειται για παιχνιδι φαντασίας αλλά για μια πραγματικότητα, καθώς η Ketel One, η βότκα που ξεχωρίζει ανάμεσα στις ultra premium βότκες παγκοσμίως, σου δίνει την ευκαιρία. Αλλά πριν αρχίσεις να σκέφτεσαι τα υλικά που θα χρησιμοποιήσεις, έχει στα υπόψη ότι το μπουκάλι που βρίσκεται μπροστά σου είναι πραγματικά πολύτιμο. Σκέψου μόνο ότι η ιστορία του ξεκινά από το 1691 στο Sciedam της Ολλανδίας, με την πρώτη σελίδα του μεγάλου του βιβλίου να γράφεται από τον Joannes Noleet στο οικογενειακό αποστακτήριο. Και σήμερα, δέκα γενιές μετά, η οικογένεια Noleet συνεχίζει να εγκρίνει κάθε παρτίδα πριν αυτή εμριλωθεί.

Η Ketel One, την οποία στο πέρασμα του χρόνου ερωτεύθηκαν κάποιοι από τους σπουδαιότερους bartenders και εκατομμύρια λάτρεις της βότκας, σου δίνει την ευκαιρία να κάτσεις δίπλα σε έναν από τους καλύτερους bartenders και να αυτοσκεδιάσεις. Η βάση σου είναι άριστη, ποια υλικά θα επιλέξεις για τη δημιουργία σου; Συγκεντρώσου, άσε τη φαντασία σου να απογειωθεί και βάλε τα δυνατά σου!

Την Πέμπτη 11/2 ο Γιάννης Νάτσος μετά τις 21.00 θα σας περιμένει για να δημιουργήσετε μαζί το ιδανικό κοκτέιλ στο Tailor Made στην Πλατεία Αγίας Ειρήνης. Μείνετε συντονισμένοι, τα επόμενα events στις 18/2 στο 7 Jokers και στις 25/2 στο Mosaiko bar.

TA TWEETS ΤΟΥ FORREST GUMP

Από τον ΝΙΚΟ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

ΞΕΒΡΑΚΩΘΗΚΕ Η ΕΥΡΩΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ

Χιλιάδες γερμανοί, νορβηγοί, δανοί και σουηδοί πρόσφυγες εγκαταλείπουν τη νεοφιλελεύθερη κόλαση και ζητούν ασυλό στην αριστερή ελλάδα. ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

ΓΕΡΟΒΑΣΙΛΗ:

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΣΤΟΝ ΥΠΕΡΟΧΟ ΛΑΟ
ΤΩΝ ΜΕΤΑΚΛΗΤΩΝ ΠΟΥ ΣΤΑΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΛΕΠΤΟ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΜΑΣ!

NON PAPER

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ

Απόπειρα αυτοκτονίας Σόιμπλε
Με ηυγμούς σπάει και ομολογεί:
"Με πέταξε στο πάγκο ο Αλέξης"

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ-ΣΕΙΣΜΟΣ

Ο ΠΑΠΠΑΣ
ΦΕΡΝΕΙ ΥΠΟΥΡΓΟ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ **PODEMOS**

Μοίρασε πόνο !!!
Με εγκεφαλικά
οι ευρωηγούρηδες.
Με ψωρίαση
στο μούσι ο Ραχόι.

ΣΑΝ ΑΘΛΗΤΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΠΛΕΟΝ ΤΟ
NON PAPER
ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ!

Από τη μεγάλη παράδο-
ση του οπαδικού τύπου
θα αντλεί έμπνευση η
ομάδα επικοινωνίας
του Μεγάλου Μαξίμου
προκειμένου να κάνει
τις διαρροές της πιο
αποτελεσματικές και
το έργο της παροχής
έτοιμων επιχειρημάτων
προς τους οπαδούς του
κόμματος πιο εύκολο.
Σύμφωνα με κύκλους
(που πρόσκεινται στους
κύκλους) του Μαξί-
μου, οι διαρροές των
non paper έχουν επι-
σημοποιηθεί πλέον ως
μέθοδος επικοινωνίας
της κυβέρνησης με τον
έξω κόσμο. Κατά συνέ-
πεια αφού ο «περήφα-
νος λαός του ΣΥΡΙΖΑ»
περιμένει κάθε μέρα να
μάθει τι του αρέσει και τι
όχι, πώς ήταν η εμφάνι-
ση του Αλέξη Τσίπρα και
τι πρέπει να λέει στους
οπαδούς της αντιπα-
λης ομάδας, χρειάζεται
ένα έντυπο που να τον
καθοδηγεί.
Έτσι, κάθε μέρα, ΣΥΡΙ-
ΖΑΙΟΙ και ενδιαφερό-
μενοι δεν θα μαθαίνουν
πλέον τα νέα μέσω τρί-
των αλλά θα βρίσκουν
στα μανταλάκια πάνω
στην πύλη του Μεγά-
ρου Μαξίμου το νέο
Non Paper που θα τους
ανεβάζει το αγωνιστικό
φρόνημα και θα τους
συσπειρώνει ενάντια σε
όσους προσπαθούν να
βλάψουν την ομάδα.

ΤΙΤΑΝΑΣ

Ουρά κάτω από τα σκέλια ο γιός του αποστάτη

Τρέχουν να κρυφτούν οι δοσίλογοι
γεμανοτσοιιάδες του προδοτικού ΝΑΙ

Νέα έγκυρη δημοσκόπηση της ΑΥΓΗΣ
κλειδώνει 89% στον πρωταθλητή ΣΥΡΙΖΑ

Για εσχάτη προδοσία τα μαϊμού
προγνωστικά των συστημικών νενέκων

Βόμβα Καμμένου: οι μερκελίστές της ΕΛΣΤΑΤ
κρύβουν ανάπτυξη 46% και ανεργία 0,1%

ΕΚΡΥΨΕ ΤΟ ΤΟΠΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ Ο ΤΣΙΠΡΑΡΟΣ!

ΕΒΓΑΛΕ ΓΟΥΣΤΑ Ο ΚΑΤΡΟΥΓΚΑΛΟΣ

Διάλεξη στη Σορβόνη. Σκίζουν πτυχία

ΣΤΗΝΕΙ ΜΠΛΟΚΑ
Η ΠΑΡΑΓΚΑ!

ΠΙΚΡΑ

ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΔΕΣ...

ΕΤΣΙ... ΣΑΣ ΓΛΕΝΤΑΕΙ

Η ΕΡΤ!

Με τηλεθέαση 92%
ζεματίζει
τη φιδοφωλιά
των δημοσιογράφων
του κατεστημένου

ΕΞΩΓΗΙΝΗ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΙΡΑΝ ΠΑΡΑΜΙΛΑΕΙ Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Τους έμαθε μπαλίτσα.
Εμείναν με το χαλί στο χέρι.

ΟΔΟΣΤΡΩΤΗΡΑΣ
Ο ΣΠΙΡΤΖΗΣ!
ΕΒΓΑΖΕ ΜΑΤΙΑ
ΣΤΟ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ
ΔΙΠΛΟ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΝΤΑΧΑΟΥ

Του ΘΑΝΑΣΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πολλοί έχουν χαρακτηρίσει τη μεταδικτατορική Ελλάδα ως το τελευταίο κομμουνιστικό κράτος της Ευρώπης. Ωστόσο η πολιτειακή μας συγκρότηση και η διαμόρφωση της κοινωνικής δομής στη χώρα μας διαφέρει αρκετά από τις αντίστοιχες των αλήστου μνήμης «λαοκρατικών» καθεστώτων της ηπείρου μας. Ειδικότερα...

Εκεί κυριαρχούσε, δέσποζε και απολάμβανε τα αποτελέσματα της πολιτικής της κυριαρχίας μια διεφθαρμένη νομενκλατούρα του ενός και μοναδικού κόμματος. Αυτή –σε καθεστώ που επαγγελλόταν την... αταξική κοινωνία– ουσιαστικά είχε μετατραπεί σε νομοκατεστημένη ηγετική τάξη, μια τάξη εξαιρετικά επίζηλη των προνομίων της και με ικανότητα σκληρού φιλτραρίσματος των νέων εισδοχών στους κόλπους της (βλ. Θαν. Διαμαντόπουλου, «Τα πολιτικά καθεστώτα», εκδ. Παπαζήση, Αθήνα, Δεκέμβριος 2008). Τα ανώτερα, μάλιστα, κομματικά στελέχη αποτελούσαν κάτι σαν ιερατείο αυτού του νέου κοινωνικού κατεστημένου, που στην κάρπωση των ζηλευτών προνομίων του σώρευε προκλητικότητα, επιδείξει και απουσία αναστολών.

«Παρ' ημίν», αντίθετα, η κρατικοδίαιτη νομενκλατούρα –η οποία ακόμη και στις κατώτερες βαθμίδες της βρισκόταν πάντα σε πολύπλευρα και πολύμορφα πλεονεκτική θέση έναντι των «ειλώτων» που επίμοχθα σιτίζονταν στην ελεύθερη οικονομία– «επιστεφόταν» από μια συνδικαλιστική ελίτ, η οποία διέθετε διακομματική υποστήριξη και διείσδυση. (Χαρακτηριστικό είναι πως ακόμη και ο Κων. Μητσotάκης είχε αντιπαλέψει το άρθρο 4 του νόμου Αρσένη, που προέβλεπε αφαίρεση από τους συνδικαλοπατέρες του δικαιώματος να προκηρύσσουν κατά βούληση απεργία, χωρίς απόφαση της βάσης των εργαζομένων...). Αυτή, δε, η συνήθως κρατικοδίαιτη συνδικαλιστική ελίτ, υπό το πρόσχημα –που εμπεριείχε και σπέρματα αλήθειας– της υπεράσπισης ή της διεύρυνσης των «κεκτημένων» των εντολέων της, σώρευε, διασφάλιζε και θεσμοθετούσε προκλητικά προνόμια για τα εκλεκτά της μέλη, τέτοια που κανένα άλλο κοινωνικό κατεστημένο δεν αποτόλμισε ποτέ να διεκδικήσει «αλλαχού» της υπηλίου: αργομισθίες, ειδικά συνταξιοδοτικά και ασφαλιστικά δικαιώματα, έξοδα δημοσίων σχέσεων, διογκωμένα επιδόματα και αναρίθμητες καλοαμειβόμενες συμμετοχές σε συμβούλια, επιτροπές και κάθε λογής διαδικασίες ξεκοκαλισματος του προϊόντος του μόχθου των αγοροδαιτών, αυτοαπασχολούμενων, εργοδοτών και μισθωτών. (Κατά κανόνα, μάλιστα, στα συμβούλια αυτά οι συνδικαλιστές, άσχετοι βεβαίως προς το αντικείμενο, ενέκριναν τυπικά και διαδικαστικά τις εισηγήσεις των υπηρεσιακών παραγόντων και στη συνέχεια επιδίδονταν σε απόλαυση των προσφερόμενων μεζέδων, συχνά με παράπονα για τον όχι επαρκή πλούτο του παρεχόμενου μπουφέ).

Μια δεύτερη διαφορά –πέραν της μονοκομματικής ή της πολυκομματικής/διακομματικής τους στήριξης– ανάμεσα στις νομοκατεστημένες νομενκλατούρες των λαοκρατικών

δημοκρατιών και τους κρατικοδίαιτους προνομιούχους συνδικαλι(η)στές της μεταδικτατορικής Ελλάδας βρίσκεται στα θύματα της εκμετάλλευσής τους: εκεί ήταν μόνο οι σύγχρονοι τους, οι –εκτός κατεστημένου, εκτός συστήματος, εκτός κόμματος– μη προνομιούχοι, ιδιαίτερα οι καταγόμενοι από «εχθρούς του λαού», που έπρεπε, με κάθε είδους στερήσεις ή καθυστερήσεις στην απόλαυση και των στοιχειωδέστερων, να πληρώνουν τα προνόμια των ολίγων. «Παρ' ημίν» αντίθετα, με την άκαμπτη εμμονή των κρατικοδαιτών συνδικαλιστών στη διασφάλιση και διαιώνιση των ασφαλιστικών «δικαιωμάτων» των κλάδων τους, θύματα της εκμετάλλευσής τους γίνονταν όχι μόνο όσοι την ίδια περίοδο δεν είχαν πρόσβαση σε κάποιο ευγενές ταμείο, αλλά και οι μελλοντικές γενεές, καταδικασμένες σε ασφαλίστικο «Νταχάου». Ένα Νταχάου αναπόφευκτο για τους επερχόμενους, αφού, την εποχή της ανεύθυνης και χαζοχαρούμενης μεταπολιτευτικής δημοσιονομικής ευωχίας, ακόμη και οι πιο υπεύθυνοι πολιτικοί ενέδιδαν στις απαιτήσεις των προνομιούχων ή/και προέτρεχαν της διατύπωσής τους: η κυβέρνηση του μεγάλου Καραμανλή στη 10ετία του 1970, για παράδειγμα, με αρμόδιο υπουργό τον Ι. Βαρβιτσιώτη, είχε δώσει συντάξεις σε... 28χρονους (πανεπιστημιακούς βοηθούς με τεσσεράμισι χρόνια πραγματικής υπηρεσίας)!

Τέλος, η τρίτη διαφορά συνίσταται στη διαχείριση της πτώσης των δύο κατεστημένων.

Στα επίσημα κομμουνιστικά καθεστώτα, όταν τα πράγματα γύρισαν άσχημα, στις περισσότερες περιπτώσεις οι κομματικοί προύχοντες προσπάθησαν, με σχετική αιδημοσύνη, να προσαρμοστούν στη νέα πραγματικότητα. Οι θρασύτατοι δικοί μας, όμως, επιμένουν, σχεδόν ακόμη και σήμερα, να εμφανίζουν κάθε ρωγμή στο τερατώδες σύστημα προνομίων, που δημιούργησαν και προστάτευσαν, ως πλήγμα που στρέφεται κατά της... κοινωνίας! Αντί, βέβαια, για ομολογία του αυταπόδεικτου, ότι η κοινωνία καλείται να πληρώσει σήμερα τα επίχειρα των «κατακτήσεων» τους.

Έχουν, ωστόσο, οι βολεμένοι και οι συνδικαλιστικοί τους εκπρόσωποι ένα σχετικό ιδεολογικό πλεονέκτημα, που καθιστούσε έως πολύ πρόσφατα ανεκτό το θράσος τους: είχαν καταφέρει να δώσουν στην εκμετάλλευση της κοινωνίας επίχρυσμα δημοκρατικής νομιμοποίησης. Η παταγώδης αποτυχία και η διαφαινόμενη εξαέρωση της κοινωνικής αποδοχής του ακόμη κυβερνώντος ΣΥΡΙΖΑ –που στηρίχτηκε σ' αυτούς για να εκπορθήσει την εξουσία– δείχνει να σημαίνει την αρχή του τέλους της ιδεολογικής ηγεμονίας των εκφραστών της ιδιότυπης αυτής ταξικής δικτατορίας... Μόνο που η ζημιά έχει ήδη συντελεστεί και το κόστος της βίαιης προσαρμογής στην πραγματικότητα/Νταχάου πρωτίστως το επωμίζονται οι –περίπου– αθώοι (ή οι λιγότερο ένοχοι)...

*Διόρθωση: Στο προηγούμενο άρθρο μου «Ποτάμια και φράγματα» χρησιμοποιούσα τις λέξεις «θέαμα» και «αυθαδές». Δαιμονιώδης παρέμβαση του δαίμονα του τυπογραφείου τις έκανε «θέμα» και «αυθάδες»... **A***

**ΟΙ ΒΟΛΕΜΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΝΑ
ΔΩΣΟΥΝ ΣΤΗΝ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΕΠΙΧΡΙΣΜΑ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗΣ**

ΘΕΑΤΡΟ
στην Κεντρική Σκηνή

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
26→28

Εισιτήρια από 9€

Η ΜΕΓΑΛΧΟΛΙΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

ΤΟΥ PHILIPPE QUESNE

ΣΥΓΓΡΟΥ 107
sgt.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ:

INSTITUT FRANÇAIS
AMBASSADE DE FRANCE
à Athènes

Ο Γιαμαμότο δεν ήταν κεντροαριστερός

Του ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Η σοσιαλδημοκρατία είχε μια ευκαιρία να ανακάμψει με την κίνηση των «58». Έκτοτε αγνοείται η τύχη της. Τότε, όλοι αυτοί που σήμερα ανησυχούν, σφύριζαν αδιάφορα. Η Φώφη ήθελε να ανασυστήσει το παλιό καλό ΠΑΣΟΚ, ο Φώτης και η παρέα του κοιτούσαν προς τον ΣΥΡΙΖΑ, ο Σπύρος δεν μπορούσε να προδώσει το φίλο του τον Φώτη και ο Σταύρος ετοιμαζε το δικό του προσωπικό project. Ήταν τότε που διάφοροι φίλοι ήλπιζαν στη διάσωση της ΔΗΜΑΡ και άλλοι πίστευαν ότι το ΠΑΣΟΚ έχει ακόμα δρόμο. Όταν τελειώσαν οι «58» κάποιοι, όπως εγώ, είδαν το μέλλον στο ΠΟΤΑΜΙ. Όταν τελειώσαν οι αυταπάτες οι ηγέτες αποφάσισαν να κινηθούν για κάτι συλλογικό. Δυστυχώς ή ευτυχώς δεν πείθουν. Γιατί η απαξίωση των «58» είχε πολλές αιτίες. Μια όμως ήταν η πρωτεύουσα. Ήταν πολύ φιλελεύθεροι και ορθολογιστές για τα γούστα της αμετανόητης κρατικιστικής κεντροαριστεράς.

Οι εκπρόσωποι της κεντροαριστεράς είναι αναξιόπιστοι όχι τόσο λόγω της προσωπικής τους ιστορίας, αλλά για το σημερινό πολιτικό προφίλ τους. Ο μεγάλος Ισορόκου Γιαμαμότο μίλούσε γιαπωνέζικα, γλώσσα ακατανόητη για τους Έλληνες. Στην κεντροαριστερά εδώ και χρόνια ομιλούν μια ανάλογη ακατανόητη γλώσσα που πήρε το όνομά της από τον Γιαπωνέζο ναύαρχο, τη γλώσσα «γιαμαμότο». Που σημαίνει ότι μπορείς να μιλάς με τις ώρες αλλά κανείς να μην σε καταλαβαίνει. Πρώτος διδάξας ο Φώτης Κουβέλης αλλά άφησε πίσω του άξιους μαθητές. Οι ηγέτες της κεντροαριστεράς δεν θέλουν να πουν ούτε τι σκέφτονται, ούτε τι θέλουν να κάνουν. Θέλουν όμως να είναι μέσα στο παιχνίδι. Όταν αισθάνθηκαν ότι κινδυνεύουν από τον Κυριάκο κινήθηκαν. Αλλά δεν ξέχασαν τη μητρική τους γλώσσα.

Και όμως ο χώρος του «ριζοσπαστικού κέντρου» έχει ανάγκη ενιαίας πολιτικής έκφρασης. Όχι βέβαια για να αποκτήσουν στρατό οι επιτελείς του. Αλλά για δύο άλλους, σοβαρούς λόγους. Ο πρώτος είναι οι πολιτικές επεξεργασίες που πρέπει να κάνει και οι προτάσεις που οφείλει να διατυπώσει ώστε να εμπλουτίσει το δημόσιο διάλογο στην εποχή ξηρασιών που διανύουμε. Ο δεύτερος, να αποτελέσει σχήμα υποδοχής των μαζών που αποστασιοποιούνται από τον ΣΥΡΙΖΑ και δεν θα φτάσουν ποτέ στη ΝΔ όσο φιλελεύθερη και αν εμφανιστεί στο μέλλον. Αν οι δυνάμεις του πολιτικού ορθολογισμού έχουν στόχο να απαλλάξουν τη χώρα από το άγος της σημερινής κυβερνητικής συμμαχίας και να ανοίξουν μια πόρτα προς την έξοδο από την κρίση δεν μπορούν να εναποθέσουν όλες τους τις ελπίδες στη ΝΔ. Σε μια χώρα με μεγάλο απόθεμα κομμουνιστολαγνείας και αριστερισμού από τη μια και δεξιού ή ακροδεξιού λαϊκισμού από την άλλη, το κέντρο μπορεί να αποτελέσει τον καταλύτη ωφέλιμων πολιτικών εξελίξεων. Αρκεί να έχει μεταρρυθμιστικό και φιλελεύθερο πολιτικό λόγο, σχέδιο και μελέτη εφαρμογής. Χωρίς πονηρά «προοδευτικά πρόσημα». Και διάθεση να τα βρει με τη φιλελεύθερη δεξιά.

Οι πολιτικές δυνάμεις που συνωστίζονται γύρω από το κέντρο έχουν κυρίως αριστερή προέλευση και δυστυχώς αριστερό DNA. Ο κρατισμός είναι το μόνο πολιτικό σύστημα που γνωρίζουν και υπηρέτησαν εδώ και χρόνια είτε ως κυβέρνηση είτε ως αντιπολίτευση. Αγωνίστηκαν για να διαμορφώσουν μια περίκλειστη κοινωνία με νομοθετικές αγκυλώσεις, κλειστή οικονομία, πλεγματικά συμφέροντα, πελατειακή δημόσια διοίκηση, προσχηματική εκπαίδευση. Ένα «αριστερό» κράτος σε καπιταλιστικό οικονομικό περιβάλλον. Η κοσμοθεωρία τους παρήγαγε ιδεολογία που έγινε κυρίαρχη στο εκλογικό σώμα και καθόριζε πάντοτε τις κρίσιμες μετακινήσεις. Η Ελλάδα δεν είχε όραμα ως μέλος της ενωμένης Ευρώπης και του σύγχρονου κόσμου, αλλά έγινε μόνο για εφημέρια οφέλη. Η σημερινή τραγωδία που ζούμε έχει τις ρίζες της σε όλη τη μεταπολιτευτική περίοδο αλλά κυρίως στα χρόνια του ΠΑΣΟΚ. Ο μακροχρόνιος εθισμός της κοινωνίας στον δεσποτικό κρατισμό και την επίπλαστη ευημερία σε συνδυασμό με το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο την εξέθεσε άοπλα στον εθνολαϊκισμό της «εναλλακτικής Αριστεράς». Μοιραίο ήταν να υποκύψει. Τώρα πληρώνει τις συνέπειες, αλλά δεν παύει να ελπίζει ότι γίνεται κι αλλιώς. Όλα αυτά είναι πράγματα που έχουν εγγραφεί στο συλλογικό υποσυνείδητο και δεν ξεριζώνονται εύκολα, ακόμα και αν η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Με τέτοια πολιτική παρακαταθήκη, το κέντρο δεν είναι καθόλου εύκολο να προβάλει ως εναλλακτική λύση, ως ριζοσπαστικός πυλώνας. Ειδικά όταν τα πρόσωπα που θέλουν να ελέγξουν τις εξελίξεις προέρχονται από τα σπλάχνα του, φαίνονται κουρασμένα και δεν διεγείρουν το σκεπτόμενο κοινό. Πρέπει να πουν και κάτι ριζοσπαστικό σε γλώσσα απλή, κατανοητή και εξόχως πολιτική και όχι «γιαμαμότο». Μάλλον αδυνατούν, το καθένα για διαφορετικούς λόγους. Η χώρα έχει ανοιχτά ζητήματα με τους δανειστές, κοινωνικές ομάδες βρίσκονται στους δρόμους κατά του ασφαλιστικού και του φορολογικού, οι μεταρρυθμίσεις βαλτώνουν και το κράτος μακάριο συνεχίζει να είναι μεγάλο, σπάταλο και αναποτελεσματικό. Οι δυνάμεις του κέντρου όμως σιωπούν. Η στη χειρότερη περίπτωση χαϊδεύουν ακόμα αυτιά, χωρίς να λένε την αλήθεια. Χωρίς να κάνουν αυτοκριτική για τα προηγούμενα έργα και ημέρες τους. Συνεχίζουν να χρησιμοποιούν προσβλητικά τον όρο «νεοφιλελευθερισμός» για στοιχειώδεις αλλαγές που έχει ανάγκη ο τόπος και να στρέφουν τα βέλη τους κατά των δανειστών, σε κάθε ευκαιρία. Και, κυρίως, αποφεύγουν να διατυπώσουν προτάσεις - αιχμές για τα μεγάλα επίδικα.

Οι δυνάμεις του κέντρου βρίσκονται σε δίλημμα. Να περιμένουν να πέσει ο ΣΥΡΙΖΑ και να εισπράξουν από την πτώση του ή να τον στηρίξουν με το αζημίωτο; Αναγνωρίζουν τη ριζωμένη πελατειακή νοοτροπία της κοινωνίας και προσπαθούν να την παρακάμψουν, όχι να συγκρουστούν μαζί της. Ρητά ή υπόρρητα συναινούν. Όχι σε μια λογική εξαπάτησης της κοινής γνώμης, αλλά πίστης στη διατήρηση του υπάρχοντος. Με άλλους όρους, που επιβάλλουν η οικονομική κατάσταση και τα μνημόνια, αλλά πάντοτε στα πλαίσια του κρατισμού στον οποίο δεν έπαψαν να πιστεύουν. Αυτό είναι και το πολιτικό δράμα του χώρου. Η πρόθεση στο μεταπολιτευτικό όραμα της αριστερής αντιπαραγωγικής Ελλάδας, ουραγού σε κάθε κατάταξη καινοτομίας και ελευθερίας, αλλά χρήσιμη σε ομάδες συμφερόντων, κάστες και κόμματα. Η απαξίωση του ΠΑΣΟΚ, η κατάληξη της ανανεωτικής Αριστεράς, η αποτυχία των εγχειρημάτων της ΔΗΜΑΡ και του ΠΟΤΑΜΙΟΥ δεν φαίνεται να λαμβάνονται σοβαρά υπόψη από τους πολιτικούς του κέντρου. Χρησιμοποιούν ακόμα τη δική τους ξύλινη γλώσσα σε διάλεκτο «γιαμαμότο», καταφεύγουν σε αριστολογίες και ευκολόγια, σημειώνουν με περισσή σοβαροφάνεια την «κρίσιμη καμπή» και το «μεταίχιμο» στα οποία βρισκόμαστε προβάλλουν την αναγκαιότητα συσπείρωσης, αλλά μένουν εκεί.

Κατανοώ το αδιέξόδό τους αλλά δεν συμμερίζομαι τη στάση τους. Δεν θέλει πολύ μυαλό για να καταλάβουμε ότι η Ελλάδα δεν μπορεί να γυρίσει πίσω. Προσπάθησε και ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά απέτυχε. Η αριστερή ουτοπία μιας χώρας που ζει πάνω από τις δυνάμεις της έχει καταρρεύσει. Αν ακόμα διασώζεται είναι γιατί μεγάλο μέρος της κοινωνίας δεν μπορεί να πιστέψει ότι την εξαπάτησαν. Η κεντροαριστερά θα πρέπει να αποφασίσει σε ποιους απευθύνεται. Αν επιλέξει να απευθυνθεί σε σκεπτόμενο και ενημερωμένο ακροατήριο, στους εργαζόμενους τους ιδιωτικού τομέα, στους επιχειρηματίες, στους φιλότιμους δημόσιους υπάλληλους, στην προκομμένη νεολαία, στην παραγωγική Ελλάδα, θα πρέπει να τους πει την αλήθεια χωρίς υποσημειώσεις. Την αλήθεια που ξέρει, έστω και αν είναι σκληρή και φέρει πολιτικό κόστος. Και να είναι σίγουρη ότι θα βρει ανταπόκριση. Αλλιώς θα πρέπει να επιλέξει ένα προφίλ προεκλογικού ΣΥΡΙΖΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι αναζητά τρόπους να τον προσεγγίσει. Αν το κάνει θα καταποντιστεί μαζί του. Το μέλλον έφτασε και δεν έχει ανάγκη μια τέτοια κεντροαριστερά.

Από εδώ και μετά θα τρέχουμε τις ώρες της αλήθειας. Ο ναύαρχος Ισορόκου Γιαμαμότο είχε πει: «Τους πρώτους 6 ως 12 μήνες θα προελαύνω και θα κερδίζω τη μία νίκη μετά την άλλη. Δεν έχω όμως καμία προσδοκία επιτυχίας για τον δεύτερο ή τον τρίτο χρόνο». Και δικαίωθηκε. Κάτι ανάλογο ισχύει και στα καθ' ημάς. Εδώ και πέντε χρόνια παραμυθιαζόμαστε ότι μπορούμε να γυρίσουμε το παιχνίδι. Πατι θέλουμε να καλύπτουν άλλοι τα δικά μας ελλείμματα. Αλλά αυτό δεν γίνεται. Δεν φταίει η Ευρώπη, ούτε ο φιλελευθερισμός. Η απλή αριθμητική φταίει. Δεν φταίει η Μέρκελ και ο Σόιμπλε. Ο Αρχιμήδης, ο Νεύτωνας και ο Γκάους φταίει. Αν συνεχίσουμε να αγνοούμε τις 4 πράξεις μάς περιμένει η καταστροφή. Το δικό μας Μίντγουεϊ είναι εδώ. **Α**

Τετραγωνίζοντας τον κύκλο (βασική συνταγή)

Της ΧΑΡΑΣ ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Ας υποθέσουμε ότι μας προέκυψε ένα δύσκολο πρόβλημα, τόσο μεγάλο που μας ξεπερνάει. Ένα πρόβλημα δυσθεώρητο, χρόνιο, φλέγον, που όσο παραμένει άλυτο απειλεί την ύπαρξή μας. Τόσο σύνθετο, με τόσο πολλές παραμέτρους και δύσκολες σχέσεις να τις συνδέουν, ώστε δεν ξέρουμε από πού να το πρωτοτιάσουμε. Επιπλέον, ας υποθέσουμε ότι η πρώτη αντίδρασή μας στις μεγάλες δυσκολίες είναι η άρνηση, όπως των περισσότερων ανθρώπων. Για χρόνια, για όσο νομίζαμε ότι μας έπαιρνε, πορευόμασταν παριστάνοντας ότι το πρόβλημα δεν υπάρχει. Μέχρι που πλέον δεν μας παίρνει άλλο. Τώρα τι κάνουμε;

Πριν ακόμη ξεκινήσουμε, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε αν το πρόβλημα είναι από αυτά που επιδέχονται ανθρώπινη παρέμβαση ή αν είναι από εκείνα που απαιτούν άνωθεν βοήθεια. Αν αποκλείσουμε τη δεύτερη περίπτωση, στην οποία κανείς δεν μπορεί να κάνει οτιδήποτε πέρα από το να δεχτεί το πεπρωμένο, η λύση είναι με κάποιον τρόπο στο χέρι μας. Πώς πορευόμαστε; Πρώτα πρέπει να δούμε το πρόβλημα στην ολότητά του, να διαβάσουμε καλά την εκφώνηση, όπως μας προέτρεπαν πάντοτε οι δάσκαλοι στις δύσκολες εξετάσεις. Προς το οποίο χρειαζόμαστε ανοιχτά μάτια και καθαρό μυαλό. Αυτά τα δύο είναι τα βασικότερα προσ απαιτούμενα της λύσης. Όταν το πρόβλημα δεν αφορά μόνο το άτομό μας, ένα ακόμη απαιτούμενο είναι μια στοιχειώδης συναίνεση και συνεννόηση όλων των εμπλεκόμενων: χρειαζόμαστε κοινές παραδοχές για να συνεννοούμαστε. Αυτό πρακτικά σημαίνει να ακούμε, να βλέπουμε και να αναζητούμε τη λύση από κοινού με τις άλλες εμπλεκόμενες πλευρές. Χωρίς κλειστές πόρτες και οπωσδήποτε όχι με το έτσι θέλω.

Παρατήρηση 1: Είπαμε ότι το πρόβλημα είναι επείγον. Όταν δεν έχουμε χρόνο, εστιάζουμε στη λύση – δεν σπαταλούμε χρόνο αναζητώντας τα αίτια! Ασφαλώς, τα αίτια έχουν μεγάλη αξία και εισφέρουν σημαντικές πληροφορίες ώστε να μην ξαναγίνουν τα ίδια λάθη. Όταν όμως ο χρόνος πιέζει, το στάδιο αυτό αναγκαστικά πρέπει να ολοκληρωθεί σύντομα, έστω και ελλιπώς. Διαφορετικά κινδυνεύουμε να καταστραφούμε έχοντας πλήρη γνώση των αιτίων...

Παρατήρηση 2: Πολύ περισσότερο, δεν είναι ώρα να ψάχνουμε ποιος φταίει (περισσότερο) ή να αποδώσουμε ευθύνες! Κι αυτό μπορεί να γίνει αλλά σε δεύτερο χρόνο. Αν παρασυρθούμε στην απόδοση ευθυνών, χώρια που δεν πρόκειται ποτέ να βγάλουμε άκρη, θα έχουμε τελειώσει όλοι μαζί πολύ πριν ο πρώτος ένοχος λογοδοτήσει. Αν καταφέρουμε να μην ενδώσουμε στις Σειρήνες που μας καλούν να μελετήσουμε σε απύθμενο βάθος, να απονεύσουμε δικαιοσύνη ή με οποιονδήποτε τρόπο να ξεδιψάσουμε χρόνο που δεν έχουμε, είμαστε πια μπροστά στο πρόβλημα. Στο σημείο αυτό, εφόσον έχουμε κάνει τα σωστά βήματα, γνωρίζουμε τις πραγματικές διαστάσεις του, τα επιμέρους τμήματα που το συγκροτούν, τις παραμέτρους του. Και μόνη η παραδοχή του πολυσύνθετου χαρακτήρα του προβλήματος, μας οδηγεί στο επόμενο βήμα.

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Το τεμαχίζουμε σε αυτοτελή τμήματα που μπορούμε να διαχειριστούμε διεξοδικά. Καθορίζουμε την προτεραιότητα των επιμέρους τμημάτων με γνώμονα την υπέρτερη ανάγκη. Ζητούμε τις γνώσεις των ειδικών. Αν δεν πάχουμε από πειροηθείσεις παγκόσμιας μοναδικότητας, κοιτούμε να μάθουμε πώς αντιμετώπισαν άλλοι παρόμοια προβλήματα. Άλλωστε η επαλήθευση είναι βασικό εργαλείο απλής αριθμητικής. Βρισκόμαστε πια μπροστά σε μια μεγάλη απόφαση, μια μεγάλη δική μας απόφαση: πρέπει να αποφασίσουμε, καθένας και όλοι μαζί, να υπερβούμε τον εαυτό μας και να τα βάλουμε με το θηρίο. Στην τελική ευθεία αρκεί να μείνουμε προσπλωμένοι στην υλοποίηση όσων από κοινού αποφασίσαμε. Αν δεν δειλιάσουμε, αν δε λοξοδρομήσουμε, αν δεν παρασυρθούμε άλλη μια φορά από τις φωνές που θα μας λένε να κοιτάζουμε τον εαυτό μας, στο τέρμα του κοινού δύσκολου δρόμου θα μας περιμένει η λύση.

Έτσι δεν προσεγγίζουμε όλα τα δύσκολα που αντιμετωπίζουμε στον ιδιωτικό μας βίο; Έτσι δεν βγαίνουμε νικητές από συγκρούσεις, ακόμη και με ζητήματα ζωής ή θανάτου; Κάπως έτσι οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε και τα συλλογικά μας προβλήματα, ιδίως όταν πρόκειται για ζητήματα ζωής ή θανάτου. Ένα τέτοιο πρόβλημα είναι το Ασφαλιστικό. **Α**

Μεταρρυθμίσεις χωρίς μεταρρυθμιστές Η περίπτωση του αγροτικού

Της ΑΘΗΝΑΣ ΔΡΕΤΤΑ

Η χώρα ταλαιπωρείται επτά χρόνια τώρα από την αδυναμία κατανόησης των πραγμάτων. Δεν είναι τα μνημόνια και τα αντιμνημόνια η αιτία που δημιουργεί πλαστές διαχωριστικές γραμμές, γεννά και αποβάλλει νέα πολιτικά μορφώματα, ανεβοκατεβάζει κυβερνήσεις, σωρεύει ιδεοληπτικούς ψυχαναγκασμούς.

Είναι η άρνηση ενπληκίωσης της ελληνικής κοινωνίας, οι τελευταίες εκρήξεις μιας παρατεταμένης εθνικής εφελβίγας που διαρκεί κάτι λιγότερο από 200 χρόνια. Οι μεταρρυθμίσεις, οι αλλαγές, αναγκαίο και ικανό στοιχείο ωρίμανσης και ωριμότητας, επιβάλλονται ως εξωτερικός καταναγκασμός εξαιτίας της αδυναμίας του πολιτικού συστήματος να οραματιστεί, να εμπνεύσει και κυρίως να υλοποιήσει μια πορεία αναγέννησης και ανασυγκρότησης. Έτσι όλοι μιλάμε πολύ για μεταρρυθμίσεις γιατί είναι και λίγο *sic* (!) αλλά όταν έρθει η ώρα να τις υποστηρίξουμε θα πρέπει ή να μη μας αφορούν ή να μην αγγίζουν κοινωνικές ομάδες που ακουμπάμε ή να είμαστε ανενεργοί πολιτικά και άρα... υπεράνω. Κάτι τέτοιο συμβαίνει και στην περίπτωση των αγροτικών κινητοποιήσεων των τελευταίων ημερών. Ενώ η πρωτογενής παραγωγή αποτελεί κρίσιμο κρίκο της ανάπτυξης και οι αγρότες παράγουν το 3% του ΑΕΠ, ουδείς από τα κόμματα ή τους «συνήθεις» μεταρρυθμιστές τολμά να θέσει το ζήτημα στις πραγματικές του διαστάσεις. Η ΝΔ του κ. Μητσοτάκη, το ΠΑΣΟΚ της κ. Γεννηματά, οι κεντρώοι του κ. Λεβέντη περιορίζονται στο να αποφεύγουν τις φωτογραφίες στα τρακτέρ, όπως παλιά. Για την ταμπακιά όμως; Έχουμε έτσι το πρωτοφανές η χώρα μέρες τώρα να κόβεται στα δυο, τα φορτηγά να παραμένουν στα σύνορα, να κλείνει η πρόσβαση στα αεροδρόμια, να επιτρέπεται βέβαια η διόδος από τα μπλόκα στο πούλμαν του Ολυμπιακού και όλοι ή περίπου όλοι να το θεωρούμε στην καλύτερη περίπτωση ως κάτι σύνηθες, ή στη χειρότερη λογικό. Θέλω να ξεκαθαρίσω εξ αρχής ότι έχουμε τη χειρότερη κυβέρνηση των τελευταίων ετών. Όχι μόνο από άποψη πολιτικής εξαπάτησης, διαχειριστικής επάρκειας, ικανότητας να χτίζει κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες, κατανόησης των διεθνών συσχετισμών και σταθερότητας στην ευρωπαϊκό δρόμο, αλλά κυρίως καθαρότητας, διαφάνειας και εντιμότητας. Μια κυβέρ-

νηση που εξέθρεψε το σημερινό τέρας. Ακριβώς για αυτό πρέπει να ακουστεί δυνατά η φωνή της λογικής. Οι δρόμοι αποτελούν δημόσιο αγαθό και οι αγρότες είναι και φορολογούμενοι και καταναλωτές και χρήστες των υπηρεσιών και ασθενείς και συνταξιούχοι και γονείς και πολίτες. Οι δρόμοι δεν τους ανήκουν περισσότερο από ό,τι στους οδοντίατρους, τους δασκάλους, τους οδηγούς του ΚΤΕΛ. Είναι κοινότυπο να μιλήσει κανείς για τα προβλήματα και τις δυνατότητες της ελληνικής γεωργίας. Η παραγωγική της υστέρηση έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τις εξελίξεις στις περισσότερες άλλες χώρες της Ε.Ε., που έχοντας συγγενείς δομές και αντιμετωπίζοντας με αναλογικά λιγότερους πόρους το ίδιο πλαίσιο πολιτικής με την ελληνική γεωργία, διαμόρφωσαν ένα εξαγωγικό μοντέλο προσθέτοντας πολλαπλάσια αξία στην παραγωγή τροφίμων. Επίσης η ελλιπής ή στρεβλή εφαρμογή κοινοτικών κανόνων οδήγησε στην επιβολή προστίμων (άνω του ενός δισ. μόνο τα τελευταία 4 χρόνια) που φορτώνουν στους Έλληνες φορολογούμενους αμαρτίες της κεντρικής διοίκησης. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του αρμόδιου υπουργού κ. Αποστόλου. «Όσο είμαι εγώ υπουργός και όσο υπάρχει κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν θα υπάρξουν ανακτήσεις» διέμνησε ο κ. Αποστόλου για τα πρόσφατα 400 εκ. που καλούμαστε να επιστρέψουμε στην ΕΕ. Είναι όμως κάτι από αυτά τα αιτήματα των πρόσφατων κινητοποιήσεων των αγροτών; Μάλλον όχι. Το θέμα αφορά στην αύξηση των φορολογικών συντελεστών και των ασφαλιστικών εισφορών.

Ας δούμε μαζί μερικούς... βαρετούς αριθμούς. Οι αυξήσεις στο συντελεστή άμεσης φορολογίας προβλέπονται από 13% σε 20% για τα εισοδήματα του 2015 (εφαρμογή 2016) και σε 26% για τα εισοδήματα του 2016 (εφαρμογή 2017). Σε σύνολο 532.917 φορολογουμένων, στους οποίους περιλαμβάνονται και φορολογούμενοι με εισόδημα από αγροτική εκμετάλλευση, χωρίς να είναι κατά κύριο επάγγελμα αγρότες: - οι 396.383 δήλωσαν εισόδημα έως 2.000 ευρώ (74,3%) - οι 466.574 φορολογούμενοι δήλωσαν έως 5.000 ευρώ (87,55%) Αναλυτικά, στις δηλώσεις φόρου εισοδήματος που υποβλήθηκαν για το φορολογικό έτος 2014, 532.917 φορολογούμενοι δήλωσαν εισόδημα από αγροτι-

κή εκμετάλλευση ως εξής: * Το συνολικό εισόδημα που δηλώθηκε για να φορολογηθεί με συντελεστή 13% είναι 1.341.938.595,81 ευρώ, δηλαδή το μέσο εισόδημα για το οποίο φορολογείται ο κάθε αγρότης είναι 2.518,10 ευρώ. * Ο συνολικός φόρος εισοδήματος που αναλογεί για όλα τα αγροτικά εισοδήματα όλου του έτους 2014 ανέρχεται στο ποσό των 186.420.669,65 ευρώ, δηλαδή ο μέσος φόρος εισοδήματος που αναλογεί στον κάθε αγρότη ανέρχεται σε 349,81 ευρώ. Από τα στοιχεία τα οποία προέκυψαν από την επεξεργασία των φορολογικών δηλώσεων προκύπτει ότι τα ακαθάριστα έσοδα που δηλώθηκαν από αγρότες είναι 4.873.441.752,39 ευρώ, γεγονός που αποδεικνύει την ύπαρξη μεγάλου ύψους εκπιπόμενων δαπανών. Ας δούμε λίγο τώρα τα ασφαλιστικά και ας εστιάσουμε στον κλάδο κύριας ασφάλισης, αφού ο κλάδος υποχρεωτικής ασφάλισης θα καταργηθεί από το 2027, ίσως και νωρίτερα. Τα δεδομένα είναι του 2013.

ΕΣΟΔΑ 1.035.218.000/ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ 737.218.000 / ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ 256.850.000 / ΛΟΙΠΑ ΕΣΟΔΑ 41.150.000 / ΕΣΟΔΑ 1.081.300.000 ΠΑΡΟΧΕΣ 1.078.800.000/ ΑΜΟΙΒΕΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ - ΕΙΣΦΟΡΕΣ 25.000/ ΑΜΟΙΒΕΣ ΤΡΙΤΩΝ 1.450.000 / ΛΟΙΠΑ ΕΣΟΔΑ 1.025.000

Το έλλειμμα ανέρχεται στα 46 εκ. ευρώ. Αν όμως καταργηθεί πλήρως η επιχορήγηση των εισφορών, τότε εκτοξεύεται στα 783 εκ. Στην πραγματικότητα, δηλαδή, οι αγροτικές συντάξεις πληρώνονται σε ένα ποσοστό 70-80% από τη γενική φορολογία, χωρίς σε αυτό να υπολογίσουμε την εισφορά υπέρ τρίτων. Το δομικό πρόβλημα του ΟΓΑ δεν πρόκειται να αντιμετωπιστεί και άρα οι πραγματικοί αγρότες να εξασφαλίζουν μια αξιοπρεπή σύνταξη, αν ο ΟΓΑ δεν μετεξελιχθεί σε ένα κοινωνικό ασφαλιστικό ταμείο, πράγμα που συνεπάγεται και αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών. Προφανώς χρειάζονται ευρύτερες μεταβατικές ρυθμίσεις, όπως σε ολόκληρο το ασφαλιστικό. Ας πούμε την αλήθεια και ας ανοίξουμε μαζί με τους δρόμους και μια ουσιαστική συζήτηση για τον πρωτογενή τομέα, όσο υπάρχει ακόμη καιρός. Διαφορετικά θα περνάμε από παρένθεση σε παρένθεση –αριστερή ή δεξιά– και η χώρα θα βοιοδέρνει ακυβέρνητη στην υπανάπτυξη και τη βαλκανοποίηση. **Α**

14
Φεβρουαρίου
2016

Γιορτάστε την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου
και απολαύστε τη μοναδική ατμόσφαιρα
του φημισμένου *Athens Poseidon Hotel*
στην καρδιά της Αθηναϊκής Ριβιέρας.

Δείπνο &
διανυκτέρευση
€99
ανά ζευγάρι

Menu
Κοκτέιλ Υποδοχής Kir Royal
Mini ερωτικές Μπουκίτσες
Σούπα βελουτέ μανιταριών με τραγανά κρουτόν
αρωματισμένα με λιάδι τρούφας και νιφάδες από γκοργκοντζόλα
Κόκκινο ριζότο με κρέμα πατζαριού,
κατσίκισιο τυρί σεβρ πασπαλισμένο με τρίμμα σοκολάτας
Πράσινη σαλάτα με ρόδι,
πράσινο μήλο, προσούτο και βινεγκρέτ φουντουκιού
Χοιρινά φιλετάκια μαριναρισμένα σε γλυκό βαλσάμικο
με γλυκόξυνη σάλτσα, ψητή πατάτα γεμιστή με
κρέμα μαλακού τυριού, φρέσκο βούτυρο και μυρωδικά
Σοκοπατένιες καρδιές γεμιστές με μους φράουλας
και sauce αημυρής καραμέλας

Δείπνο
€30
ανά άτομο

Η μοναδική αυτή προσφορά περιλαμβάνει:

• Ένα ρομαντικό δείπνο για 2 στο εξαιρετικό SkyBar 360°
με θέα που κόβει την ανάσα

• 1 διανυκτέρευση ανά 2 άτομα σε δίκλινο δωμάτιο
με θέα τον Αργοσαρωνικό

• Πλούσιο Αμερικάνικο πρωινό σε μπουφέ με ποικιλία εδεσμάτων,
το πρωί της επόμενης ημέρας

• Late check out

(δυνατότητα αναχώρησης στις 14:00 αναλόγως διαθεσιμότητας)

Για κρατήσεις: 210 98 72 000
Ώρα προέλευσης: 20:00

Λ. Ποσειδώνος 72, 175 62 Π. Φάληρο, Τ. 210 9872 000
www.facebook.com/poseidonhotefaliro
www.poseidonhotel.com.gr

11 - 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016 Α.Υ. 11

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Υπαίτιοι της καταστροφής είμαστε όλοι εμείς

Της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΙΡΜΠΛΗ

Εκινώντας από κευνσιανή αφετηρία, ήπιος ευρωσκεπτικιστής με επιχειρήματα, ο οικονομολόγος Δημήτρης Ιωάννου αποπειράται να συνομιλήσει με την «πραγματικότητα της κρίσης» σε μια σειρά άρθρων που συγκεντρώνονται στο βιβλίο με τίτλο «Ανατέμνοντας την κρίση» (εκδ. Παπαζήση). Μελετώντας την κρίση διαπίστωνε από νωρίς ότι η σημερινή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η ελληνική οικονομία έχει βάθος (ξεκίνησε στα μέσα της δεκαετίας του '90) και διαρθρωτικά, όχι συγκυριακά χαρακτηριστικά. Η προβληματική αρχιτεκτονική της ευρωζώνης, το «φαντασιακό πλεονέκτημα» της ένταξης στην ΟΝΕ και οι λάθος πολιτικές πρακτικές της περιόδου 2002-2010 (ειδικά την περίοδο 2004-2009) είχαν σημαντικά μη ορατά αποτελέσματα, δημιουργώντας ανισορροπία στις σχετικές τιμές μεταξύ «διεθνώς εμπορεύσιμων» και «διεθνώς μη εμπορεύσιμων» αγαθών, που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση. Με το βιβλίο του μας προτρέπει να εγκαταλείψουμε τις αυταπάτες και να αδράξουμε την ευκαιρία της κρίσης για να σκεφτούμε «διαφορετικά». Ας σταματήσουμε τη στρατηγικο-πολιτικο-οικονομική επαιτεία και ας μεταρρυθμίσουμε τώρα την οικονομία και τους εαυτούς μας, πριν καταντήσει η Ελλάδα μια διαλυμένη χώρα τύπου Mad Max.

Γράφετε ότι το μεγάλο πρόβλημα είναι ο λανθασμένος τρόπος με τον οποίο «διαβάζουμε» την κρίση γι' αυτό δεν μπορούμε να βρούμε το δρόμο που άμα μας φέρει στην ανάπτυξη. Μπορείτε να μας εξηγήσετε με λίγα λόγια το σκεπτικό σας; Ποιο είναι το απλό ερώτημα που θα πρέπει να θέσουμε για να αντιληφθούμε τι μας συμβαίνει; Είναι το εξής: το 2008 είχαμε ένα ΑΕΠ 242 δισεκατομμυρίων ευρώ και, όσο κι αν δεν θέλουμε να το παραδεχούμε, μεγάλος αριθμός Ελλήνων ζούσαν κάπως σαν Ελβετοί ή σαν ανίψια Σαουδαράβων πετρελαιάδων. Σήμερα το ΑΕΠ είναι 175 δισεκατομμύρια, το μέλλον ζοφερό, η χώρα μέσα στην απελπισία και οι νέοι κοιτάνε να φύγουν στο εξωτερικό. Ποια από τις δύο καταστάσεις αντιστοιχεί στις πραγματικές δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας; Τότε ή τώρα; Η απάντηση έχει πολύ μεγάλη σημασία γιατί αν «φυσιολογικό» ήταν αυτό που συνέβαινε το 2008, τότε είναι εφικτό να επανέλθουμε γρήγορα εκεί και, απλά, πρέπει να ψάξουμε τη σωστή πολιτική. Καθόλου τυχαία, άλλωστε, είναι μία παρόμοια λογική και ανάλογα συνθήματα που έδωσαν διαδοχικά την εξουσία σε τρία διαφορετικά κόμματα («Λεφτά υπάρχουν» το 2009, «Ζάπεια 1,2,3» το 2012, «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» το 2015). Όλοι υπόσχονταν ότι ξέρουν τον τρόπο να ξαναγυρίσουμε στο 2008, εύκολα και σύντομα. Και είχαν μαζί τους και κάποιους παλαίοντες οικονομολόγους (τους Έλληνες «κε-ύνσιανους»). Όταν όμως έπαιρναν την εξουσία έσπαγαν τα μούτρα τους, μην μπορώντας να υλοποιήσουν ούτε το ελάχιστο απ' ό,τι υπόσχονταν, και αυτό απολύοστατα γιατί η συγκεκριμένη απάντηση είναι λάθος. Οι πραγματικές δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας είναι περίπου αυτές που «απολαμβάνουμε» σήμερα, και όχι εκείνες του 2008, που κάθε μέγεθός του ήταν προϊόν τερατώδους δημόσιου δανεισμού και ακατάσχετης πιστωτικής μόχλευσης. Πράγμα που αν το συνειδητοποιήσουμε έχει κάποιες σημαντικές συνέπειες, οι οποίες συνοπτικά περιλαμβάνονται στο εξής συμπέρασμα: αν θέλουμε να φτιάξουμε μία σωστή χώρα, στην οποία αύριο τα παιδιά μας θα μπορούν να ζήσουν, τότε θα πρέπει να αλλάξου-

με κατεύθυνση ολοκληρωτικά. Θα πρέπει να σταματήσουμε τη «διαπραγμάτευση», δηλαδή τη ζητιανιά για να μας δώσουν κι άλλα λεφτά να τα «ριζούμε στην αγορά», γιατί ούτε θα μας τα δώσουν ούτε η οικονομία δουλεύει έτσι. Αντί τούτου θα πρέπει να στραφούμε, μόνοι και με δική μας πρωτοβουλία, στο να μεταρρυθμίσουμε τη χώρα κατά σαρωτικό τρόπο. Σαρωτικό.

Ποιους ή τι θεωρείτε βασικούς υπαίτιους της οικονομικής αποτυχίας μας και του γεγονότος ότι η Ελλάδα συνάντησε την κρίση τόσο απροετοίμαστη; Αυτό είναι φιλοσοφικό ερώτημα το οποίο απαντώ ως πολίτης και όχι ως οικονομολόγος. Εάν, για παράδειγμα, δει κανείς τα ελληνικά κινηματογραφικά έργα των αρχών της δεκαετίας του '60 θα διαπιστώσει ότι, σχεδόν όλα, ήταν για την τιμή της ανύπαντρης αδελφής και για το δράμα της μάνας. Αντίθετα, στα μέσα της δεκαετίας του '70 ήταν για χίπδες, μαριχουάνες, παραβατικούς και τρίγωνα. Πατί; Διότι η ελληνική κοινωνία, που φωτογράφιζαν, άλλαζε με τρομακτική ταχύτητα εκείνη την περίοδο. Αλλά, ξαφνικά, κάπου εκείνη τη στιγμή, αυτό σταμάτησε εντελώς: από την εδραίωση της μεταπολίτευσης και μετά, στο σκληρό πυρήνα της αντίληψης που έχουμε για τον κόσμο δεν έχει αλλάξει το παραμικρό. Οι λόγοι; Πρώτον, ότι, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, όλοι οι Έλληνες έγιναν δημόσιοι υπάλληλοι, και αν είσαι δημόσιος υπάλληλος δεν χρειάζεται να αγωνιάς για τίποτε. (Και πριν, βέβαια, ήμασταν κάτι σαν δημόσιοι υπάλληλοι – αλλά μόνο οι μισοί.) Δεύτερον, γιατί το 1981 μπήκαμε στην ΕΟΚ και κάποιος είπε στους Έλληνες ότι, αφού γίναμε Ευρωπαίοι, στο εξής οι λύσεις των προβλημάτων θα έρχονται από τις Βρυξέλλες, οπότε οι Έλληνες άραξαν και περιορίστηκαν στο να διεκδικούν «λύσεις». Συνεπώς υπαίτιοι της καταστροφής είμαστε όλοι εμείς, η ετερόνομη ελληνική κοινωνία, επειδή υστερούμε πολιτισμικά και πνευματικά σε σχέση με τις ανάγκες και τις απαιτήσεις της ύστερης γεωτεχνικότητας στην οποία κληρωθήκαμε να ζήσουμε.

Χαρακτηρίζετε την είσοδο της χώρας στην ΟΝΕ «αφροσύνη». Γιατί πιστεύετε ότι το πολιτικό και οικονομικό σύστημα της εποχής την επιδίωξε με τόση επιμονή; Η είσοδος της Ελλάδας στην ΟΝΕ ήταν ένα μεγάλο σφάλμα. Η αλή-

θεια, όμως, είναι ότι, εάν αποφεύγαμε τα βασικά λάθη, θα μπορούσαμε να επιβιώσουμε και να πορευτούμε μέσα σε αυτήν, χωρίς μεγάλη προκοπή βέβαια. Η συμμετοχή σε μία νομισματική ένωση εγκυμονεί διάφορους θανάσιμους κινδύνους που πρέπει να προσέχεις για να τους αποφύγεις. Η Ελλάδα, από τη στιγμή που εισήλθε, έπεσε σε όλες τις πιθανές παγίδες που θα μπορούσε να πέσει και έκανε όλα τα πιθανά λάθη που θα μπορούσε να κάνει, στον υπερθετικό βαθμό. (Γι' αυτό, άλλωστε, καταστραφήκαμε και όχι γιατί ήρθε το ΔΝΤ. Όποιος και να ερχότανε πάλι θα καταρρέαμε). Αναδρομικά είναι προφανές γιατί όλοι επέμεναν λυσσώδως να συμμετάσχουμε: οι μεν αφελείς διότι, ενώ δεν είχαν ιδέα πώς λειτουργεί πραγματικά η οικονομία, πίστευαν βαθιά, ως γνήσιοι ευρωπαϊστές, ότι «...το ευρωπαϊκότερον είναι καλύτερον του ευρωπαϊκού». Οι δε επιτήδριοι διότι θεωρούσαν ότι θα μπορούσαν να δανείζονται ελεύθερα και να διακινούν άφθονο χρήμα.

Πιστεύετε ότι το πρόβλημα των εμπορευσιμων και μη εμπορευσιμων αγαθών αφορά μόνο την Ελλάδα ή και άλλες χώρες που προσχώρησαν στην ΟΝΕ; Η σχέση των «διεθνώς εμπορευσιμων» με τα «διεθνώς μη εμπορευσιμα» προϊόντα και υπηρεσίες –που μας κατέστρεψε και όμως δεν την έχουμε ακόμη καταλάβει σε τι συνίσταται– είναι σημαντική για κάθε οικονομία. Αρκεί κανείς να αναφέρει ότι η κρίση της αμερικανικής οικονομίας το 2008, αλλά και η κρίση της ιαπωνικής οικονομίας που συνεχίζεται από το 1990 έως σήμερα, οφείλονται και οι δύο, κατά κύριο λόγο, στο ότι ένας σημαντικός κλάδος των «διεθνώς μη εμπορευσιμων», η γη και οι κατοικίες, διογκώ-

θηκε πέρα από το σημείο ισορροπίας. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι αυτή η σχέση γίνεται όλο και περισσότερο κρίσιμη και επικίνδυνη, όσο μικρότερη είναι μία οικονομία. Για παράδειγμα, μία από τις ζημιές που μπορεί να κάνει στη μικρή οικονομία, αν γίνουν λάθη οικονομικής πολιτικής, είναι ότι την καθιστά εξαιρετικά ευάλωτη όσον αφορά την ανταγωνιστικότητα και το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Αυτό σε μία νομισματική ένωση σαν την ΟΝΕ είναι καταστροφικό. Όλα τα προβλήματα των χωρών της περιφέρειας της ΟΝΕ ξεκίνησαν από την κάμψη της ανταγωνιστικότητας τους και την επιδείνωση του εξωτερικού ισοζυγίου τους ακριβώς εξαιτίας της ανατροπής στην ισορροπία της κρίσιμης αυτής σχέσης (με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις «φούσκες» των ακινήτων στην Ιρλανδία και στην Ισπανία). Η Ελλάδα, βέβαια, ήταν η ακραία περίπτωση, γιατί εδώ είχαν διογκωθεί, πέραν παντός ορίου, όλοι οι κλάδοι των «διεθνώς μη εμπορευσιμων» (χοινοτρόφιο και λιανικό εμπόριο, υπηρεσίες, ακίνητα-κατασκευές, Δημόσιο).

Η προσαρμογή της οικονομίας με στόχο την ανταγωνιστικότητα είναι πρακτικά εφικτή με δεδομένη την κακή ποιότητα των θεσμών και του κρατικού μηχανισμού και με τόσο απότομη δημοσιονομική προσαρμογή; Υπάρχει ο κίνδυνος η δοσολογία του φαρμάκου να σκοτώσει τον άρρωστο; Μα αν ο άρρωστος δεν πά-

ρει το φάρμακο θα πεθάνει ούτως ή άλλως! Η μεταρρύθμιση του κρατικού μηχανισμού, πάντως, είναι απαραίτητο τμήμα της σαρωτικής μεταρρύθμισης που έχει ανάγκη η χώρα για να επιβιώσει. Πώς συνδυάζονται, όμως, «η προσαρμογή της οικονομίας» με την «ανταγωνιστικότητα»; Δεν είμαι σε θέση να βρω άλλον τρόπο εκτός από τον εξής: σήμερα μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα ΑΕΠ 175 δισεκατομμυρίων. Χάρη στη μεγαλοψυχία των «τοκογλύφων» δανειστών πληρώνουμε για την εξυπηρέτηση του τεράστιου χρέους μας λίγο περισσότερο από 5 δισ., που σε απόλυτο αριθμό και ως ποσοστό του ΑΕΠ είναι πολύ λιγότερο απ' ό,τι πληρώνουν άλλες χώρες με πολύ μικρότερο χρέος από το δικό μας. Μας μένουν, έτσι, 170 δισ. που και πάλι είναι πάρα πολλά λεφτά. Εμείς όμως έχουμε 1,25 εκατομμύρια φανερούς άνεργους, εκατοντάδες χιλιάδες «κρυφούς» (που δουλεύουν δηλαδή αλλά δεν πληρώνονται), και στα νοσοκομεία άρρωστοι πεθαίνουν γιατί δεν υπάρχουν τα βασικά. Αυτό τι σημαίνει; Σημαίνει ότι τα 170 δισ. δεν τα μοιράζουμε δίκαια μεταξύ μας, και δεν τα κατανέμουμε αποτελεσματικά στις δυνατές εναλλακτικές χρήσεις. «Προσαρμογή της οικονομίας» δεν μπορεί παρά να είναι η μεταρρύθμιση, δηλαδή να τα μοιράσουμε δίκαια και να τα κατανείμουμε αποτελεσματικά, ώστε η χώρα να ξεφύγει από την ανεργία, τη δυστυχία και την αθλιότητα. Εμείς όμως, εδώ και έξι χρόνια, αρνούμαστε σταθερά να το προσπαθήσουμε αυτό, δηλαδή να προσαρμόσουμε την οικονομία στην πραγματικότητα. Και αντί τούτου κάνουμε «διαπραγμάτευση» με τους ξένους. Οι οποίοι μας έχουν διαθέσει, με διάφορους τρόπους, περισσότερο από 350 δισ. –ένα κολοσσιαίο, αδιανόητο ποσό– για να μας βοηθήσουν, αλλά εμάς δεν μας φτάνουν! Θέλουμε κι άλλα, τα οποία όμως τους λέμε και ότι δεν θα τους τα ξαναδώσουμε πίσω γιατί στο καπάκι θέλουμε και ελάφρυνση του χρέους! Για να ξαναγυρίσουμε, λοιπόν, σε

αυτά που είπαμε στην αρχή: θεωρούμε ως χώρα ότι δικαιούμαστε να ζούμε με ΑΕΠ 240 δισ. ευρώ όπως το 2008, και το γεγονός ότι δεν δημιουργούμε τέτοια εισοδήματα δεν μας προβληματίζει καθόλου. Αλλάζουμε συνεχώς κυβερνήσεις ώσπου να βρούμε την «καλή» που θα κάνει τρομερή «διαπραγμάτευση» και θα πετύχει να μας πληρώσουν τη διαφορά οι «τοκογλύφοι». Κι όποιος δεν συμφωνεί μ' αυτή την αυτοκαταστροφική ματαιοπονία

και θέλει μεταρρυθμίσεις και κοινωνική δικαιοσύνη είναι «φασίστας» και «πράκτορας!» Και τα περί «απότομης δημοσιονομικής προσαρμογής» –επιτρέψτε μου– είναι παραπειστικά. Πρώτον, διότι δεν έχει εφευρεθεί ακόμη το είδος της «φούσκας» που σκάει ομαλά για να μην ξεβλεφθούν οι ενδιαιφερόμενοι! Δεύτερον, διότι με βάση τους κανόνες της αριθμητικής, η «τροχιά», που ακολούθησε η προσαρμογή ήταν η μόνη εφικτή. Πριν από την «απότομη δημοσιονομική προσαρμογή» η οικονομία ήθελε κάθε χρόνο γύρω στα 10 επιπλέον δισ. έλλειμμα για να μείνει σταθερή εκεί που ήταν. (Δηλαδή +10 παραπάνω από τα δανεικά της προηγούμενης χρονιάς.) Για να μην είναι «απότομη» η προσαρμογή, και να μείνει το ΑΕΠ απλά στάσιμο, θα έπρεπε το 2010 να έχουμε ένα έλλειμμα γύρω στο 20% του ΑΕΠ, δηλαδή καμιά 50ριά δισ. που θα έπρεπε να μας τα δανείσουν οι ξένοι, εν γνώσει τους ότι δεν θα τα πάρουν ποτέ πίσω (αλλά θα όφειλαν να μας τα χαρίσουν γιατί είμαστε και πολύ ωραίος λαός!). Η ελληνική οικονομία πριν το Μνημόνιο ήταν σαν τον τοξικομανή στην τελική του φάση όπου θέλει όλο και μεγαλύτερη δόση μόνο και μόνο για να παραμένει σε βύθισι! Και, εν πάση περιπτώσει, η «απότομη δημοσιονομική προσαρμογή» έχει τελειώσει εδώ και δύο χρόνια. Η αθλιότητα, όμως, μέσα στην οποία ζούμε δεν μειώνεται αλλά συνεχώς μεγαλώνει. Δεν θα έπρεπε αυτό, ως κοινωνία, να μας προβληματίσει και να μας οδηγήσει στο να αλλάξουμε πορεία; **Α**

**ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑ-
ΜΑΘΗΣΟΥΜΕ ΤΗ
ΖΗΤΙΑΝΙΑ ΚΑΙ ΝΑ
ΜΕΤΡΑΠΡΥΘΜΙΣΟΥ-
ΜΕ ΤΗ ΧΩΡΑ**

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ SPEAKING

Σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες, ομάδα περίπου 153 κουκουλοφόρων εισέβαλε ξαφνικά στη Βουλή και ψήφισε το Ασφαλιστικό. Η κυβέρνηση καταδικάζει απερίφραστα το γεγονός.

Λόγω της κρίσιμότητας της κατάστασης, ο πρωθυπουργός συγκάλεσε σύσκεψη υπουργών σανότατο επίπεδο.

Ξακουστός Βενετσιάνος τυχοδιώκτης και εραστής, που την έπεφτε μόνο στις άσχημες: ο Μπαζανόβα.

Ιστορικά παραλείπονται: Στο Φαρ Ουέστ, η πιο νευρική φυλή ινδιάνων ήταν οι Ναβάγχοι.

Κάθε πρωί στο κιβούρι του ο κόμης Δράκουλας έτρωγε για πρωινό ένα ολόφρεσκο νεκρουασάν.

Όταν έπαιζα στη Φιλαρμονική της ΕΛ.ΑΣ. το όργανο μου ήταν το κόντρα-μπάσο.

Εντωμεταξύ, δημοφιλέστερος κλασικός συνθέτης στην Τζαμάικα ανακηρύχθηκε ο Γιοχάν Σεμπάστιαν Μπαφ.

Όσο για μένα, η πιο ωραία στιγμή του σαββατοκύριακου είναι όταν χαλαρώνω στον καναπέ βλέποντας τα κλαδέματα της αγωνιστικής στην «Αντιαθλητική Κυριακή».

Μου λέει, θέλω να βρω τον εαυτό μου. Της λέω, πάντως στο ψυγείο δεν είναι σίγουρα.

Διότι, όπως μου έλεγε η σοφή γιαγιά μου από την Τανζανία, «ο κόσμος είναι πονηρός – να έχεις πάντα το γκνου σου».

-ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΘΑΝΟΣ Π. ΝΤΟΚΟΣ

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΣΚΡΙΒΑΝΟΥ

Μπορεί να αποπεμφθεί
η Ελλάδα από τη Σένγκεν;

Ο γενικός διευθυντής στο Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής & Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ) εξηγεί το νομικό πλαίσιο της Συνθήκης Σένγκεν και τις συνέπειες μιας πιθανής αποπομπής, δεν αποκλείει προσωρινό κλείσιμο συνόρων και υπογραμμίζει την ανυπαρξία κοινής ευρωπαϊκής στάσης στο προσφυγικό.

Τις τελευταίες ημέρες ακούμε όλο και περισσότερα περί ενδεχόμενης αποπομπής της Ελλάδας από τη Συνθήκη Σένγκεν. Περιγράψτε μας τι είναι η Συνθήκη Σένγκεν. Η Συνθήκη Σένγκεν είχε ως στόχο την προοδευτική κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, την καθιέρωση της ελεύθερης κυκλοφορίας για όλα τα πρόσωπα, υπηκόους των κρατών που υπέγραψαν τη Συμφωνία, καθώς και την αστυνομική και δικαστική συνεργασία. Τέθηκε σε ισχύ το 1995 και έχει 25 ενεργά μέλη (στη συντριπτική πλειοψηφία τους κράτη-μέλη της ΕΕ), ενώ η εφαρμογή της έχει τεθεί σε αναστολή στην Κύπρο, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία. Η ελεύθερη κυκλοφορία αποτελεί ένα ευρωπαϊκό επίτευγμα υψηλής συμβολικής αλλά και πρακτικής σημασίας.

Μπορεί η Ελλάδα να τεθεί εκτός Σένγκεν ή πρόκειται για ένα μέσο πίεσης προκειμένου η χώρα μας να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις της, όπως τη δημιουργία και λειτουργία των hot spots (κέντρα καταγραφής προσφύγων) κ.λπ.; Νομικά δεν προβλέπεται η οριστική αποβολή κράτους-μέλους και προς το παρόν τουλάχιστον φαίνεται να πρόκειται για μέσο πίεσης. Αυτό που ενδεχομένως μπορεί να γίνει είναι να δοθεί η άδεια σε κράτη-μέλη να επιβάλλουν ή να διατηρήσουν συνοριακούς ελέγχους για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, που δεν μπορεί να ξεπεράσει τα δύο χρόνια. Η μη εφαρμογή των υποχρεώσεων της χώρας μας όσον αφορά στον έλεγχο και ταυτοποίηση των διερχόμενων μεταναστών μπορεί να δικαιολογήσει, σύμφωνα με την άποψη ορισμένων εταίρων μας, την απόφαση προσωρινού κλεισίματος των συνόρων.

Μπορεί σ' αλήθεια η Ελλάδα να περιορίσει τις προσφυγικές ροές; Πρόσφατα εκπρόσωπος της Frontex δήλωσε ότι αυτό είναι σχεδόν αδύνατον, για νομικούς και γεωγραφικούς λόγους. Δεν είναι καθόλου σαφές τι είδους δραστηριότητα θα μπορούσε να λάβει η Ελλάδα για την προστασία (βλέπε κλείσιμο) των θαλασσίων συνόρων της. Η επαναπροώθηση (push-back) των προσφύγων και μεταναστών είναι παράνομη σύμφωνα με το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, ενώ η εφαρμογή της εν λόγω τακτικής θα προκαλούσε σημαντική αύξηση στον αριθμό των ανθρώπων που χάνουν τη ζωή τους προσπαθώντας να διασχίσουν το Αιγαίο. Ο μόνος τρόπος για να ελεγχθούν τα θαλάσσια σύνορα –πέραν της χρήσης βίας– είναι η πλήρης συνεργασία του κράτους (Τουρκία) από το οποίο ξεκινούν για το τελευταίο κομμάτι του ταξιδιού τους οι πρόσφυγες/μετανάστες. Και αυτό δεν παρατηρείται προς το παρόν.

Τελικά, το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η φύλαξη των εξωτερικών συνόρων ή η αδυναμία της Ε.Ε. να υιοθετήσει μια κοινή στάση απέναντι στο προσφυγικό; Η φύλαξη των εξωτερικών συνόρων είναι ένα υπαρκτό και δύσκολο πρόβλημα, για το οποίο υπάρχουν λύσεις, εφόσον υπάρχει πολιτική βούληση. Η μεγάλη δυσκολία της Ε.Ε. έγκειται στην αδυναμία/αποθυμία αρκετών κρατών να υποστηρίξουν μια κοινή στάση απέναντι στο προσφυγικό/μεταναστευτικό. Στην προσπάθεια διαχείρισης του προβλήματος σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι εμφανής η έλλειψη αλληλεγγύης, ενώ κυριαρχούν ο λαϊκισμός και η υποκρισία. Το πρόβλημα είναι ιδιαίτερα έντονο στην ανατολική

Ευρώπη, δικαιώνοντας έτσι σε ένα βαθμό όσους θεώρησαν τη διευρύνση του 2004 ως μάλλον πρόωρη. Έχει αρχίσει να επικρατεί στην Ευρώπη η λογική μετατόπισης της ευθύνης στους ώμους άλλων (και η Ελλάδα, με συσσωρευμένο έλλειμμα αξιοπιστίας, αποτελεί εύκολο στόχο) και γίνεται σαφής η δυσκολία (και απροθυμία σε κοινωνικό επίπεδο) υποδοχής και ένταξης των συνεχιζόμενων μεταναστευτικών ροών.

Ποιες θα ήταν για την Ελλάδα οι συνέπειες από μια τυχόν αποπομπή της από τη Σένγκεν και ποιες θα ήταν οι συνέπειες για την υπόλοιπη Ευρώπη; Το άμεσο κόστος για την υπόλοιπη

Ευρώπη θα ήταν κυρίως οικονομικής φύσης. Η επαναφορά των συνοριακών ελέγχων (προφανώς μεταξύ χωρών με χερσαία σύνορα) στη διακίνηση αγαθών θα κόστιζε αρκετά δισεκατομμύρια ευρώ (πρόσφατη γαλλική μελέτη ανέβαζε το κόστος σε 110 δις ευρώ σε βάθος δεκαετίας). Ωστόσο, και σε πολιτικό και θεσμικό επίπεδο θα ήταν ένα μεγάλο βήμα προς τα πίσω, καθώς θα περιόριζε το ένα από τα δύο πλέον ορατά και απτά επιτεύγματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (δηλαδή το κοινό νόμισμα και την ελεύθερη διακίνηση). Αυτές οι ιδέες και προτάσεις θα μείωναν προσωρινά την πίεση σε συγκεκριμένες χώρες, αλλά θα προκαλούσαν

μεσο- και μακροπρόθεσμα σοβαρή βλάβη στην ελεύθερη μετακίνηση μεταξύ κρατών-μελών της Ε.Ε. και θα ροκάνιζαν τα –για πολλούς ήδη σαθρά– θεμέλια του ευρωπαϊκού οικοδομήματος.

Σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, αντιμετωπίζει το φάσμα του μακροχρόνιου εγκλωβισμού σημαντικού αριθμού οικονομικών μεταναστών σε ελληνικό έδαφος και της αποπομπής από ένα σημαντικό ευρωπαϊκό

θεσμό, κάτι που θα είχε σημαντικές συνέπειες σε συμβολικό επίπεδο. Η κατάσταση είναι εξαιρετικά ανησυχητική και απαιτείται άμεση κινητοποίηση όλων των διπλωματικών και άλλων μέσων από ελληνικής πλευράς. **Α**

**ΣΕ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ
ΕΠΙΠΕΔΟ ΕΙΝΑΙ
ΕΜΦΑΝΗΣ
Η ΕΛΛΕΙΨΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

Go places
with us

With our rapidly growing network and fleet, Qatar Airways is always searching for talented individuals to join our award-winning 5 star Cabin Crew team.

If interested, come and meet our Recruitment team to create your own career story with Qatar Airways.

ATHENS

Venue: **ATHENAEUM INTERCONTINENTAL** - 89-93 Syngrou Avenue, 11745 Athens, Greece

Date: 13th February 2016

Time: Anytime between 9 am to 5 pm

Attire: Formal Business attire

Please bring your CV in English along with full length and passport size photographs. Shortlisted candidates will be required to attend further processes over the next day.

The above position will be based in Doha, State of Qatar.

For further information, please visit
qatarairways.com/careers

GOING PLACES TOGETHER

Ένας Έλληνας άστεγος, ξαπλωμένος σε ένα πεζούλι κουκούλα μέχρι πάνω, τράβηξε λίγο το σλίπινγκ μπαγκ, έβηκε δυνατά κι έλεγε ότι θα είχε πάνω από 40 πυρετό. Παραδίπλα άλλοι 15 άστεγοι Έλληνες και άλλοι τόσοι Μαροκινοί και Αλγερινοί. Όσοι δεν μπορούν να φύγουν για άλλες χώρες της Ευρώπης ως πρόσφυγες και δεν θέλουν να πάνε στο camp στο Ελληνικό, κοιμούνται για τέσσερις πέντε ημέρες εδώ, στην πλατεία Καραϊσκάκη, στην ακτή Τζελέπη, πριν φύγουν κι από εδώ, άγνωστο για πού. Μετά από λίγο εμφανίστηκαν έξι εφτά πιτσιρικάδες από το Αφγανιστάν με έναν άλλο τύπο που πήγαινε μπροστά, τον Μαξ από τη Βοστώνη. Ο Μαξ ρωτούσε τους άστεγους που είχαν ήδη πιάσει το μέρος αν είναι οκεί να μείνουν και οι Αφγανοί εκεί. Σύριοι, Ιρακινοί και Αφγανοί μπορούν να περάσουν από τα ελληνοσκοπιανά σύνορα της Ειδομένης ως πρόσφυγες και ρώτησα τον Μαξ γιατί δεν φεύγουν κατευθείαν. «Δεν έχουν φράγκο. Θαβάλω στο κιντπό του ενός 5 ευρώ να πάρει τηλεφώνω τον πατέρα του στο Αφγανιστάν να τους στείλει λεφτά. Τους είπα αν θέλουν να πάνε στο Ελληνικό, αλλά είναι μακριά και προτιμάνε να μείνουν έξω στο δρόμο». Ο Μαξ ήρθε από την Αμερική ως εθελοντής και είναι πολύ διακριτικός. «Εδώ είναι χώρος που μένουν Έλληνες άστεγοι, πρέπει να τους ρωτήσω αν μπορούν να κοιμηθούν κι άλλοι εδώ, αφού τους διαβεβαιώσω όσο μπορώ ότι οι άνθρωποι έρχονται ειρηνικά». Μετά με ρώτησε αν ξέρω αν τα σύνορα με την ΠΓΔΜ είναι ανοιχτά ή κλειστά. «Ανοιχτά πρέπει να είναι γιατί κάποια λεωφορεία ετοιμάζονται να φύγουν». «Αυτό δεν σημαίνει τίποτα, τα λεωφορεία ενδιαφέρονται μόνο για να πάρουν τα λεφτά τους» είπε ο Μαξ.

Λίγες μέρες νωρίτερα τσακώθηκαν μεταξύ τους κάποιοι Αλγερινοί και μια γυναίκα που κοιμάται εκεί μου έδειχνε έναν τσιμεντόλιθο: «Μ' αυτό το πράμα το χτυπήσανε το παιδί στο κεφάλι». Μετά από αυτή την ιστορία ο κλειστός χώρος πίσω από τα πεζούλια κλειδώθηκε και οι άνθρωποι, Έλληνες και μετανάστες, κοιμούνται έξω. Ένας άστεγος γύρω στα 60 έλεγε ότι «πιο παλιά οι Μαροκινοί και οι Αλγερινοί ήταν περισσότεροι, όμως τώρα περνάει το βράδυ το λιμεναρχείο και τους διώχνει, και με το άγριο αν δεν θέλουν να φύγουν, ή περνάνε και καταβρέχουν».

Λίγο πιο πέρα μια γυναίκα με μια μαντίλα που δεν έκρυβε το πρόσωπό της και δυο παιδάκια είχαν ακουμπήσει τις βαλίτσες τους κάτω και κάθονταν σε κάτι σκαλάκια. Η γυναίκα ήταν γύρω στα 30 και πολύ όμορφη. Σκέφτηκα ότι χωρίς τη μαντίλα θα έδειχνε ακόμα πιο όμορφη. «Γεια σου. Είμαι δημοσιογράφος, από τη Συρία έρχεσαι;» Από τη Συρία ερχόταν αλλά ήταν πολύ κουρασμένη και είχε και τα παιδάκια να προσέχει, είπε.

Στο λεωφορείο για Ειδομένη

Εκείνη τη μέρα, την περασμένη βδομάδα, είχαν έρθει μέχρι το μεσημέρι στον Πειραιά τέσσερα καράβια με πρόσφυγες και αργά το απόγευμα θα ερχόταν άλλο ένα. Περισσότερα από 5.000 άτομα. Ένας φίλος που ταξίδευε με ένα από αυτά τα πλοία έλεγε ότι το πλοίο είχε χωριστεί στη μέση: τοποθετούσαν πρόσφυγες και μετανάστες από τη μία πλευρά και τους άλλους επιβάτες από την άλλη. Οι πρόσφυγες βγαίνουν από το καράβι βιαστικά, σχεδόν τρέχοντας, κι απ' έξω περιμένουν τύποι που κρατάνε καρτελάκια. Σαν αυτούς που βρίσκονται στα λιμάνια των νησιών το καλοκαίρι με πινακίδες «Rooms to let», αλλά αυτοί κρατούσαν το όνομα της εταιρείας τα πούλμαν της οποίας θα φύγουν για Ειδομένη. Ένας τύπος που δουλεύει εκεί στο λιμάνι έλεγε ότι η μεγάλη πλειονότητα των

προσφύγων έχουν βγάλει εισιτήριο για την Ειδομένη ήδη από τα νησιά. «Γιατί τους ταλαιπωρούν έτσι; Θα έπρεπε τα καράβια να πηγαίνουν κατευθείαν Θεσσαλονίκη, πρέπει να κάνουν το γύρο της μισής Ελλάδας;» Εισιτήρια για Ειδομένη βγάζουν και τα διάφορα πρακτορεία στο λιμάνι. Μπήκα σε ένα από αυτά. «Πόσο κάνει για Ειδομένη;» «Έχεις πολύ κόσμο μαζί σου;» ρώτησε ο υπάλληλος. «Όχι, ένα άτομο». «35 ευρώ είναι το εισιτήριο και το λεωφορείο κάνει εξίμιση με εφτά ώρες».

Απέναντι ήταν παρκαρισμένα κάποια λεωφορεία που περίμεναν το απογευματινό καράβι. «Εξίμιση με εφτά ώρες είναι άμα πας κατευθείαν» έλεγε ένας οδηγός, «αλλά συνήθως το ταξίδι διαρκεί μιάμιση με δυο μέρες. Μια φορά είχα κάνει τρεις μέρες. Δεν θέλει η αστυνομία να γίνεται συνωστισμός από λεωφορεία στα σύνορα και μας σταματάνε στο δρόμο για μερικές ώρες, στα Τέμπη, στη Λεπτοκαρυά και μερικά χιλιόμετρα πριν την Ειδομένη. Διαμαρτύρονται οι άνθρωποι που κάνουμε τόση ώρα, αλλά δεν γίνεται διαφορετικά. Στο δρόμο κάνουμε στάσεις στα μεγάλα εστιατόρια, για να φάμε κάτι και για τουαλέτα. Μόνο ένα μεγάλο μαγαζί στη Λάρισα κλείνει τις πόρτες και δεν δέχεται τον κόσμο μέσα ή στην καλύτερη περίπτωση τους βάζει πέντε-πέντε. Μια απδία. Στα σύνορα πάει ένα-ένα πούλμαν. Πρώτα γίνεται ο έλεγχος από την ελληνική πλευρά και μετά από την πλευρά της ΠΓΔΜ, αλλά οι Σκοπιανοί πολλές φορές καθυστερούν τη διαδικασία επίτηδες. Όσοι έχουν πλαστά χαρτιά ή δεν έχουν καθόλου, γυρνάνε με αστυνομική συνοδεία πίσω στην Αθήνα. Δημοσιογράφος είπες ότι είσαι; Αν θέλεις να κάνεις δημοσιογραφία, πάρε ένα λεωφορείο και πήγαινε Ειδομένη».

«Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες - Ανεπιθύμητοι οι φασίστες», έγραφε σε ένα τοιχάκι στο λιμάνι, στο δρόμο για την πύλη Ε2 που έρχονται τα καράβια από Μυτιλήνη. Στο Σταθμό Επιβατών Ακτής Περικλέους κάποιες γυναίκες γέμιζαν κούτες με ρούχα. Είναι όλες εθελόντριες και ο ΟΛΠ έχει παραχωρήσει κάποια δωματιάκια στην Παιμπερική Πρωτοβουλία για Πρόσφυγες και Μετανάστες. Η Νέχια είναι από την Κούβα, έχει στην Ελλάδα 30 χρόνια και είναι κάθε μέρα εκεί. «Τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο μπορεί να έβλεπες και 500 άτομα εδώ μπροστά να περιμένουν να πάρουν ρούχα. Τώρα ο υποδομές είναι καλύτερες στα νησιά και τα απαραίτητα τα παίρνουν από εκεί. Τώρα, επίσης, βγαίνουν από το καράβι σχεδόν τρέχοντας για να πάρουν τα λεωφορεία για Ειδομένη, έτσι βγαίνουμε κι εμείς με τα καρότσια έξω για να τους δώσουμε σκουφιά, γάντια, παλτά». Οι εθελοντές είναι πολλοί, Έλληνες και ξένοι, αλλά χρειάζονται, λέει, κι άλλοι. Έχουν στείλει πράγματα από Ολλανδία, Κροατία, Ισπανία, Βρετανία, Καναδά, ΗΠΑ, Αυστραλία. «Οι Ολλανδοί», λέει η Νέχια, «στέιλανε κάτι πολύ ωραία πακετάκια για γυναίκες. Έχει μέσα οτιδήποτε μπορεί να χρειαστεί μια γυναίκα, για να κάνει το μπάνιο της κ.λπ. Από Καναδά, ΗΠΑ και Αυστραλία στείλανε πολλούς μάρσιπους και δείχνουνε στους πρόσφυγες πώς μπορούν να κουβαλάνε τα παιδιά τους μέσα σε αυτούς».

Εκείνη την ώρα εμφανίστηκε ένας τύπος, ο Κρις, που είναι 27 χρονών από την Ελβετία. Είναι μια ομάδα Ελβετών εθελοντών που ήρθαν από τα Χριστούγεννα και μαγειρεύουν κάθε μέρα. Εκείνη τη μέρα μαγειρέψανε για 3.500 άτομα, ρύζι με διάφορα λαχανικά και τσάι, ενώ μοιράζουν φρούτα και ξηρούς καρπούς. Τρεις τέσσερις από τους Ελβετούς είχαν ξαπλώσει κάτω από τον ήλιο και λιάζονταν, κάποιοι άλλοι έπλεναν τα καζάνια και άλλοι μαγείρευαν για το απογευματινό πλοίο. Ο Κρις λέει θα μείνουν μέχρι τα μέσα Μαρτίου και μετά θα πάνε σε άλλη χώρα, δεν έχουν αποφασίσει ακόμα πού. Η Νέχια αναφέρει ότι βοηθάει πολύ η γειτονιά, η Δραπετσώνα και

το Κερατσίνι. «Δυο τρεις γυναίκες που μένουν από πάνω με το που βλέπουν να δένει πλοίο με πρόσφυγες κατεβαίνουν και βοηθάνε. Εθελοντές είναι και δυο τρεις Ρομά από το καταυλισμό παραδίπλα, στα λιπάσματα. Ένα σχολείο από το Κερατσίνι μάς είχε φτιάξει ένα μεγάλο χάρτη της Ευρώπης με τις διαδρομές που ακολουθούν οι πρόσφυγες, τι ρούχα θα πρέπει να φοράνε σε κάθε μέρος ανάλογα την εποχή και άλλες τέτοιες πληροφορίες και περνούσαν οι πρόσφυγες, τον έβλεπαν και καταλάβαιναν δυο πράγματα».

Πλατεία Βικτωρίας

Όσοι δεν έχουν εισιτήριο για Ειδομένη ή έχουν γνωστούς στην Ελλάδα, πάνε στην πλατεία Βικτωρίας όπου εκείνο το μεσημέρι πρέπει να ήταν περίπου 200 άνθρωποι. Έκατσα να πιω ένα καφέ πάνω στην πλατεία και μετά μπήκα μέσα. «Η τουαλέτα πού είναι;» Η υπάλληλος με κοίταγε. «Η τουαλέτα κάτω είναι;» «Περιμένετε να σας δώσω ένα κωδικό». Μου έδωσε ένα χαρτονάκι με κάτι νούμερα επάνω. Κωδικός τουαλέτας. «Πατήστε τον αριθμό που βλέπετε και θα ανοίξει η πόρτα». «Ο κωδικός είναι για να μη χρησιμοποιούν την τουαλέτα οι άνθρωποι της πλατείας;» «Διαφορετικά θα έπρεπε να είχαμε υπάλληλο τουαλέτας» απάντησε.

Σε ένα παγκάκι στην πλατεία, ανάμεσα σε μικρά κοριτσάκια που έπαιζαν σκοινάκι, γυναίκες με μαντίλες, μεγάλα πηγαδάκια ανδρών και δεκάδες βαλίτσες και σακβουαγιάζ, κάθονταν δύο μεγάλες γυναίκες και ένας ακόμα πιο μεγάλος άνδρας, Έλληνες, με δυο σκυλάκια τα οποία είχαν τραβήξει την προσοχή κάποιων παιδιών. «Στη γειτονιά μένετε; Πώς είναι τα πράγματα;» «Πώς να είναι; Αν έρθουν κάτω από το σπίτι σου και μένουν 300 άτομα πώς θα σου φαίνεται;» Σε όλη την πλατεία δεν υπάρχει ούτε μία τουαλέτα. Μια από τις γυναίκες στο παγκάκι έλεγε ότι επίτηδες δεν βάζουνε για να μη φανεί ότι υπάρχει κάτι πιο «επίσημο» εδώ πέρα, κάτι σαν ένας «άτυπος καταυλισμός». Δυο μέρες πριν στη Βικτώρια υπήρχε ελάχιστος κόσμος. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν εκεί το μεσημέρι της Δευτέρας θα έφευγαν το βράδυ και το άλλο πρωί θα έπαιρναν άλλοι τη θέση τους.

Σε ένα άλλο παγκάκι κάθονταν στριμωγμένοι τέσσερις τύποι, όλοι από το Αφγανιστάν. Οι τρεις ήρθαν εκείνη τη μέρα στον Πειραιά, ο άλλος έχει 10 χρόνια στην Ελλάδα και πηγαίνει στην πλατεία για να βρει κάνα συμπατριώτη. Οι τρεις έκαναν 35 μέρες να φτάσουν και τον πιο πολύ δρόμο με τα πόδια. Στην πόλη τους, τη Χοστ, τη μέρα κυκλοφορεί κανονικά η αστυνομία αλλά το βράδυ η αστυνομία εξαφανίζεται και βγαίνουν οι ταλιμπάν που δεν το έχουν σε τίποτα να σκώσουν το όπλο. Το πιο δύσκολο μέρος της διαδρομής ήταν να διασχίσουν το Ιράν, τα περισσότερα από τα 30.000 δολάρια που είχαν και οι τρεις μαζί στην αρχή του ταξιδιού ξοδεύτηκαν εκεί σε διάφορα «λαδώματα» για να περνάνε με ασφάλεια. Τώρα τους είχαν μείνει κάτι φιλά και περιμένουν να τους στείλουν με τη Western Union για να φύγουν για Ειδομένη και από εκεί για Γερμανία. Στον Πειραιά ρώτησαν έναν οδηγό ταξί πού είναι το τρένο για να πάνε Βικτώρια κι εκείνος τους είπε ότι είναι πολύ μακριά και καλύτερα να τους μετέφερε εκείνος. Πειραιάς - Βικτώρια τους πήρε 25 ευρώ.

Στην πλατεία Καραϊσκάκη στο λιμάνι του Πειραιά, στην ακτή Τζελέπη, 100 μέτρα από τον ηλεκτρικό, κοιμούνται μόνιμα περίπου 15 Έλληνες άστεγοι και μαζί τους άλλοι τόσοι μετανάστες, από Αλγερία και Μαρόκο, άνθρωποι δηλαδή που δεν μπορούν να φύγουν για την Ευρώπη ως πρόσφυγες. **Α**

Γραμμή Βικτώρια – Πειραιάς

Τα ταμπελάκια σαν τα «Rooms to let» με τα οποία περιμένουν τους πρόσφυγες στον Πειραιά οι εταιρείες που τους μεταφέρουν στην Ειδομένη, το σύντομο πέρασμά τους από τη Βικτώρια ή από τις καβάζες του λιμανιού, η σεμνότητα εθελοντών που δεν θέλουν να πουν ούτε το όνομά τους και το νόμιπελ παλιοχαρακτήρα για κάποιους άλλους.

Του ΤΑΚΗ ΣΚΡΙΒΑΝΟΥ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΕΙΠΕΣ ΟΤΙ ΕΙΣΑΙ; ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΠΑΡΕ ΕΝΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΚΑΙ ΠΗΓΑΙΝΕ ΕΙΔΟΜΕΝΗ

Προφανείς οι λόγοι που οδήγησαν στην επιλογή του τίτλου, αλλά ειδικά στις ημέρες μας πολλές φορές στον καθρέφτη δεν βλέπουμε μόνο ό,τι θέλουμε να δούμε;

Νίκη Λυμπεράκη Αυτό είναι και το ενδιαφέρον της υπόθεσης. Γι' αυτό και το θέτουμε ως ερώτηση στους καλεσμένους μας – αν στην κατεγραμμένη, μέσω των ευρημάτων, πραγματικότητα, στο είδωλό μας δηλαδή, αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας.

Κωνσταντίνος Ζούλας Έτσι κι αλλιώς έχει αξία να δούμε αν μπορούμε να αντέξουμε τον εαυτό μας κοιτάζοντάς τον στον καθρέφτη ή αν θα συνεχίζουμε να αναγνωρίζουμε μόνο αυτά που μας αρέσουν.

Ν.Α. Πιστεύω πως δεν σε παίρνει να αρνηθείς τα ευρήματα – ίσως μόνο αν κλείσεις πηλημένα τα αυτιά και τα μάτια σου γιατί θέλεις να συνεχίσεις να ζεις στις αυταπάτες που έχεις για τη χώρα σου. Από την άλλη, βέβαια, στην πρώτη έρευνα αποτυπώνονται και οι αντιφάσεις μας...

Κ.Ζ. Η συλλογική μας παράνοια, θα έλεγα.

Γι' αυτό και πρώτος καλεσμένος σας είναι ο Στέλιος Ράμφος;

Κ.Ζ. Η πρώτη εκπομπή ασχολείται με το προφίλ του Έλληνα, όπως αποτυπώθηκε από μια μεγάλη δημοσκοπική έρευνα – οπότε ήταν λογικό να είναι ο πρώτος καλεσμένος μας. Εξάλλου το λέει και ο ίδιος πως από τα ευρήματα προκύπτει μάλλον η ανάγκη μιας μαζικής ψυχανάλυσης. Ας πούμε, για μένα, έχει τεράστιο ενδιαφέρον η ανάγνυσή του στο εύρημα που αποκαλύπτει πως σε ποσοστό 99% οι Έλληνες βάζουν την οικογένεια πάνω απ' όλα. Αυτή την τάση την ονομάζει διαλυτικό στοιχείο της κρατικής συνοχής. Όσο και να μας ξενίζει, αν το σκεφτείς, είναι μια πικρή αλήθεια. Στην πρώτη εκπομπή συνομιλούμε επίσης με τον αρχιεπίσκοπο, αφού πολλά από τα ευρήματα της έρευνας αφορούν τη σχέση μας με την εκκλησία και τη θρησκεία. Τον ρωτάμε, μεταξύ άλλων, αν οι ακραίες φωνές κάποιων ιεραρχών τον ενοχλούν και για πρώτη φορά...

Ν.Α. Μισό λεπτό. Πότε θα βγει η συνέντευξη;

Ανήμερα της πρώτης εκπομπής σας.

Ν.Α. Ε, μην αποκαλύψεις την απάντησή του! (γέλια) Οι καλεσμένοι μας, λοιπόν, επιλέγονται λόγω της εξειδίκευσης, της επαγγελματικής θέσης και της προϋπηρεσίας τους. Έρχονται, φυσικά, προετοιμασμένοι, γιατί διαφορετικά δεν θα είχε νόημα η παρουσία τους.

Κ.Ζ. Υπάρχει, δυστυχώς, μια πραγματικότητα. Πολλές από τις εκπομπές στην ελληνική τηλεόραση έχουν ταυτίσει την ενημέρωση με τους τσακωμούς – είναι η εύκολη λύση –, το έχω κάνει κι εγώ ως οικοδεσπότης πολιτικής εκπομπής. Η έκπληξη συμβαίνει μόνο πλέον αν μιλήσουν κανονικά και με επιχειρήματα. Στη δική μας εκπομπή δεν πρόκειται να συμβούν τσακωμοί. Είναι μια μεταξί μας άγραφη συμφωνία.

Ν.Α. Αξίζει να αναφερθούμε σε μια λεπτομέρεια. Όταν οι καλεσμένοι σχολιάζουν τα ευρήματα, ακριβώς πίσω τους φαίνονται τα αποτελέσματα της έρευνας. Νομίζω αυτό κάνει τη διαφορά. Μέχρι τώρα οι περισσότεροι, ακόμη και εμείς οι δημοσιογράφοι, μιλούσαμε γενικόλογα χωρίς στοιχεία. Τώρα τα στοιχεία υπάρχουν, και είναι πάνω και πέρα από τις όποιες αναγνώσεις.

Τι τύπου ερωτήματα θέτει η πρώτη έρευνα;

Κ.Ζ. Ο τίτλος της είναι «Τι πιστεύουν οι Έλληνες». Διερευνά μεταξύ άλλων το πώς βλέπει ο Έλληνας τον εαυτό του σε σχέση με την Ευρώπη αλλά και το πώς αντιμετωπίζει διαχρονικά ή επικαιρικά θέματα: τη σχέση του με το ρατσισμό, το έθνοδο παρελθόν, την ομοφυλοφιλία, την εκκλησία, τους πρόσφυγες κ.λπ. Η έρευνα επιμένει πολύ στη σχέση μας με την Ευρώπη και πώς αυτή έχει αλλάξει μετά το δημοψήφισμα. Πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Απρίλιο και επαναλήφθηκε τον Νοέμβριο μετά τα γεγονότα του καλοκαιριού.

Ν.Α. Αυτές οι έρευνες αποδεικνύονται πάρα πολύ χρήσιμα εργαλεία γιατί αποκαλύπτουν πόσο έξω πέφτουμε σε κάποια πράγματα. Στις εκπομπές μας θα έχουμε και δύο ερευνητές της διαNEΟσις, οι οποίοι θα μπορούν να μας διαφωτίσουν στις οποιεσδήποτε απορίες.

Κ.Ζ. Το ενδιαφέρον είναι ότι όλες οι έρευνες της διαNEΟσις θα δημοσιοποιούνται με τα πλήρη ποσοτικά στοιχεία τους – αυτό, και δημοσιογραφικά αν το δεις, έχει μεγάλη αξία. Όπως και το ότι θα μπορεί να ανατρέχει ο καθένας σ' αυτές, οποιαδήποτε στιγμή, αφού θα είναι αναρτημένες στον ιστότοπό της. Στην πρώτη εκπομπή ασχολούμαστε με 25 από τα 69 ερωτήματα της πρώτης έρευνας.

Κάποια ευρήματα;

Κ.Ζ. Περισσότεροι από το 70% των Ελλήνων θεωρούν ότι υπερéchουμε των υπολοίπων Ευρωπαίων όχι μόνο ως προς τον πολιτισμό αλλά και ως προς την ευφυΐα· ένα ποσοστό παραπάνω του 60% πιστεύει πως από την ένταξή μας στην Ε.Ε. και μετά έχει οφεληθεί περισσότερο η Ευρώπη παρά εμείς.

Ν.Α. Θα στεκόμουν στο κομμάτι της ρατσιστικής βίας. Φαίνεται πως 4 στους 10 τη δικαιολογούν! Όχι, την ερμηνεύουν, τη δικαιολογούν!

Κ.Ζ. Ο τρόπος με τον οποίο είναι διατυπωμένα τα ερωτήματα δείχνει πως δεν επιχειρείται να εκμαιευτούν απαντήσεις, όπως τυχόν μπορεί να συμβεί σε στοχευμένες δημοσκοπήσεις, του εναντίον. Υπάρχουν επίσης ερωτήσεις με ανοιχτές απαντήσεις. Όπως η ερώτηση «με ποια χώρα πιστεύετε πως θα μπορούσαμε να αναπτύξουμε σχέσεις, αν φεύγαμε από την Ε.Ε.»

Να μαντέψω; Ρωσία;

Κ.Ζ. Ακριβώς. Στην εκπομπή υπάρχει και επιστημονική ανάλυση αυτού του αποτελέσματος, το γιατί επιλέγουμε τη Ρωσία. Έχει να κάνει με τη θρησκεία ή με την ιδέα ενός αυταρχικού καθεστώτος; Τα ερωτήματα και οι απαντήσεις δημιουργούν αφορμές για συζήτηση.

Ν.Α. Υπάρχουν όμως και αποτελέσματα που όχι μόνο δεν τα περιμέναμε, αλλά μας εξέπληξαν το ίδιο και τους δύο ή τον καθένα χωριστά. Νομίζω πως η έκπληξη καταγράφεται και στην εκπομπή, παρόλο που δουλεύαμε για μέρες με τα αποτελέσματα. Αυτή η έρευνα, όπως και οι υπόλοιπες που θα ακολουθήσουν, φέρνουν τελικά την αποδοχή της πραγματικότητας.

Έρθε η ώρα δηλαδή για το τελευταίο στάδιο του πένθους;

Ν.Α. Δεν ξέρω αν μπορούμε να μιλάμε για την καμύλη του πένθους, αλλά το σίγουρο είναι πως για πάρα πολύ καιρό είχαμε μείνει στην άρνηση.

Εξαιτίας των ευρημάτων που άκουσα την εκπομπή την κλείνετε με το σαββόπουλικό στίχο «Δεν υπάρχει ελπίς, στην Ελλάδα ζεις»;

Κ.Ζ. Ωχ, μας έπιασε. Όχι, δεν τελειώνουμε με αυτό, αλλά αρχίζουμε με Σαββόπουλο και το στίχο του «ποιος αλήθεια είμαι εγώ και πού πάω». Το σήμα της εκπομπής το έχει γράψει ο Νίκος Πορτοκάλογλου. Ο στίχος του «Από πείσμα και τρέλα θα ζω σ' αυτή τη χώρα» είναι, νομίζω, η απάντηση στο δεν υπάρχει ελπίδα, που ανέφερες. Να σημειώσουμε πως μόνο η πρώτη έρευνα είναι δημοσκοπική. Οι επόμενες εκπομπές που θα ακολουθήσουν θα είναι θεματικές, αφού θα στηρίζονται σε επιστημονικές έρευνες με αντικείμενο συγκεκριμένα προβλήματα: το δημογραφικό, το ασφαλιστικό, το τι είναι και πώς αξιοποιήθηκαν τα πακέτα ΕΣΠΑ κ.λπ.

Ν.Α. Ένα επιπλέον ενδιαφέρον είναι πως θα έχουμε και συγκριτικά παραδείγματα. Θα μας απασχολήσει δηλαδή και το πώς αντιμετωπίζουν άλλες χώρες το πρόβλημα με το οποίο θα καταπιανόμαστε, αλλά θα γίνεται τεκμηριωμένα, παραθέτοντας στοιχεία. Το πιο σημαντικό είναι δε πως θα προτείνονται και λύσεις.

Κ.Ζ. Έχουμε σκεφτεί σε κάποιες εκπομπές να έχουμε καλεσμένο, όχι ως συνομιλητή, αλλά στο κοινό, τον υπουργό που σχετίζεται με το αντικείμενο της έρευνας – στο τέλος να ζητάμε ένα δικό του σχόλιο, αλλά και να φεύγει από τα γυρίσματα με τα αποτελέσματα της έρευνας.

Μετά θα τον παρακολουθήσετε να δείτε σε ποιο συρτάρι θα την καταχωλιάσει;

Ν.Α. Είσαι μηδενιστικός! Αν από την αρχή αποφασίζουμε πως τίποτα δεν αλλάζει σ' αυτή τη χώρα, πως καμία συζήτηση δεν μπορεί να ξεδιαλύνει ζητήματα, δεν έχει κανένα νόημα να κάνουμε τίποτα. Με σοκάρει, ας πούμε, το γεγονός πως ένα πολύ μεγάλο ποσοστό Ελλήνων πιστεύει πως δεν θα μπορούσε να παταχθεί η φεροδοδιαφυγή. Δηλαδή, αφαιρεί από το κράτος και την εν δυνάμει περίπτωση να κατορθώσει να την πατάξει.

Κ.Ζ. Για ποιο λόγο θα πρέπει να είμαστε κυνικοί;

Για να επιβιώσουμε, ίσως; Με τέτοια ευρήματα και είστε αισιόδοξοι... κάτι πίνετε και δεν μου το λέτε...

Κ.Ζ. Μην τη λες αυτά. Αμάν έκανα να την πείσω να δώσουμε τη συνέντευξη και δέχτηκε για χάρη της εκπομπής.

Ν.Α. Μα γι' αυτό πήρα τσάι. Όστε αν επιχειρήσεις να μας εκθέςεις να είμαι σε ετοιμότητα...

Κ.Ζ. Οπότε εγώ που πήρα ποτό, αν πω κάτι παραπάνω, κλώτσοσέ με.

Ν.Α. Το προσπαθώ, αλλά πού... εσύ! (γέλια)

Κρίμα. Δεν μπορώ να σας βάλω να τσακωθείτε για χάρη της αναγνωσιμότητας, αφού είστε φίλοι, κι εγώ πρέπει να βάλω λίγο πιπέρι στη συνέντευξη.

Ν.Α. Ό,τι έχει να κάνει με πιπέρι στον Κωνσταντίνο, παρακαλώ. Εγώ είμαι το αλάτι της υπόθεσης.

Συνδυασμός... ακτύπητος. Ωραία θα ήταν να υπάρχουν και μουσικά διαλείμματα από...

Ν.Α. ...προσπαθείς να πας αλλού την κουβέντα, αλλά δεν θα ενδώσουμε. Γι' αυτό επαναφέρω την κουβέντα στην ε-κπο-μπή μας (σ.σ. το λέει με ύφος αυστηρής δασκάλας που επαναφέρει τους σκανδαλιάρηδες μαθητές στην τάξη), και σ' αυτή τη μηδενιστική τάση που εκδήλωσες πριν. Θα με υποχρεώσεις τώρα να αναφερθώ σε κάτι προσωπικό. Ένας καλός μου φίλος μπαϊνοβγαίνει στα νοσοκομεία για ένα σοβαρό του πρόβλημα. Μια φορά που πήγα μαζί του στο νοσοκομείο η εικόνα που είδα μου θύμισε την πρώτη εικόνα από ένα ταξίδι μου στο Βιετνάμ. Πάρα πολλοί άνθρωποι να πηγαίνουν προς διάφορες κατευθύνσεις χωρίς να συγκρούονται – κάτι σαν γυάλα με πολλά ψάρια, ένα χάος. «Κι όμως», μου είχε πει ο φίλος μου, «μέσα σ' αυτό το χάος ο καθένας ξέρει ακριβώς τι να κάνει». Και είχε δίκιο. Νομίζω και οι έρευνες στις εκπομπές μας τοποθετούν βάσεις, από τις οποίες τουλάχιστον μπορείς να ξεκινήσεις για να δεις τι συμβαίνει μέσα στο... χάος και πώς, ίσως, μπορεί να διορθωθούν καταστάσεις.

Όλη η κουβέντα έγινε έξω, σ' ένα μπαράκι, Παρασκευή βράδυ, και όπως θα έλεγαν στις ειδήσεις πραγματοποιήθηκε σε πολύ καλό κλίμα, παρά τη βροχή. Μπορεί η συνέντευξη να έγινε για την εκπομπή – και οι δύο τη γουστάρουν πάρα πολύ –, αλλά λοξοδρόμησε και σε δημοσιογραφικά θέματα. Αφορμή στάθηκε πάλι ένα εύρημα της έρευνας. Το 19% μόνο των πολιτών έχουν εμπιστοσύνη στους δημοσιογράφους. Ο Κωνσταντίνος το θεωρούσε λογικό και ήταν πιο αυτοκριτικός, ιδιαίτερα σε ό,τι έχει να κάνει με τις πολιτικές εκπομπές. «Το ότι αποδεχόμαστε τις μη απαντήσεις των πολιτικών σε συγκεκριμένες ερωτήσεις και δεν επανερχόμαστε ξανά και ξανά είναι ευθύνη δική μας. Έτσι καταλήγουμε πολλές φορές σε μια θέση διεκπαιρωτή ή του διατητή σ' έναν τσακωμό» θα πει. Η Νίκη συμφώνησε πως αξίζει η αυτοκριτική, αλλά πρέπει να γίνεται εντός των τειχών από τη στιγμή που δέχεται ο Τύπος τέτοια στοχευμένη επίθεση σε θεσμικό πλέον επίπεδο. Ήταν θυμωμένη με την επίθεση σε συνάδελφό της από τον 9,84, την ίδια ημέρα της συνέντευξης, στην πορεία – διακομίστηκε με ασθενοφόρο σε νοσοκομείο. Υπερασπίστηκαν τις εκπομπές με έναν πολιτικό καλεσμένο και όχι πολλούς, και κυρίως τους συνήθεις, για καβγά, υπόπτους· πως θα ήθελαν να μπορούσαν να επαναλαμβάνουν την ίδια ερώτηση με την ίδια διατύπωση άπειρες φορές μέχρι να εκμαιεύσουν μια απάντηση που έχει σχέση με την ερώτηση, και λόγο στο λόγο νυχτωθήκαμε καθώς σχολίαζαν τα κλισέ του τηλεοπτικού πολιτικού λόγου. Δεν θα ξεχωρίσω, ποιος είπε τι, γιατί συμφώνησαν και οι δύο για τις πιο συνηθισμένες εισαγωγικές φράσεις πολιτικών καλεσμένων που στην ουσία δηλώνουν πως θα ακολουθήσει κενού περιεχομένου απάντηση. «“Θα σας απαντήσω ευθέως”. “Σας ευχαριστώ που μου δώσατε την ευκαιρία να απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση”, σίγουρα κάποιος επικοινωνιολόγος τούς έχει πει να ευχαριστούν. Άσε που έτσι φαίνεται ο δημοσιογράφος πως το μόνο που κάνει είναι ευχαριστητές ερωτήσεις. “Αυτό συμβαίνει για τρεις λόγους”, που συνήθως οι λόγοι δεν απαντούν στην ερώτηση, αλλά κρατούν περισσότερο την κάμερα πάνω του. “Επιτρέψτε μου ένα σχόλιο πριν απαντήσω” και ξέρεις ήδη πως θέλει να στείλει την μπάλα σε άλλο γήπεδο».

Πάντως το δικό μου σχόλιο είναι πως μεταξύ τους δένουν και αλληλοσυμπληρώνονται (έπαιζαν με ατάκες που μόνο φίλοι καταλαβαίνουν, αλλά πρέπει να σεβαστώ πως η συνέντευξη δεν είναι επί του προσωπικού)· είναι ωραίοι τύποι για παρέα, και για να χρησιμοποιήσω μια κλισέ φράση από το θέατρο, αυτή η χημεία, λογικά, θα φανεί και στην εκπομπή. Η Νίκη έφυγε πρώτη –θα ξηπνούσε στις 5.00– λέγοντας «χάρκα πολύ για τη γνωριμία... Νομίζω, δηλαδή. Θα σου πω σίγουρα αφού διαβάσω τη συνέντευξη». (γέλια) **Α**

INFO

«Η Ελλάδα στον καθρέφτη» κάνει πρεμιέρα την Τετάρτη 10/2 στις 23.55 στην τηλεόραση του Σκάι, και θα προβάλλεται κάθε 15 ημέρες. www.dianeosis.org ο ιστότοπος όπου θα αναρτώνται όλες οι έρευνες που πραγματοποιεί ο Οργανισμός διαNEΟσις

Είναι ο τίτλος μιας νέας τηλεοπτικής εκπομπής που στηρίζεται στις έρευνες του οργανισμού έρευνας και ανάλυσης διαΝΕΟσις. Συζητώντας με τους παρουσιαστές της **Κωνσταντίνο Ζούλα** και **Νίκη Λυμπεράκη** συνειδητοποιείς γιατί αυτή η εκπομπή μπορεί να κάνει τη διαφορά.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Η Ελλάδα στον καθρέφτη

Καθώς η χώρα περνά μία από τις πιο δραματικές της περιόδους, οι Έλληνες πολίτες καλούνται να αξιολογήσουν και να διαχειριστούν καταστάσεις και συνθήκες πρωτόγνωρες. Πώς τις προσεγγίζουν; Τι σκέφτονται; Με ποια εφόδια αντιμετωπίζουν τις κρίσιμες προκλήσεις της εποχής μας;

Από τις απαντήσεις των πολιτών προκύπτουν σημαντικές τάσεις αλλά και αξιοσημείωτες αντινομίες που δεν είναι εύκολα αναγνωρίσιμες όταν παρατηρεί κάποιος επιφανειακά τη λειτουργία της κοινωνίας. Το 59% των Ελλήνων π.χ. συμφωνούσε από πέρυσι με την επέκταση του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια. Από την άλλη σε εκπληκθούν τα ευρήματα τα οποία αποκαλύπτουν μια γενικότερη σύγχυση που επικρατεί στην κοινή γνώμη. Η ομάδα των πολιτών, ας πούμε, που πιστεύει περισσότερο απ' όλες πως η χώρα είναι προτιμότερο να συμμαχήσει με τη Ρωσία παρά με την Ευρωπαϊκή Ένωση –43% ποσοστό τον Νοέμβριο– είναι οι νέοι 18-24!

Η «αντιμνημονιακή» ρητορική που κυριάρχησε στη χώρα μας τόσα χρόνια και με ευθύνη όχι μόνον των λεγόμενων «αντιμνημονιακών» κομμάτων – πρώην πια – , δεν είναι άσχετη με τα περιεργα αποτελέσματα της έρευνας. Οί Έλληνες πιστεύουν ότι από τη συμμετοχή της Ελλάδας στην ΕΕ, πολύ περισσότερο βγήκε ωφελημένη η ΕΕ παρά η Ελλάδα. Οι αγρότες μάλιστα, η κοινωνική τάξη των 30 χρόνων επιδοτήσεων, το πιστεύει σε ποσοστό 84%.

Ενώ η εικόνα για την Ευρώπη είναι αυτή, ταυτόχρονα το 68,9% των ερωτηθέντων θεωρεί σήμερα ότι η μεγάλη οικονομική κρίση οφείλεται στο

Περισσότερα σχετικά με την έρευνα στο athensvoice.gr
 Συγκεντρωμένα όλα τα αποτελέσματα της έρευνας στο
dianeosis.org

Το 43% των νέων από 18 εώς 24 πιστεύει ότι θα ήταν λύση μια συνεργασία με τη Ρωσία

Το δράμα της Κολοκοτρώνη & Λέκκα* γωνία

Ο σκηνοθέτης **Νίκος Περάκης** φωτογραφίζει και γράφει για το αθηναϊκό δράμα

Πριν από λίγα χρόνια την οξεία γωνία Κολοκοτρώνη και Λέκκα καταλάμβανε ένα περίπτερο που μάζευε γύρω του μεγάλα ψυγεία, όμως δεν άντεξε την κρίση και το πεζοδρόμιο έγινε πάλι προσπελάσιμο, όταν μαζί με το κιόσκι έφυγαν και τα τελευταία κολονάκια που δυσχέραιναν το παρκάρισμα. Τα ανεπίδοτα τιμολόγια των ΔΕΚΟ ήταν μάλλον για το περίπτερο και γι' αυτό άσχετα.

Στην αρχή καβάλησαν το πεζοδρόμιο οι μηχανές, αφήνοντας τη ράμπα στα αυτοκίνητα και το οδόστρωμα στους πεζούς. Στο τέλος επικράτησαν τα αυτοκίνητα. Η Ελληνική και η Δημοτική Αστυνομία δεν είχαν φυσικά καμία δικαιοδοσία ή άλλη ανάμειξη στις εξελίξεις. Όμως ένα ωραίο πρωί κάποιος φρόντισε να μπουν κάγκελα. Μάλλον όχι ο δήμαρχος, γιατί δεν έμοιαζαν στα Αβραμοπούλια.

Για το πώς πέρασε κοτζάμ τζίπ από τα κάγκελα, νόμισα ότι οφείλεται στη δεξιotechνία του οδηγού. Ένας λιγότερο δεξιτέχνης οδηγός Smart αποκάλυψε την απάτη αφαιρώντας το κάγκελο. Αναρωτήθηκα αν ο δήμος θέλησε να διευκολύνει τους περιοίκους ή αν τα κάγκελα ήταν δική τους πρωτοβουλία.

Όσπου μια νύχτα χωρίς φεγγάρι οι Atenistas εγκατέστησαν στο τρίγωνο έναν ωραίο οδοδείκτη κι έναν πιο όμορφο πάγκο. Οι Atenistas κάνουν πολλές ευφάνταστες δράσεις γιατί σε αντίθεση με το δήμαρχό μας εξακολουθούν να πιστεύουν ότι: «η Αθήνα δεν είναι μια τελειωμένη ιστορία, αλλά ένα πεδίο ευρηματικών και αποτελεσματικών δράσεων».

Πιο αποτελεσματική ήταν μάλιστα η συμβολή της δημοτικής υπηρεσίας καθαριότητας με τροχήλατους περιφερόμενους κάδους απορριμμάτων. Παρόμοιες ολοκληρωμένες παρεμβάσεις στο εμπορικό τρίγωνο θα μπορούσαν να αναδείξουν το Ιστορικό Κέντρο της πόλης, αρκεί να περιοριστεί δραστικά η κυκλοφορία πεζών στα πεζοδρόμια και τους πεζόδρομους του 1ου διαμερίσματος.

Κουφός επίλογος

Το 1975 ο Rainer Werner Fassbinder** έγραψε κι ανέβασε στη Φρανκφούρτη το θεατρικό έργο «*Τα σκουπίδια, η πόλη και ο θάνατος*»***, χρησιμοποιώντας μοτίβα του μυθιστορήματος «*Η Γη είναι μη κατοικήσιμη, όπως η Σελήνη*»****. Ήταν ένα σκοτεινό δράμα διαπλεκόμενων πολιτικών, σπεκουλαδόρων ακινήτων, νταβατζήδων και αστυνομικών σε μια πόλη που βυθίζεται στο σκουπίδι, το οποίο όμως παρερμηνεύτηκε και προκάλεσε μεγάλο σκάνδαλο και διαδηλώσεις της Ιουδαϊκής Κοινότητας της Φρανκφούρτης, καθώς και το κατέβασμα της παράστασης που χαρακτηρίστηκε «αριστερός φασισμός», για να ανέβει μετά από 25 χρόνια (1999) στο Τελ Αβίβ.

Μπροστά σ' όλα αυτά και το πείραμα του Εθνικού, το δράμα ενός πεζού μοιάζει με οπερέτα.

* Οι αδελφοί Μίτρος, Αναστάσιος, Γεώργιος και Παΐσιος Λέκκας πολέμησαν τους Τούρκους κατά την πολιορκία και την απελευθέρωση της Αθήνας, ο τελευταίος σαν μοναχός. Μικρό τμήμα της οδού Λέκκα έχει μετονομασθεί σε Αθανασίου Αξαριάν, παράπλευρου θύματος της 17 Νοέμβρη.

** Γερμανός σεναριογράφος, σκηνοθέτης, θεατρικός συγγραφέας και ηθοποιός (1945-1982)

*** «*Der Müll, die Stadt und der Tod*» Verlag der Autoren 1998

**** «*Die Erde ist unbewohnbar wie der Mond*» του Gerhard Zwerenz (1925-2015)

Βίαιες αποπομπές, δύσκολες παραιτήσεις, καβγάδες, πόλεμος ανακοινώσεων. Πόσο μπορούν να αντέξουν ακέφαλοι οι πολιτιστικοί οργανισμοί της χώρας; Η Α.Υ. μίλησε με ανθρώπους που γνωρίζουν.

Της ΣΤΕΛΛΑΣ ΧΑΡΑΜΗ

ΑΚΕΦΑΛΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ελληνικό Φεστιβάλ – εν αναμονή νέου διοικητικού σχήματος. Μέγαρο Μουσικής Αθηνών – εν αναμονή του σχεδίου νόμου που εγγυάται την κρατικοποίησή του. Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης – ακέφαλο μετά την παραίτηση του **Δημήτρη Εϊνίδη** από τη θέση της Γενικής Διεύθυνσης. Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου – ακέφαλο μετά την αποπομπή του **Γρηγόρη Καραντινάκη** από το Υπουργείο Πολιτισμού και την αντικατάστασή του Διοικητικού Συμβουλίου. Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης – παραμένει κλειστό και ακέφαλο μετά τη λήξη της θητείας της **Κατερίνας Κοσκινά** η οποία με τη σειρά της εκτελούσε τον κύκλο θητείας της αποπεμφθείσας **Άννας Καρέτση**. Εθνικό Θέατρο – εν αναμονή της ανανέωσης ή όχι της θητείας των καλλιτεχνών διευθυντών **Στάθη Λιβαθινού** και **Θοδωρή Αμπαζή**, που λήγει τον προσεχή Μάιο. Φεστιβάλ Χορού Καλαμάτας – ακέφαλο ύστερα από την αποχώρηση της **Βίκυς Μαργακοπούλου** από τα καθήκοντα της καλλιτεχνικής διεύθυντριάς.

Όσο συνοπτικά κι αν παραθέσουμε τα δεδομένα όπως διαμορφώνονται τους τελευταίους μήνες στους πολιτιστικούς οργανισμούς της χώρας, ένα είναι το σίγουρο: Βρίσκονται όλοι σε εκκρεμότητα. Πολλά τα μέτωπα και μεγάλοι οι πονοκέφαλοι για το αρμόδιο (εκτός από το Φεστιβάλ Χορού Καλαμάτας) Υπουργείο Πολιτισμού, κύκλοι του οποίου καθησυχάζουν πως μέσα στις επόμενες δύο εβδομάδες θα είναι σε θέση να καλύψει τα διοικητικά κενά που είτε δημιούργησε, είτε συμπτωματικά προέκυψαν στο ίδιο διάστημα.

Η τρέχουσα εικόνα πάντως περιγράφει την εγχώρια πολιτιστική δραστηριότητα σε στασιμότητα αν όχι σε υπολειτουργία. Τι μπορεί να δηλώνει αυτό ως φαινόμενο; Ο **Γιάννης Χουβαρδάς**, σκηνοθέτης και καλλιτεχνικός διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου για έξι χρόνια, αποπειράται να εξηγήσει: «Εννοείται

πως κάθε οργανισμός που παραμένει ακέφαλος για πέρα από ένα εύλογο διάστημα συνιστά μια ανωμαλία στην πολιτιστική ζωή του τόπου. Είναι σαν να αρρωσταίνει σοβαρά και να μην του χορηγείται θεραπεία. Πόσο μπορεί να αντέξει μέχρι να σβήσει ή να μη καταλήξει ένας οργανισμός με ειδικές ανάγκες; Επομένως η αδράνεια της πολιτικής εξουσίας, είτε οφείλεται σε αμηχανία είτε σε άγνοια της πολιτιστικής πραγματικότητας είτε σε αδιαφορία (δυστυχώς συμβαίνει και αυτό) είναι απαράδεκτη και επικίνδυνη. Φυσικά και χρειάζεται προσοχή για την αποφυγή βιαστικών ή λανθασμένων επιλογών, αλλά κάθε επιλογή ενέχει ρίσκο και η μη ανάληψη ρίσκου δεν προφυλάσσει πάντα από τις κακοτοπιές. Θάρρος, λοιπόν» προτείνει.

Οι αντικειμενικές δυσκολίες στο ευρύτερο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν εν μέρει την παρούσα κατάσταση. Ή και όχι. Αφού είναι πολλοί εκείνοι που εντοπίζουν το πρόβλημα στην άρνηση διαφόρων υποψηφίων, λαμβάνοντας υπόψη την «πικρά πείρα» των προκατόχων τους τότε σε σχέση με τις εκάστοτε ηγεσίες του Υπουργείου Πολιτισμού και τότε με τις εσωτερικές συγκρούσεις (βλ. «εχθρικά» διοικητικά συμβούλια). Είναι κι άλλοι που υποστηρίζουν ότι αρκετοί υποψήφιοι «δειλιάζουν» να αναλάβουν καθήκοντα μπροστά στα ολοένα και πιο δυσοίωνα οικονομικά δεδομένα και τον όγκο γραφειοκρατικών προβλημάτων για τους πολι-

τιστικούς οργανισμούς. «Ο χώρος του πολιτισμού παράγει με το αξίωμα του 19ου αιώνα, χάρη στον πατριωτισμό των Ελλήνων δημιουργών δηλαδή» παρατηρεί ο συγγραφέας **Πέτρος Μάρκαρης**, που έχει θητεύσει τόσο ως πρόεδρος του (καταργημένου πια) Εθνικού Κέντρου Βιβλίου όσο και ως πρόεδρος του ΔΣ του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου και συμπληρώνει: «Ακόμα κι έτσι, το όποιο έργο μπορεί να παράξει ένας θεσμός, ανά πάσα στιγμή κινδυνεύει να ακυρωθεί αν δεν εξυπηρετεί το όραμα του εκάστοτε υπουργού. Δείτε το παράδειγμα του ΕΚΕΒΙ που αχρηστεύτηκε εν χρήσει».

Η δικαιοδοσία του εκάστοτε υπεύθυνου είτε ως Γενικού Γραμματέα είτε ως υπουργού Πολιτισμού να αλλάζει και να τοποθετεί πρόσωπα της αρεσκείας του ή συνιστώμενα από τις κομματικές επιταγές είναι ένα φαινόμενο που για δεκαετίες ταλαιπωρεί (και) το χώρο του πολιτισμού, διαιωνίζοντας ένα περιβάλλον ασυνέχειας ανάμεσα στον πρώην, στο νυν και στο μέλλοντα διοικητή. Έτσι, η εντύπωση που δίνεται αυτή τη στιγμή για τους εποπτευόμενους, από το υπουργείο, οργανισμούς δεν είναι παρά ένα ακόμα επεισόδιο στη χρόνια αμηχανία διαχείρισης του πολιτισμού. «Αν νομίζουμε πως τώρα έχουν ξεθεμελιωθεί τα πάντα είναι γιατί ποτέ δεν θεμελιώθηκαν. Ποτέ δεν χαραχτηκε πολιτιστική πολιτική στην Ελλάδα κι έτσι πάντα οι θεσμοί πολιτισμού μοιάζουν λίγο με την Ολυμπιακή: Είναι μια εταιρεία χωρίς αεροπλάνα για να πετάξουν ή το ανάποδο» διαπιστώνει ο διεθνούς κύρους ιστορικός Τέχνης και αναμορφωτής του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης, **Ντένης Ζαχαρόπουλος**. Την ίδια ώρα, η έλλειψη ομαλής μετάβασης από τον ένα διευθυντή ενός πολιτιστικού φορέα στον άλλο είναι από μόνη της προβληματική. Οι βίαιες αλλαγές σκυτάλης είναι μια συνήθης, επαναλαμβανόμενη πρακτική που συνάμα ακυρώνει και τα όποια αντικειμενικά κριτήρια έχουν υπάρξει για την επιλογή ενός προσώπου. «Σε όλες τις οργανωμένες χώρες, οι αντικαταστάσεις ανακοινώνονται ένα χρόνο πριν υλοποιηθούν. Αυτό σημαίνει ότι ο νυν και ο μέλλων διευθυντής συνυπάρχουν για ένα εύλογο χρονικό διάστημα. Ο πρώτος ενημερώνει αναλυτικά τον δεύτερο για την κατάσταση που παραδίδει και φροντίζουν μαζί να λύσουν πιθανά προβλήματα. Στην Ελλάδα, πάλι, ο ένας έρχεται για να εκδιώξει τον άλλο. Όσο κι αν θέλουμε να λεγόμαστε Ευρώπη, συμπεριφερόμαστε σαν επαρχία τρίτης κατηγορίας» σημειώνει ο άρτι αποχωρήσας (για προσωπικούς λόγους) από την καλλιτεχνική διεύθυνση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών και συνδεδεμένος με πέντε ακόμα πολιτιστικούς φορείς, συνθέτης **Γιώργος Κουρουπός**.

Οι περιπτώσεις που η κομματική ταυτότητα δεν καθόρισε το διορισμό προσώπων ως επικεφαλής οργανισμών είναι μετρημένες στα δάχτυλα, ακόμα κι αν αυτοί πληρούσαν τα τυπικά προσόντα ενός καλλιτεχνικού διευθυντή. «Η επιλογή διευθυντών ή Μελών ΔΣ με κομματικά κριτήρια είναι δυστυχώς μια πολύ παλιά αρρώστια. Πέρα από το ηθικό ζήτημα που εμπεριέχει, πρόσωπα που έχουν επιλεγεί κατ' αυτόν τον τρόπο σπάνια γνωρίζουν σε βάθος το αντικείμενο με το οποίο πρόκειται να ασχοληθούν. Υπάρχουν βέβαια και οι αντίθετες περιπτώσεις – αλλά αυτές είναι εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα» υπερθεματίζει ο Γιάννης Χουβαρδάς. «Φυσικά ο πειρασμός για την εκάστοτε πολιτική ηγεσία και οι πιέσεις που ασκούνται πάνω της από τα κόμματα είναι μεγάλες, αλλά αν ο υπουργός έχει το όραμα και το σθένος να αντισταθεί (στη μακρά πορεία μου δυστυχώς αυτές οι ιδιότητες ήταν δυσεύρετες), θα έχει προσφέρει μεγάλη υπηρεσία στον πολιτισμό μας». Αντιστοίχως, ο Πέτρος Μάρκαρης αναζητά τον ένοχο ένα βήμα νωρίτερα, στη λογική ανάθεσης του Υπουργείου Πολιτισμού σε ανεξοικειωτους πολιτικούς με το χώρο. «Ας το παραδεχτούμε: Το Υπουργείο Πολιτισμού

Γιώργος Κουρουπός για το Μέγαρο Μουσικής και το Ελληνικό Φεστιβάλ

«Καταρχάς, επείγει να υπογραφεί η σύμβαση με το κράτος όχι μόνο για να διασωθεί το Μέγαρο αλλά και για να μπορέσει να αναπτυχθεί, να αποδείξει την αντικειμενική υπεροχή του και να μεγαλουργήσει. Από εκεί και πέρα, το οργανόγραμμα θα πρέπει να διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε να καλυφθούν δύο έκδηλες ανάγκες: Από τη μία ένας νέος καλλιτεχνικός διευθυντής που να επιμελείται τον προγραμματισμό του Μεγάρου κι από την άλλη ένας μάνατζερ που θα φροντίσει για το αναπτυξιακό κομμάτι. Στην περίπτωση του Ελληνικού Φεστιβάλ θα είναι δύσκολο να βρεθεί αντικαταστάτης του Γιώργου Λούκου, μιας φυσιογνωμίας που είχε άριστες σχέσεις με τη διεθνή πρωτοπορία. Επομένως, αν σε κάτι πρέπει να δοθεί μεγάλη προσοχή είναι η τάση της χώρας μας να εσωστρέφεται».

Πέτρος Μάρκαρης για το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

«Έτσι όπως διαμορφώνεται το τοπίο στο ελληνικό σινεμά, οι παραγωγές μπορούν να πραγματοποιούν μόνο με τη συμμετοχή ενός φορέα, κεντρικού ή περιφερειακού, όπως γίνεται και σε αντίστοιχους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Αυτός ο φορέας πρέπει να παίζει καθοριστικό ρόλο στην παραγωγή των ταινιών, αν υποθέσουμε ότι μας απασχολεί η στρατηγική για ένα εθνικό σινεμά. Στον αντίποδα αυτού, οι διαρκείς αλλαγές προσώπων υπονομεύουν τη λειτουργικότητα των φορέων και την πορεία του νέου και δυναμικού ελληνικού κινηματογράφου στο εξωτερικό».

Ντένης Ζαχαρόπουλος για το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης

«Δεν πιστεύω στην ιδιοκτησία αλλά στην πνευματική κληρονομιά των ανθρώπων. Η Άννα Καρέτσι, λοιπόν, έφτιαξε ένα μουσείο Σύγχρονης Τέχνης όταν δεν το ήθελε κανείς. Κι ύστερα τη χώρισαν από το δημιούργημά της. Τώρα πια το ΕΜΣΤ, εις διπλούν βιασμένο και κακοποιημένο, κινδυνεύει να είναι μια αποβολή· στερείται από τη μάνα του – ό,τι πιο βάρβαρο μπορεί να συμβεί σε τέτοιες περιπτώσεις. Εύχομαι να της επιτραπεί να επιστρέψει στη θέση της, να στήσει τη συλλογή του μουσείου, να το δει να "περπατάει". Κι αφού το παραδώσει σε λειτουργία ως κηρυχθεί ένας διαγωνισμός με ορθά κριτήρια ώστε να βρεθεί ο αντικαταστάτης της. Ας πάρουμε απόφαση πως δεν είναι οι υπουργοί που ιδρύουν τα μουσεία».

Γιάννης Χουβαρδάς για το Εθνικό Θέατρο

«Εκτός από σταθερή χρηματοδότηση, στα πλαίσια φυσικά των εκάστοτε δυνατοτήτων του κρατικού προϋπολογισμού, χρειάζεται η τοποθέτηση στις καίριες θέσεις (Δ.Σ. και καλλιτεχνικού διευθυντή) ανθρώπων με τα κατάλληλα προσόντα και εμπειρία στο διοικούν, οι οποίοι –προσοχή– να έχουν επιλεγεί με βασικό κριτήριο ότι μπορούν να ομονοήσουν. Και να έχουν εκ των προτέρων ρητά συμφωνήσει με τον αρμόδιο υπουργό ότι το όραμα και οι καλλιτεχνικές και οργανωτικές αποφάσεις προέρχονται από τον καλλιτεχνικό διευθυντή και ο διοικητικός και οικονομικός έλεγχος ανήκει στο συμβούλιο. Επίσης, βασικό ζήτημα είναι ο εκσυγχρονισμός του εσωτερικού κανονισμού, ώστε να λιγοστέψουν οι γραφειοκρατικές διαδικασίες και ο καλλιτεχνικός διευθυντής να έχει ευελιξία, υποκείμενος φυσικά πάντα στον έλεγχο του Δ.Σ. Τέλος, σημαντική αλλαγή που πρέπει να γίνει στο οργανόγραμμα των κρατικών θεάτρων είναι η θεσμοθέτηση θέσης οικονομικού διευθυντή, ο οποίος πρέπει να κάνει το συνολικό οικονομικό σχεδιασμό και να έχει την ευθύνη της εκτέλεσής του από κοινού με τον καλλιτεχνικό διευθυντή και το Δ.Σ να ελέγχει».

είναι ένα πάρκινγκ πολιτικών προσώπων και ο κάθε υπουργός λειτουργεί σαν γενικός παρκαδόρος που με τη σειρά του μοιράζει θέσεις... πάρκινγκ. Όμως το να βγάλεις τον Πάνη για να βάλεις τον Παύλο, πραγματικά δεν έχει κανένα νόημα και μαρτυρά την αδιαφορία των κυβερνήσεων για τα πολιτιστικά πράγματα. Οι υπουργοί καταλήγουν να μοιράζουν τίτλους ευγενών όπως γινόταν στη Γαλλία μετά την Επανάσταση». Όλα τα παραπάνω καταγράφονται ως συμπτώματα μιας νόσου που μπορεί να θεραπευτεί – αρκεί φυσικά να το θελήσει ο «πάσχων οργανισμός». Είναι, βεβαίως, ζήτημα μιας συνολικής αναθεώρησης στον μέχρι τώρα τρόπο λειτουργίας και σε αυτό μοιάζουν να συμφωνούν όλοι. Επί θητείας Παύλου Γερούλα στο ΥΠΠΟ, ο Ντένης Ζαχαρόπουλος είχε εργαστεί για ένα υπόμνημα το οποίο σε 90 σελίδες συνόψιζε ένα σύνολο εισηγήσεων που εγγυόντουσαν το αδιάβλητο των διαδικασιών αναφορικά με τους εποπτευόμενους φορείς. «Καταρχάς, να υπάρχει μια

θεώρηση, ένας σχεδιασμός για τον ίδιο τον οργανισμό και τους στόχους του και στη συνέχεια να αναζητάμε το πρόσωπο που θα τα υλοποιήσει. Τα δε πρόσωπα να προκύπτουν από ένα ανεξάρτητο Συμβούλιο Τεχνών, μια πολυμελή ομάδα εξπέρ και προσωπικοτήτων εντός κι εκτός υπουργείου που θα καταθέτουν τεκμηριωμένες προτάσεις στον εκάστοτε υπουργό με ονόματα ικανά να αναλάβουν έναν οργανισμό. Η Τέχνη δεν είναι στρατός, οφείλουν να ακολουθούνται διαδικασίες, να γίνονται διαγωνισμοί. Αν λοιπόν κρίνει με αντικειμενικούς όρους το Συμβούλιο, δεν θα έχει λόγο ούτε ο υπουργός ούτε το κόμμα. Δεν θα έχουμε δηλαδή ανατροπές κάθε φορά που θα αλλάξει η κυβέρνηση. Στο ίδιο πλαίσιο, τα Δ.Σ των φορέων, θα έχουν ρόλο ρυθμιστικών οργάνων, χωρίς αφενός να διεκδικούν λόγο στο καλλιτεχνικό πρόγραμμα ή να αυτοσχεδιάζουν σε διοικητικά ζητήματα» εξηγεί ο κ. Ζαχαρόπουλος για τον πυρήνα μιας μελέτης που παραμένει στο συρτάρι εδώ και έξι χρόνια.

Σε πρόσφατη τοποθέτηση του στη Βουλή, ο υπουργός Πολιτισμού **Αριστείδης Μπαλτάς** άφησε να εννοηθεί πως προσανατολίζεται προς τη λύση της «επιτροπής σοφών». «...η επιλογή του καλλιτεχνικού διευθυντή και αυτή είναι ένα πρόβλημα, διότι παρέχει υπερβολικές ελευθερίες ο νόμος στον υπουργό Πολιτισμού σε σχέση με τέτοιες επιλογές. Είναι σαν ο υπουργός Πολιτισμού, επιλέγοντας καλλιτεχνικούς διευθυντές σε όλους τους φορείς που εποπτεύει, να φτιάχνει εμμέσως τουλάχιστον το γούστο της ελληνικής κοινωνίας, την ιδεολογική προσέγγιση μιας κοινωνίας κ.ο.κ. Ψάχνουμε να βρούμε έναν τρόπο να υπάρχει κάτι σαν συμβούλιο τεχνών ή κάπως έτσι, όπου αυτοί να κάνουν την κύρια δουλειά σε σχέση με τους προκρινόμενους για θέσεις καλλιτεχνικού διευθυντή και επειδή και ο υπουργός πρέπει να έχει μία πολιτική ευθύνη, να μπορεί να επιλέξει έναν εκ των δύο» δήλωσε χαρακτηριστικά. Για την ώρα, οι ακέφαλοι οργανισμοί απαιτούν άμεση τακτοποίηση. **Α**

ΜΙΚΡΑ
ΑΣΙΑ

Ταϊλάνδη- Αμπελόκηποι
- Νέα Υόρκη
σε δέκα λεπτά

●●● **Η Yoko Ono λέει ότι όταν νιώθει κατάθλιψη βγαίνει στο δρόμο και περπατάει 80 τετράγωνα. Αυτό την ηρεμεί και της δίνει high, τη ρίχνει σε ζεν.**

●●● Περπατάω στην Κηφισιάς και μετρώ τετράγωνα. Από τον Υμηττό μόλις σκάει ο πρώτος ασιατικός ήλιος με αρωματικούς πορτοκαλί τόνους. Στα μικρά café που όλο και πληθαίνουν εκεί γύρω, γουργουρίζουν οι πρώτοι εσπρέσι της ημέρας ενώ houseboys Φιλιππινέζοι περιδιαβαίνουν βολτάροντας τρία-τρία τα σκυλάκια των ρετιρέδων της λεωφόρου. Άλλοι Ασιάτες πάλι, γονείς, κοντοί, αθώοι, αγουροξυπνημένοι περιμένουν στις γωνίες μαζί με τα μικρά τους, μπουμπουλωμένα μέσα σε κουκούλες, σκουφιά και ροζ μπουφάν, να έρθει το σχολικό. Είναι πια δεύτερη γενιά Ασιάτες, παντρεύτηκαν εδώ, έκαναν οικογένεια, τα παιδάκια τους μιλάνε ελληνικά, πήραν σπίτια, μικρά διαμερισμάτια σαν κρυμμένοι κήποι μέσα στην πόλη. Οι Αμπελόκηποι έχουν γίνει η συνοικία τους. Έμαθαν να λένε τις οδούς με τη σωστή προφορά. Άνοιξαν κομμωτήρια με φθηνές τιμές και τρελές κουπ, προσφορά νύχια mani-pedi και μαζί μασάζ, συν δωρεάν internet και υπηρεσίες διερμνεία για τους μόλις αφιχθέντες. Οι πιο νέοι ντύνονται μοντέρνα σαν τηλεπαρουσιαστές νοτιοκορεάτικου game show, προσέχουν την παραμικρή λεπτομέρεια επάνω τους και τους αρέσουν τα αξεσουάρ με έντονα χρώματα. Τις Κυριακές, τη μέρα του ρεπό, από το πρωί ανταλλάσσουν επισκέψεις κρατώντας γλυκά, μαγειρεύοντας τα παραδοσιακά τους και το βράδυ περιμένουν να περάσει το τελευταίο λεωφορείο προς Ψυχικό - Φιλοθέη - Κηφισιά για να επιστρέψουν στα αφεντικά τους. Οι Ασιάτες των Αμπελοκήπων άνθισαν και άνοιξαν μικρά μπακάκια στη Σεβαστουπόλεως και τις παρόδους, ακόμα και πάνω στη λεωφόρο. Τρυπώνουν μέσα στα ελάχιστα τετραγωνικά και πουλούν τα πάντα, όλες τις ώρες της ημέρας, χωμένοι σε χιλιάδες ταξινομημένα κουτάκια, προϊόντα με λεπτές υφές, γεύσεις και συσκευασίες, εξωτικούς χυμούς και μυρωδιές με κόκκινο χρώμα, λογότυπα με δράκους και παραδείσια φυτά, κρυστάλλους, νουντλς, πάπυρους, φρούτα καλογουαλισμένα σε μικρά τελάρα. Μία άσση που τη βρίσκεις ανοιχτή ακόμα και αργά τη νύχτα, ακόμα και τις πιο έρημες αργίες των Αθηναίων, να μένει και να περιμένει τη δική σου ασιατική ξαγρύπνια. Η Μικρά Ασία της λεωφόρου Κηφισιάς που διανυκτερεύει, έδωσε φώτα και μυρωδιές στους δρόμους και στα στενά της.

●●● Άλλες φορές, πάλι, όταν έχουμε κατάθλιψη αλλά δεν θέλουμε να μετρήσουμε τετράγωνα σαν την Yoko, πηγαίνουμε με τον Α. στο Nakama της Μασσαλίας (αριθμός 5), στο Κολωνάκι και μετράμε σούσι. Πλακωνόμαστε

στα ω-3, ειδικά τα τηγανητά, και μιλάμε για ταξίδια, μαγειρέματα και έρωτες. Το Nakama δεν είναι μία «ασιατική διαφυγή». Είναι σαν το fast-food της γειτονιάς μας, φθηνό και απλό, φιλικό και διακριτικό. Το σούσι του μοιάζει με το ζεστό φαγητάκι αναψυχής που μάθαμε να αγαπάμε, είναι μικρές μπουκιές φρέσκιας αγαλλίασης με μία ανάμνηση θάλασσας. Με κάθε σουσάκι ξορκίζεις κι άλλη στεναχώρια.

●●● Το επόμενο βράδυ βρεθήκαμε μία μεγάλη ραδιοφωνική παρέα σε ένα καταπληκτικό νεοκλασικό σπίτι, στο καινούργιο, ταϊλανδέζικο Buba, στην Κηφισιά (Παπαδιαμάντη 4). Στην ουσία ήταν ένας αποχαιρετισμός στις κρύες μέρες, τραβούσαμε τον ασιατικό ήλιο να έρθει μια ώρα νωρίτερα στην πόλη. Στο βάθος του μαγαζιού, σε ένα ξύλινο ratio ανακαλύψαμε τον καλύτερο τρόπο να το πετύχουμε: η διακόσμηση του τοίχου περιελάμβανε εικονίσματα, Παναγία, Χριστό, κρυστάλλινες αηλίδες, ένα χαλί κι ένα ζευγάρι κρεμασμένα τσαρούχια.

●●● Όπως είπε και η Yoko, «κλαίω σχεδόν κάθε ένα λεπτό, πνευματικά».

●●● Αλλά η Γιαπωνέζα Yoko Ono είναι μάγισσα. Το παραδέχεται και η ίδια στους τίτλους των άλμπουμ της (Yes, I'm a Witch to 2007 και τώρα, αυτόν το μήνα, Yes, I'm a Witch Too). Το φανερώνει η περιποιημένα μυστικιστική της αύρα, μία μεταφεμινιστική, παγανιστική εικόνα ιέρειας των τεχνών και των διαφορετικών. Γι' αυτό το λόγο και, κυρίως, η μαγική της δύναμη βρίσκεται στους ακόλουθούς της, αυτούς που δεν νοιάζονται για το αν ήταν εκείνη «που διέλυσε τους Beatles» (που δεν ήταν) αλλά περισσότερο για το αν, στις καλλιτεχνικές της εγκαταστάσεις, ανεβαίνει σε σκάλες κι από μια τρύπα στο ταβάνι μιλάει με τα σύννεφα. Στο όνομα της ειρήνης. Η ειρήνη, η αγάπη, η τέχνη, η επανάσταση, ο κόσμος των γκαλερί και μερικά άλλα πράγματα είναι τα μαγικά ξόρκια της Yoko, τα γνωρίζει πια καλά, ήταν εκεί παρούσα όταν αυτά αποκτούσαν την ειδική τους δύναμη, γίνονταν φράσεις και λέξεις-κλειδιά των πόλεων του περασμένου αιώνα. Ήταν εκεί γιατί στις 18 Φεβρουαρίου γίνεται 83 ετών, ένα χρόνο μικρότερη από τον Βουτσά – έχει τη σωστή ηλικία για μάγισσα, γι' αυτό και κυκλοφορεί το άλμπουμ της την εβδομάδα των γενεθλίων της. Ξέρει πια να παίζει με όλα αυτά που γέμισαν τη ζωή της. Εικόνες και θρύλους, λόγια σαν μάντρα που τα επαναλαμβάνει είτε στους στίχους των κομματιών της είτε στις λακωνικές απαντήσεις της σε συνεντεύξεις. Όταν τη ρώτησαν γιατί οι γυναίκες στην ιστορία της τέχνης είναι υποτιμημένες και πώς μπορεί να αλλάξει αυτό, απάντησε «εάν επαναλαμβάνουμε το

μήνυμά μας, αγάπη».

Η επανάληψη είναι ένα ωραίο, έξυπνο και πολύ ντιζαϊνάτο μήνυμα που το ακολουθεί στην κυριολεξία του η Yoko εφαρμόζοντας τη σαγήνη της επάνω στους μεταμοντέρνους φρανς. Λέξεις και φράσεις που χτίζουν ένα μίνιμαλ περιβάλλον, μία μικρή τσιρίδα που έρχεται και ξαναέρχεται, ιδανική βάση για να κάνει ο κάθε παραγωγός, DJ, μπλίπερ, ηλεκτρολόγος, τις μουσικές του παραλλαγές. Έτσι λοιπόν, επιλέγοντας πάντα ένα μοντέρνο καστ (όπως π.χ. η Peaches, οι Flaming Lips, ο Anthony κ.ά. στο πρώτο Yes, I'm a Witch) δίνει ξανά και ξανά tracks από τις παλιότερες δισκογραφικές της παρουσίες, προς remix. Παλιές ηχογραφήσεις που ήταν avant garde εκ προοιμίου, άσχετα αν σε κάποιους ακούγονταν σαν ανέκδοτο-installation.

●●● Στο καινούργιο άλμπουμ έδωσε το πολυπαιγμένο της *Walking On Thin Ice* στον Danny Tenaglia ο οποίος χρησιμοποίησε τη νεοϋορκέζικη κρίση της μέσης ηλικίας του για να το κάνει ένα όμορφο, θρηνητικό, κινηματογραφικό, μοιραίο λίκνισμα στον αέρα. Οι Death Cab for Cutie παίρνουν την «αδέξια» μελωδία του *Forgive Me My Love* και τη μετατρέπουν σε έναν αποδομημένο ηλεκτρονικό ήχο που παίζει ανάποδα τις στροφές. Οι Peter Bjorn and John δίνουν στο *Mrs. Lennon* έναν οριακό, ψυχεδελικό, indie ήχο που εξυπηρετεί τους αντιπολεμικούς στίχους. Οι Sparks σαν πραγματικές Σπίθες δίνουν σάμ-θινγκ στο *Give Me Something*, που θυμίζει τις παλιές, οπερετικές εποχές τους, σαν παρανοημένοι Queen σε late night show. Ο υιός Sean Lennon προσφέρει μία ευχάριστη, σκοτεινή και ασπρόμαυρη υπερβολή στο *Dogtown*, όπως και οι Portugal. The Man στο ανατριχιαστικό (όταν τραγουδάει η Yoko) *Soul Got Out Of The Box*. Σαν μελαγχολικά καρτούν οι δύο ημίτρελες Cibo Matto, τοικό της Yoko άλλωστε, παίζουν με το ποπ *Yes, I'm Your Angel* σαν να κοροϊδεύουν τη μαμά τους φορώντας τα ρούχα της. Electropop σαν να είσαι σε πάρτι cosplay είναι και το *Catman* από τους Σουηδούς Miike Snow, ενώ το άλμπουμ περιλαμβάνει ακόμα συνθετικά electrohouse και εναλλακτικά χορευτικά όπως το remix του *She Gets Down On Her Knees* από τον Penguin Prison και το remix του *Wouldn't it* από τον Dave Audé, γρήγορα ροκ που θυμίζουν τα κοριτσιίστικα punk γκρουπ όπως το *Move On Fast* από τον Jack Douglas, electrobeat σαν το εφηβικό *Approximately Infinite Universe* από τους δύο Blow Up, το ειρωνικό, μακάβριο *Coffin Car* (Automatique Remix) και τέλος είναι ο Moby αυτός που την τραβάει στην πίστα με το *Hell In Paradise*, ένα high energy ηλεκτρονικό φινάλε, εξοντωτικό σαν να έχεις περπατήσει 80 τετράγωνα. **Α**

Yoko Ono: «Yes, I'm a Witch Too», κυκλοφορεί από τη Manimal στις 12/2.

Δεν μασάμε και γι' αυτό διασκεδάζουμε κιόλας

Δεν είναι μόνο η τέχνη του, είναι η ζωή, οι απόψεις, η φιλοσοφία του, που κάνουν αυτόν τραγουδοποιό μια πολύ ενδιαφέρουσα περίπτωση σύγχρονου Έλληνα.

Του ΜΑΚΗ ΜΗΛΑΤΟΥ

Μία από τις χαρές αυτής της δουλειάς (λέξη που δεν αρέσει στον Μάλαμα, όπως θα διαβάσετε παρακάτω) είναι που συναντώ συχνά ανθρώπους ενδιαφέροντες, δημιουργικούς, φιλοσοφημένους, βαθιά ανθρώπινους και ουσιαστικούς και, καθώς είμαι γεννημένος για να θαυμάζω, η γνωριμία μου μαζί του είναι ένα ακόμη δώρο της ζωής. Κάθε φορά που συναντώ τον Σωκράτη Μάλαμα ο θαυμασμός μου για το άτομό του επανατροφοδοτείται και ενισχύεται. Ο λόγος του, η σκέψη του, ο τρόπος που λέει ιστορίες, το χιούμορ και η ταπεινότητά του έχουν πάνω μου μια θετική επίδραση, χώρια που είναι ούτως ή άλλως μια ευχάριστη στιγμή συναναστροφής. Μου είπε πολλά και ενδιαφέροντα, με ξεκάθαρες θέσεις και απόψεις για όλα, γελάσαμε, καπνίσαμε τσιγάρα και ήπιαμε ζεστό τσάι με βότανα στο café της Γωγώς (φίλης του Γιάννη Νένε) και μου είπε –να σας πω– τα εξής...

Μετά από τόσα χρόνια που κάνεις συναυλίες, όταν έρχεται η ώρα της επανάληψης αισθάνεσαι μια κόπωση, βαρυγκωμάς και λες «άντε πάλι απ' την αρχή, δεν κάθονται σπίτι μου καλύτερα;» Δεν έφτασα ακόμη σε αυτό το σημείο, ευτυχώς. Υπάρχουν βέβαια στιγμές που αισθάνομαι μια ψυχική αλλά κυρίως σωματική κόπωση γιατί με τα ξενύκτια, τα ταξίδια, ξυπνάς και δεν ξέρεις πού βρίσκεσαι, αυτό είναι από μόνο του κάτι παράδοξο. Υπάρχει μια κόπωση αλλά με μία παύση μιας εβδομάδας μπορώ να ξεκινήσω πάλι από την αρχή, να μαζέψω τα παπούτσια μου και να κάνω τη χώρα μία ακόμη γύρα. Μάλιστα μπορώ να πω ότι μετά από 25-30 χρόνια φέτος για πρώτη φορά (ίσως από πέρυσι να ξεκίνησε αυτό) ακούω τον εαυτό μου να λέει «έλα ρε φίλε, να είσαι λίγο πιο χαρούμενος με αυτό που κάνεις, έχει χαρά από μόνο του το πράγμα, δεν χρειάζεται να είσαι τόσο σκουντούφλης». Γιατί, κακά τα ψέματα, πάντα ήμουν λίγο στενάχωρος αλλά φέτος είναι σαν να ξεκινάω από την αρχή. Μπορεί να είναι και η ψευδαίσθηση της τρίτης ηλικίας... αλλά αισθάνομαι πως πια μπορώ κι εγώ να το χαρώ λιγάκι, δεν είναι και τόσο σοβαρά τα πράγματα, ας πάρουμε και μια στάλα χαράς απ' αυτό.

Είναι μια δουλειά σαν τις άλλες, όπως λένε πολλοί; Δεν νομίζω πως είναι έτσι. Δεν είναι σαν τη δουλειά του αγρότη, του φούρναρη ή του κτηνοτρόφου κι έχω κάνει πολλές δουλειές στη ζωή μου. Είναι μια δουλειά της επιθυμίας, της βαθιάς επιθυμίας. Μάλλον δεν βρέθηκα τυχαία σε αυτή τη δουλειά αλλά από μία αγάπη που φτάνει στα όρια της εμμονής. Το ότι από τα γεννοφάσκια μου βρέθηκα σε σκοτεινά πατάρια και υπέμεινα διάφορα σε σκοτεινές αίθουσες κάτι σημαίνει. Ναι μεν αμείβομαι απ' αυτό κι αυτό το κάνει δουλειά (αν και δεν μου αρέσει η λέξη γιατί παραπέμπει στη δουλειά, προτιμώ τη λέξη εργασία) αλλά είναι περισσότερο σαν τα παλιά νυχτέρια που οι άνθρωποι μαζεύονταν και συνηνοούνταν με έναν τρόπο. Αν δεν έχω αυτό, θα πέσω σε κατάθλιψη. Αν

δεν έχω δηλαδή τη δυνατότητα να ανεβώ και να παίξω μπροστά στον κόσμο κάποια πράγματα που έγραψα, δεν θα τα γλιτώσω τα χάπια. Είναι μία παρέα της μοίρας, ο τρόπος μου να επικοινωνώ με τους ανθρώπους, γιατί στην κοινωνική μου ζωή δεν είμαι τόσο κοινωνικός όσο όταν ανεβαίνω πάνω στη σκηνή και παίζω τα τραγούδια. Δεν ανοίγει τόσο εύκολα η καρδιά μου, ούτε το στόμα μου λέει τις κουβέντες που λέω όταν βρίσκομαι εκτεθειμένος μπροστά σε 1.000 ζευγάρια μάτια.

Είπες τη λέξη εκτεθειμένος. Ακούω κατά καιρούς διάφορους συνάδελφους σου να λένε ότι αισθάνονται άσχημα που είναι διαρκώς εκτεθειμένοι μπροστά στο κοινό, για την κακή ενέργεια που εισπράττουν πολλές φορές, για τα ακόρταγα μάτια που τους κοιτάνε... Το ακούω κι εγώ συχνά και μειδιώ. Δεν είναι δυνατόν να έρχονται 7.000 άτομα, να πληρώνουν εισιτήριο, για να σου στείλουν την κακή τους την ενέργεια. Είναι βλακώδες αυτό, λάθος εκτίμηση. Οι άνθρωποι έρχονται στις συναυλίες όπως τα παιδιά πηγαίνουν στην αλάνα να παίξουν μπάλα. Άλλοι σαν να πηγαίνουν στην εκκλησία να ακούσουν το ευαγγέλιο, άλλοι να εκτονωθούν, κάποιοι γιατί δεν αντέχουν τον εαυτό τους μόνοι τους, γιατί δεν θέλουν να πάρουν τα χάπια τους και χρειάζονται μια ψυχολογική υποστήριξη, άλλοι γιατί θέλουν να τραγουδήσουν. Και να σου πω και κάτι άλλο... πολύ συχνά αισθάνομαι ένα κύμα, κυριολεκτικά, γιατί η αίσθηση είναι σχεδόν σωματική, εκεί που κάθεσαι και υπάρχει νηνεμία, η ατμόσφαιρα δεν έχει αέρηδες και αναταράξεις, έρχεται και σε χτυπάει, ένα θερμό κύμα που έχει οσμή και γεύση. Κι αυτό το κύμα μπορεί να προσεγγίσει αυτό που λένε οι μυστικιστές περί αγάπης και κατανόησης, ένα κύμα που έρχεται πολλαπλά πάνω στη σκηνή και είναι σχεδόν συγκινητικό.

Όλη αυτή η κρίση που ζούμε τα τελευταία χρόνια, αισθάνεσαι πως έχει διαφοροποιήσει τη συμπεριφορά των ακροατών στον τρόπο που προσέρχονται; Όταν έρχεται η ώρα της γιορτής είναι διαφορετικό; Βλέπω μια διαφορά όχι όμως προς το χειρότερο αλλά προς το βέλτιστο. Μια επιθυμία για μεγαλύτερη συμμετοχή, τη διάθεση να ανοίξουν το στόμα τους και να πουν, να τραγουδήσουν, να συμμετέχουν γενικώς και μια πιο μαζική προσέλευση, σαν να μεγαλώνει η παρέα, σαν αυτά που κάνω και λέω να αφορούν περισσότερους τώρα απ' ό,τι στο παρελθόν. Βέβαια ο κοινωνικός πόνος είναι εμφανής σε όλες τις εκφράσεις της ζωής μας είτε είναι συναυλία είτε είναι κηδεία είτε εφορία, αλλά όλα αυτά τα παρακάμπουμε τραγουδώντας. Αφηνόμαστε στο γλέντι, δεν το αποποιούμε επειδή αποφασίστηκε να είμαστε όμηροι μιας ζωής που μας λένε πως δεν έχει διέξοδο. Δεν θέλουμε να αποδεχτούμε το ρόλο του ομήρου, όπως μας λένε τα κανάλια, οι εφημερίδες, όπως μας λένε οι ιθύνοντες, οι πολιτικοί, οι θρησκευτικοί ταγοί, οι κοινωνικοί φορείς, όλοι. Μας λένε ότι είμαστε πολύ λάθος, ότι θα την πληρώσουμε πολύ άσχημα κι εμείς δεν βρίσκουμε πού ακριβώς ήταν το δικό

μας λάθος. Δεν συμφωνούμε με τις κουβέντες αυτού του συμβαθούς ευτραφούς κυρίου που είπε πως μαζί τα φάγαμε. Δεν φάγαμε τίποτα. Δεν ξέρω τι γινότανε στα γραφεία τους και πίσω απ' τις κλειστές τους πόρτες αλλά δεν μπορεί να εξαπολύει μια τέτοια μελάνη στα μούτρα μας. Απρόσεκτοι άνθρωποι μεταφέρουν το φόβο στον κοινωνικό ιστό, κι εκεί δεν μασάμε και γι' αυτό διασκεδάζουμε κιόλας. Πορτάζουμε πολλές φορές.

Νομίζεις ότι είμαστε –όπως λέγεται– ένας λαός «καταραμένος»; Ένα έθνος που δεν μπορεί να συντονιστεί με την Ευρώπη; Ότι αδυνατούμε να συγχρονιστούμε με τα σύγχρονα πρότυπα ενός οργανωμένου κράτους «δυτικού τύπου»; Είμαστε ένα «μπάσταρδο» κράτος μεταξύ Δύσης και Ανατολής; Πρέπει να δούμε ποιοι τα λένε αυτά. Πατί γράφονται και λέγονται. Ας πούμε πως ο δυτικός κόσμος στρέφει το φακό του προς τα δω και φέγγει το ελληνικό μοντέλο, το ανθρώπινο ον που συμβαίνει να είναι Έλληνας. Ποιο ήταν το λάθος των τελευταίων 40-50 χρόνων; Ήταν το λάθος του πολιτικού μας προσωπικού να αντιληφθεί έγκαιρα και αποτελεσματικά ότι κάποιοι έριξαν δίκτυα και δολώματα, όχι μόνο εδώ αλλά γενικά στην περιοχή μας και σε ολόκληρο τον κόσμο. Τι ήταν αυτά τα δολώματα; Ήταν μερικές πεποιθήσεις που αναπτύχθηκαν και ενισχύθηκαν με το πέρασμα του χρόνου. Η πρώτη ήταν πως είσαι χαζός να μην πάρεις λεφτά που βλέπεις να περνάνε από μπροστά σου. Μερικά χρόνια μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν η τηλεόραση άρχισε να προβάλλει αντικείμενα που βασικά σου είναι άχρηστα αλλά γιατί να μην τα 'χεις αν μπορείς, αφού το χρήμα είναι φτηνό και σε παρακαλάνε να το πάρεις. Λεφτά υπάρχουν... Καλά είπε ο Γιωργάκης... είχε δίκαιο το παιδί, λεφτά υπάρχουν και είναι πάρα πολύ φτηνά. Αυτό ήταν ένα δόλωμα που τσίμπησαν οι πολιτικοί. Ένα άλλο δόλωμα ήταν πως δεν χρειάζεται να αποπληρώσεις το χρέος, αρκεί να το εξυπηρετείς. Ένας μύθος που εδώ και 40 χρόνια περπατάει ανάμεσα στα πόδια μας σαν νερό. Και ξαφνικά τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα τραβάνε τα δίκτυα και λένε «φέρτε πίσω τα κεφάλαια, τα 'χουμε ανάγκη, είμαστε πνιγμένοι γιατί την πατήσαμε από κάτι κακοτοπιές». Ποιος είναι ο αδύναμος κρίκος; Πώς μπορούμε να κάνουμε αυτούς τους ανθρώπους ράκη και να αγοράσουμε φτηνά τη χώρα τους; Καταντώντας τους ψυχολογικά μηδενικά. Πώς το κάνεις αυτό; Δυσφημώντας συστηματικά τον ψυχισμό αυτού του έθνους. Μπορεί αυτή η περιγραφή να είναι κάπως χονδροειδής, αλλά αν διεισδύσεις και το ψάξεις σ' αυτή την κατεύθυνση θα βρεις γιατί αυτή η πρεμούρα με αυτό το έθνος που είναι τόσο ατσούμπαλο, απροσάρμοστο και δεν μπορεί να βρει τρόπο να κινηθεί στα ευρωπαϊκά πρότυπα. Θέλουν δηλαδή να μας πούνε οι διάφορες φυλές, Γότθοι, Οστρογότθοι, Βσιγότθοι, Φράγκοι αλλά και Αμερικάνοι ότι αυτοί είναι πρότυπα συμπεριφορών, δράσεων, πειθαρχίας, νηφαλιότητας, νόησης κι ότι ξαφνικά βρίσκουν το ακριβώς αντίθετό τους σε μία χώρα που δεν είναι ούτε

μια επαρχιακή πόλη της Κίνας; Ότι εδώ είναι η βάση ενός μεγάλου προβλήματος; Αστεία πράγματα τα οποία αποβαίνουν δραματικά για τη ζωή του παρόντος. Δεν είναι ανάγκη να μασάμε. Πρέπει να αρνηθούμε όλη αυτή την ψυχολογική και πολιτική επίθεση που δεχόμαστε. Πάνε να ξηλώσουν αυτό τον πυρήνα, αυτό το έθνος, για να μπορούν να ξηλώνουν κι άλλα έθνη. Εγώ αυτό καταλαβαίνω. Είναι τόσο αρπακτικό το οικονομικό μοντέλο που κινεί και κινείται μέσα στα πράγματα, τόσο άπληστο που δεν σταματάει πουθενά. Μπορεί να καταστρέψει κυριολεκτικά μία χώρα. Είμαι όμως πεπεισμένος ότι είναι ζήτημα κάποιων χρόνων για να αισθανθεί και ο Γερμανός την ίδια πίεση που αισθάνεται αυτή τη στιγμή ο Έλληνας. Όλοι ζουν με τις ψευδαισθήσεις του μεγαλείου τους, νομίζοντας ότι κάποιοι άλλοι κάνουν λάθος εκεί έξω κι αυτό επηρεάζει την ευζωία τους. Το πείραμα αφορά αυτή τη στιγμή εμάς και τις άλλες χώρες του Νότου αλλά αυτό είναι ένα πείραμα που θα επεκταθεί. Έχει καιρός τώρα που το χρηματοπιστωτικό σύστημα θέλει να αναλάβει την εξουσία και να λαμβάνει αποφάσεις από μόνο του χωρίς να ρωτάει κυβερνήσεις. Κι αυτό ακριβώς κάνει αυτή τη στιγμή εδώ. Δεν

ΦΩΤΟ: YANNIS MARGETOUSAKIS

το κάνει μόνο εδώ δηλαδή, το κάνει και αλλού αλλά το κάνει πιο κομψά, πιο συγκαλυμμένα. Εδώ μας κλοτσάνε κανονικά, αλλού τραβάνε το χαλί κάτω από τα πόδια πρωθυπουργών και κυβερνήσεων. Οι μεγάλες ανώνυμες εταιρίες, τα μεγάλα funds και οι ανώνυμοι επενδυτές θέλουν την απόλυτη εξουσία. Δεν υπάρχει δημοκρατία αυτή τη στιγμή, υπάρχει μια συλλογική κοροϊδία που λέγεται χρηματοκρατία. Οποίος δεν το καταλαβαίνει κι ακόμα βαυκαλιζεται με τα δημοκρατικά ιδεώδη, πώς παραβλέπονται και πώς εξυπηρετούνται, και δεν βάζει τον κώλο του κάτω για να δει πώς ξεφεύγουν από τα δίκτυα αυτών των ψαράδων... αυτά είναι φαινομενικά... ξεριζώνουν τα πάντα στο πέρασμά τους. Δεν θα δούμε προκοπή με όλα αυτά τα ιδεολογήματα που πετάμε ο ένας στον άλλο σαν μπαλάκι και είμαστε ικανοποιημένοι από τις αλλαγές των πεποιθήσεων και των ιδεοληψιών. Χρειαζόμαστε αποφασισμένους ανθρώπους να δουλέψουν για τη συλλογικότητα και δυστυχώς δεν έχουμε τέτοια όντα αυτή τη στιγμή στην πολιτική. Είναι παλιό το σύστημα, παμπάλαιο, αρχαιότατο. Δεν έχουμε εκπαιδευτήρια αρχηγών, δεν έχουμε σχολές που να τα τροφοδοτούμε με πλάσματα, με όντα, υψη-

λής ευφυΐας και υψηλής ηθικής. Έχουμε μόνο κομματικά μέλη που σκαρφάζουν σιγά-σιγά στις κομματικές πυραμίδες και φτάνουν στην κορυφή άνοες, σχεδόν ανίκανοι, εξαρτώμενοι από το κάθε γκρουπούσκουλο, από την κάθε λεπτομέρεια της βάσης, από την κάθε αδυναμία... Ένα διαπλεκόμενο παράδοξο, ένα κομματοκρατούμενο σύστημα το οποίο είναι απεχθές.

Όλο αυτό το ζοφερό τοπίο που περιγράφεις, τι σου προκαλεί; Φοβάσαι; Οργίζεσαι; Αδιαφορείς; Αποστασιοποιείσαι; Πέρασα την περίοδο του φόβου, της αυτοαναιρέσης, της αυτοαποστροφής αλλά και της θλίψης. Σε αυτά τα χρόνια της φτύνιας και της χρεοκοπίας πέρασα απ' όλες αυτές τις φάσεις. Αποφάσισα όμως να ακολουθήσω τα λόγια του Αϊνστάιν που λέει πως «η εμπειρία του ανθρώπου από τον κόσμο είναι η ψευδαίσθηση της συναίσθησής του». Αυτό καταλαβαίνω. Αυτό υπηρετώ αυτή τη στιγμή. Είναι σαν να υπάρχει μια εντολή μέσα μας που λέει να ερμηνεύουμε το άδηλο και να το μετατρέπουμε σε πραγματικό. Έτσι αποφασίζω να ξαναγεννηθώ από την αρχή λίγο πιο αποφασιστικός, λίγο πιο δραστήριος, με την κατανόησή μου περισσότερο αυξημένη, με τη συμπάθειά

μου πιο ανοιχτή, με την καρδιά μου λίγο πιο παρούσα. Δεν θέλω να φοβάμαι, δεν έχω κανένα λόγο να φοβάμαι. Τι έχω να χάσω απ' αυτό τον κόσμο; Δεν έχω βέβαια περιουσίες και κεκτημένα για να με σέρνουν διάφορα τέτοια αλλά έχω αγαπημένους ανθρώπους, έχω αισθήματα για πρόσωπα, για πράγματα, για ιστορίες, για γεγονότα. Ούτε λυπάμαι λοιπόν, ούτε φοβάμαι, αλλά προβάλλω τη δική μου πραγματικότητα, βοηθάω όπου μπορώ κι όπου φτάνει το χέρι μου και αναμορφώνω το είναι μου.

Υπάρχει πια παντού μια βία που εκδηλώνεται με κάθε αφορμή στις σχέσεις των ανθρώπων... Μπορούμε να πούμε πολλά γι' αυτό το θέμα αλλά ίσως και να μη χρειάζεται... Αυτό που θέλω να πω είναι πως η βία δεν είναι τίποτα άλλο από μια έκφραση αυτοαποστροφής.

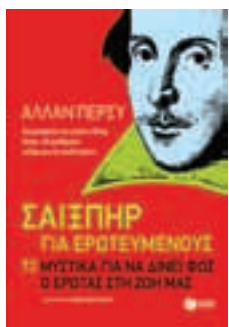
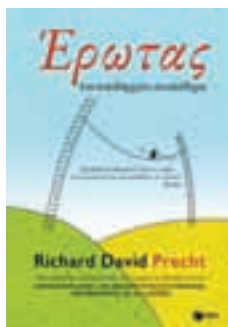
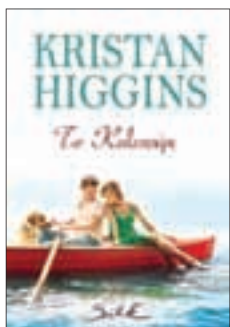
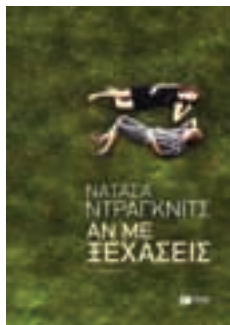
Λέγεται συχνά πως οι Έλληνες καλλιτέχνες είναι απόντες από όσα συμβαίνουν. Δεν εκφράζονται, δεν παίρνουν θέση, δεν συμμετέχουν... Όσοι τα λένε αυτά δυστυχώς δεν λαμβάνουν υπ' όψη τους ότι πολλά σχήματα και πολλοί καλλιτέχνες έχουν πάρει μέρος κι έχουν υποστηρίξει πολλές εκφάνσεις πολλών

αγώνων τα τελευταία 30 χρόνια που έχω ζήσει και μπορώ να μιλήσω. Ο κόσμος όμως θέλει να τους χρησιμοποιεί διαρκώς μέχρι να τους εξαντλήσει τελείως. Εγώ δεν είμαι επαγγελματίας φιλόanthropos... Δεν θέλω να είμαι. Έχω όμως συμμετάσχει σε πολλά πράγματα που θεωρούσα πως άξιζαν τον κόπο μιας πιο μαζικής συμμετοχής. Μέχρι και το τελευταίο μου εγχείρημα, που πήγα κι εγώ στο Σύνταγμα να πω Όχι, το οποίο σε 5 μέρες μεταμορφώθηκε ως διά μαγείας σε Ναι. Είμαι απογοητευμένος. Θέλω να απομακρυνθώ απ' αυτές τις συμμετοχές σε κοινές εκφράσεις της κοινωνίας. Ζαλίστηκα απ' αυτό που έπαθα, δεν έχω πώς να το πω αλλιώς. Ζαλίστηκα, για ένα μήνα δεν μπορούσα να εστιάσω και να δω τι μου συμβαίνει. Και πάντα παίζονται τέτοια παιχνίδια. Αυτή βέβαια ήταν πολύ εμφανής περίπτωση αλλά σε όλες τις εκδηλώσεις που πηγαίνουμε και παίζουμε για κάποιο λόγο, για ένα σκοπό, στο υπόβαθρο υπάρχουν πάντα και δεύτερες σκέψεις. Δεν θέλω να συμμετέχω σε όλο αυτό το πανηγύρι. Μπορεί στο μέλλον να αισθανθώ την ανάγκη να συμμετέχω και πάλι αλλά τώρα είμαι πολύ απογοητευμένος. Ανατριχιάζω και μόνο που το σκέφτομαι. Έφαγα μεγάλη πατάτα. **Α**

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Συναρπαστικές
σελίδες πάθους
σε νέες εκδόσεις

Του ΔΗΜΗΤΡΗ
ΚΑΡΑΘΑΝΟΥ

Το ταξίδι της Ελπίδας

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ, ΕΚΔ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ο Πειραιάς του '67 και ένα πλοίο που σαλπάρει για την Αυστραλία, κατάφορτο ανθρώπινες ελπίδες για ένα αλλιώτικο μέλλον. Ανάμεσα στους επιβάτες του Ελπίς η ομώνυμη ηρωίδα, με μοναδικές αποσκευές μια πλαστή ταυτότητα και ένα ένοχο μυστικό. Επίκεινται τριάντα ημέρες ταξιδιού ανάμεσα από εξωτικούς προορισμούς και άγνωστους πολιτισμούς προς ένα λιμάνι το οποίο θα επιφέρει λύτρωση ή νέες αγωνίες ± η απάντηση στο καίριο ερώτημα φωλιάζει στις συναρπαστικές σελίδες, που υπόσχονται παθιασμένα λογοτεχνικά ταξίδια.

Αν με ξεχάσεις

ΝΑΤΑΣΑ ΝΤΡΑΓΚΝΙΤΣ, ΜΤΦ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΠΡΙΩΤΗΣ, ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Το ρομάντζο της Ντόρας και του Λούκα, που διαδραματίζεται σε διαφορετικές χρονικές περιόδους σε μια μικρή παραλιακή πόλη της Κροατίας και στο Παρίσι, συγκρίθηκε σε συναισθηματική ένταση με τον «Άγγλο ασθενή», ακόμη και με το «Ρωμαίος και Ιουλιέτα». Σε πολύ ταιριαστό πνεύμα, ο Λούκα λιποθυμά μπροστά στην ομορφιά της, για να ξυπνήσει με ένα φιλή της ± όλα αυτά στον παιδικό σταθμό. Εκείνη του ψιθυρίζει πως είναι ο πρίγκιπας της: πρόκειται για ένα μοτίβο που επιμένει να επανέρχεται στο βιβλίο. Το ειδύλλιο διακόπτεται

όταν η κοπέλα μετακομίζει στο Παρίσι και ο Λούκα φεύγει για σπουδές στο Ζάγκρεμπ. Το ταλέντο του στην τέχνη ανθοφορεί, η πρώτη του έκθεση έργων διοργανώνεται στη γαλλική πρωτεύουσα, όπου θα διασταυρωθεί ξανά με τη Ντόρα έπειτα από δεκάξι χρόνια, και τη φορά αυτή θα σμίξουν χωρίς δισταγμό και πιθανότατα οριστικά. Ωσπου ο Λούκα επιστρέφει στην Κροατία για να βρει την προηγούμενη ερωμένη του έγκυο, φαινομενικά με το παιδί του. Το επακόλουθο δράμα δίνει την αφορμή στη συγγραφέα να παραθέσει εξαιρετικά αποσπάσματα πάθους, συγκίνησης και αγωνίας, στην ωραιότερη ιστορία αγάπης του καιρού μας.

Το ρόδο της Τοσκάνης

ΒΕΛΙΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, ΜΤΦ. ΟΥΡΑΝΙΑ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΗ, ΕΚΔ. ΔΙΟΠΤΡΑ

Το βρέφος που θα αφεθεί από ένα μυστηριώδη ξένο στις μοναχές του Σάντο Σπίριτο με μοναδικό στοιχείο ταυτότητας ένα ασπασμένο κλειδί κρυμμένο στα σπάργανά του, θα γαλουχηθεί στην αποφασιστική, ευφυή νέα η οποία θα κληθεί να υπηρετήσει σε ένα αριστοκρατικό όσο και στοιχειωμένο από μυστικά σπίτι, ενόσω ο κλοιός του φασισμού σφίγγει γύρω από την Ιταλία και οι κίνδυνοι αποτελούν καθημερινό μοτίβο για την ηρωίδα. Θυσία και ανταμοιβή, ομορφιά, ζόφος και λύτρωση για τη Ρόζα, την πιο γλαφυρή από τις ηρωίδες της Belinda Alexandra,

συγγραφέα του μπεστ σέλερ «Λευκή γαρδένια».

Επτά γράμματα από το Παρίσι

ΣΑΜΑΝΘΑ ΒΕΡΑΝ, ΜΤΦ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΚΔ. ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Η (αυτο)βιογραφία ενός έρωτα, όπου όπως σημειώνει η συγγραφέας όλα έχουν συμβεί ακριβώς έτσι. Η Σαμάνθα γνωρίζει στα δεκαεννιά της τον Ζαν-Λικ στη Γαλλία, περνούν μια απίστευτη ημέρα, και όταν αυτή επιστρέφει στις ΗΠΑ δεν απαντά στα 7 ερωτικά του γράμματα. Είκοσι χρόνια μετά, με τη ζωή της να πάει από το κακό στο χειρότερο, ξαναθυμάται τα γράμματα και του στέλνει μέσω ίντερνετ ένα μήνυμα. Και η ιστορία αρχίζει από εκεί που είχε μείνει τότε...

Έρως ανιάτος

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΙΓΓΑΣ, ΕΚΔ. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μυθιστόρημα μέσα στο μυθιστόρημα μ' ένα ενδιαφέρον εύρημα, καθώς η ηρωίδα του βιβλίου που γράφει ένας συγγραφέας ζωντανεύει και τον επισκέπτεται σπίτι του, αφού ο πρώτος έχει αποφασίσει ο έρωτας που περιγράφει στο βιβλίο να καθεί ± χωρίς, απ' ό,τι φαίνεται, τη σύμφωνη γνώμη της ηρωίδας του.

Το κελεπούρι

ΚΡΙΣΤΑΝ ΧΙΓΓΙΝΣ, ΕΚΔ. ΧΑΡΛΕΝΙΚ (ΣΕΙΡΑ SILK)

Η Μάγκι Μπόμοντ δεν έχει καμιά τύχη στα ερωτικά. Όλες της οι επιλογές ως τώρα ήταν σκέτη καταστροφή. Μέχρι που γνωρίζει τον Μαλόουν. Η αλήθεια είναι πως έτσι λιγομίλητος και απόμακρος δεν πείθει για κελεπούρι ± μάλλον για ψυχοπαθή δολοφόνο. Καλού κακού, πάντως, η Μάγκι προτιμά να μη βρίσκεται μόνη μαζί του. Ωσπου ένα βράδυ ανακαλύπτει ότι ο Μαλόουν μπορεί να μη μιλάει πολύ, αλλά φιλάει υπέροχα...

Βελούδινη σάρκα

ΣΟΦΙ ΤΖΑΚΣΟΝ, ΜΤΦ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ, ΕΚΔ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Κατ' Λέιν και Ουέσλι Κάρτερ. Δασκάλα - μαθητής, ελεύθερη - φυλακισμένος, αμφότεροι έρμαια γεγονότων του παρελθόντος που υπαγορεύουν τις πράξεις τους στο παρόν, ανήμποροι ωστόσο να ελέγξουν την έλξη που αναπτύσ-

σεται μεταξύ τους στο αφιλόξενο περιβάλλον σωφρονιστικού ιδρύματος της Νέας Υόρκης. Το νήμα που ενώνει τις ζωές τους ξετυλίγεται προς τα πίσω, απειλώντας το κοινό μέλλον που ακνοφαίνεται στον ορίζοντα όταν ο Κάρτερ αποφυλακίζεται. Το κινηματογραφικά ζωντανό και νευρώδες γράψιμο της Τζάκσον κρατά γερά τα χαλινάρια ρομάντζου και αγωνίας ως τα τελευταία επεισόδια του δράματος με το απρόβλεπτο φινάλε.

Έρωτας: Ένα απειθήρ-χνητο συναισθήμα

ΡΙΧΑΡΔ ΔΑΒΙΔ ΠΡΕΧΤ, ΜΤΦ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ, ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

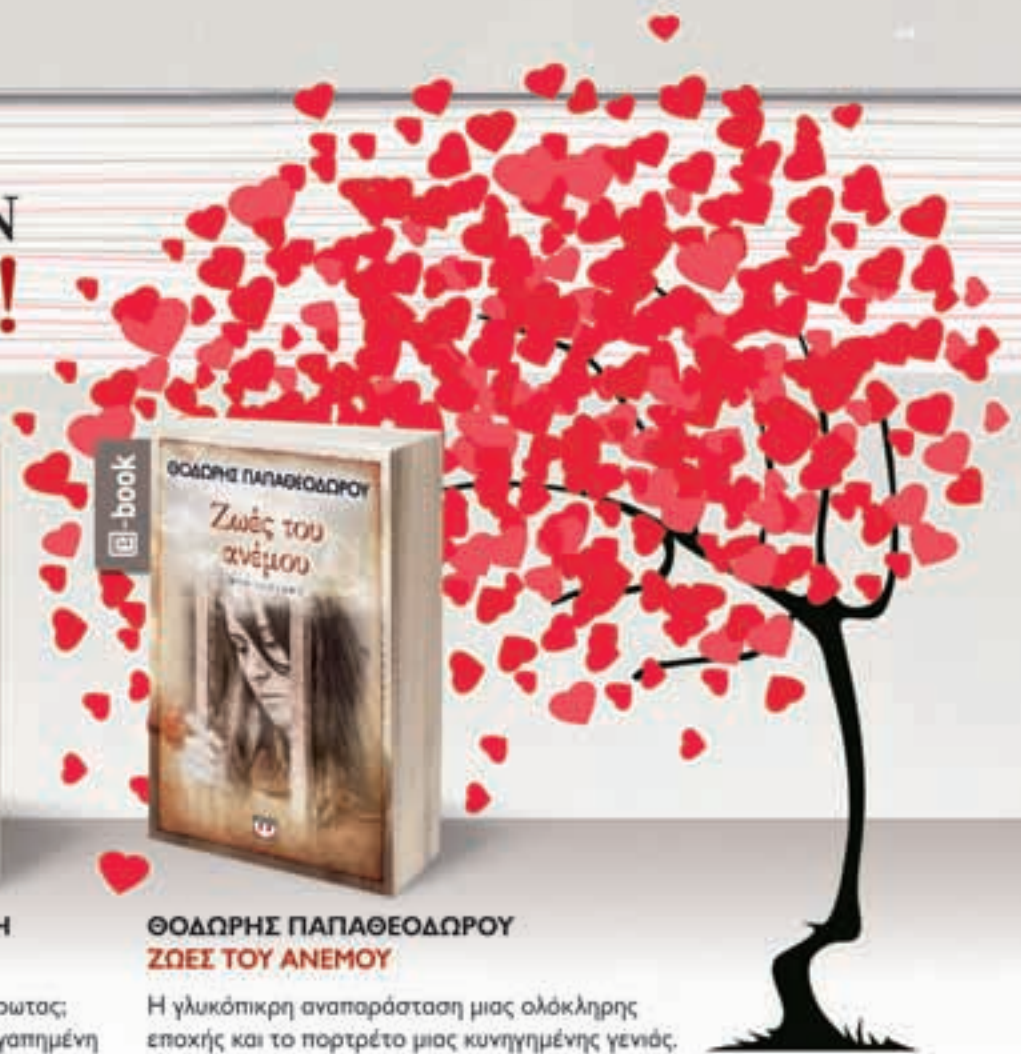
Το να προσπαθήσεις να ερμηνεύσεις τον έρωτα και να ταξινομήσεις τις αναριθμητές παραφυάδες των εκδηλώσεών του είναι πιθανότατα εγχείρημα εξίσου φιλόδοξο με την καταμέτρηση των κόκκων άμμου της Σαχάρας, όμως ο βραβευμένος Γερμανός φιλόσοφος, επικοινωνιολόγος και συγγραφέας αναλαμβάνει το ρίσκο με σπουδαία αποτελέσματα: από τη βιολογία των γονιδίων και την ψυχολογία του πάθους, μέχρι τις προσωπικές και κοινωνικές μεταλλάξεις του στο χρόνο, αυτό είναι ένα συναρπαστικό πανόραμα του πλέον δυσεπίλυτου μυστηρίου της ανθρώπινης φύσης.

Η μαγεία της αγάπης

JOHANNA LINDSAY, ΜΤΦ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΛΛΙΟΝΤΖΗ, ΕΚΔ. ΔΙΟΠΤΡΑ

Ρομαντικό ιστορικό μυθιστόρημα από την συγγραφέα των 47 μπεστ σέλερ, η οποία επανέρχεται στη σάγκα που την καθιέρωσε: τις περιπαθείς αναστατώσεις των αριστοκρατικών οικογενειών Μάλορι και Άντερσον. Η μακροχρόνια βεντέτα αναμεταξύ τους απειλεί να πυρπολήσει το ήδη εύφλεκτο ειδύλλιο που αναπτύσσεται μεταξύ της ατίθασης και ριψοκίνδυνης Ειμι Μάλορι και του στιβαρού και συντηρητικού καπετάνιου Γουόρεν Άντερσον. Το φαινομενικά αταίριαστο δίπολο θα πρέπει επιπλέον να αντιπαρέλθει τα σκοτεινά πάρε δώσε του Άντερσον με την οικογένεια της Ειμι. Όπως συχνά συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, ο έρωτας θα διεκδικήσει το

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΔΩΡΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ ΛΑΠΑΤΑ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Μια τοιχογραφία της Αθήνας του 1800 και μια λογοτεχνική ανασύνθεση της ατμόσφαιρας μιας ολόκληρης εποχής από μια διακεκριμένη συγγραφέα ιστορικών μυθιστορημάτων.

ΜΑΡΩ ΒΑΜΒΟΥΝΑΚΗ Η ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Τι είναι περισσότερο ο έρωτας; Δώρο ή τίμημα; Η πολυαγαπημένη συγγραφέας 900.000 αναγνωστών απαντά σε καίρια ερωτήματα μέσα από ένα μυθιστόρημα υψηλών λογοτεχνικών προδιαγραφών.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΩΕΣ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

Η γλυκόπικρη αναπαράσταση μιας ολόκληρης εποχής και το πορτρέτο μιας κυνηγημένης γενιάς. Ο Θοδωρής Παπαθεοδώρου, μετά την Τετραλογία του Εμφυλίου που ξεπέρασε τα 100.000 αντίτυπα, υπογράφει ένα εξαιρετικό μυθιστόρημα για τα «χρόνια των σκιών».

ΤΖΟΤΖΟ ΜΟΪΣ

ΠΡΙΝ ΕΡΘΕΙΣ ΕΣΥ

Η Λου θα εισβάλει στη ζωή του Γουίλ σαν έκρηξη από χρώμα και φως. Κανένας από τους δύο δεν μπορεί να φανταστεί πόσο βαθιά θα είναι η αλλαγή που θα προκαλέσουν ο ένας στον άλλο, πόσο ανεξίτηλα θα σφραγίσει την ύπαρξη του καθενός η συνάντηση, η γνωριμία, ο έρωτάς τους.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΑΦΗΣΕΣ ΠΙΣΩ

Δύο νέες γυναίκες τις χωρίζει ένας αιώνας. Τις ενώνει ένα πορτρέτο και η αποφασιστικότητά τους να παλέψουν γι' αυτό που αγαπούν περισσότερο, όποιο κι αν είναι το κόστος!

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ ΝΟΡΒΗΓΙΚΟ ΔΑΣΟΣ

Βαθύτατα υπαρξιακός και παράδοξα ρεαλιστής, ο μεγάλος Χαρούκι Μουρακάμι σε αυτό το πιο ανθρώπινο από τα μυθιστορήματά του στήνει μια περίλυπη, νοσταλγική γιορτή για τη χαμένη νιότη και τον έρωτα που γλιστρά συνέχεια, μα δίκως να μας στερεί ποτέ τη γλυκύτητα της προσδοκίας του.

ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΜΠΟΝΙ ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Η Έλενα δεν αισθάνεται σίγουρη για τίποτα και δεν πιστεύει πια στον έρωτα. Μόνον όταν δημιουργεί τα αρώματα καταφέρνει να ξεφύγει από τις ανασφάλειές της. Ένας άνδρας κρατάει το κλειδί της καρδιάς της. Γιατί, κάτω από τη ζεστασιά του ήλιου, ακόμα κι ο πιο αδύναμος σπόρος βρίσκει τη δύναμη να ανθίσει.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Εσείς κι εμείς πάντα σ' επαφή!

SAMANTHA VERANT

Επτά γράμματα από το Παρίσι

Μια αληθινή ιστορία σαν παραμύθι. Είκοσι χρόνια μετά την πρώτη τους συνάντηση, η Σαμάνθα βρίσκει επιτέλους τον έρωτα της ζωής της.

LEA VÉLEZ

Η Χειρουργός της Πάλμα

Πάλμα ντε Μαγιόρκα, 1835. Μια γυναίκα που αναζητά το χαμένο παρελθόν της, ένας λιποτάκτης συνταγματάρχης, ένα φοβερό έγκλημα που διαπράχθηκε χρόνια πριν και μια μυστηριώδης κηφόρα αναμενούνται αριστοτεχνικά με φόντο τα υπέροχα τοπία της Μαγιόρκα.

TINA SESKIS

Φεύγω

Ένας φαινομενικά ευτυχισμένος γάμος. Ένας όμορφος γιος. Ένα ζεστό σπίτι. Κι όμως, η Έμιλι Κόουλμαν ξυπνάει ένα πρωί και τα παράταει όλα, δραπέτευοντας από την ίδια της τη ζωή.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Η Γυναίκα ως Έργο Τέχνης

Ένα μυθιστόρημα για το πάθος του έρωτα και τα πάθη τα ανθρώπινα. Αραγε, μήπως ισχύει και ο' αυτή την ιστορία η ρήση του Νίτσε πως στον έρωτα υπάρχει πάντα και λίγη παραφροσύνη;

RAINBOW ROWELL

Δυο λέξεις μόνο

Όταν ερωτεύεσαι για πρώτη φορά, το κάνεις απεγνωσμένα. Γιατί γι' αυτής της δεν έχεις να χάσεις τίποτα –και ότι μπορεί να χάσεις τα πάντα. Μια σφοδριστική δυνατή ερωτική ιστορία που ξετυλίγεται με αριστοτεχνικό τρόπο.

δικό του δρόμο ανάμεσα στις αντίθετες περιστάσεις – όχι όμως δίχως την παρεμβολή σειράς αγωνιωδών επεισοδίων και αναπάντεχων ανατροπών που απειλούν με ανάφλεξη σε κάθε σελίδα το ντελικάτο πάθος.

Η Γυναίκα ως έργο Τέχνης

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ,

ΕΚΔ. ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Γνωστός για τα αστυνομικά του μυθιστορήματα, αλλά και για τις μυθιστορηματικές του βιογραφίες, εδώ ο " " . έχοντας στο νου του τη ρήση του Νίτσε «στον έρωτα υπάρχει πάντα και λίγη παραφροσύνη» εισχωρεί στο βάθος της σχέσης της Ζέφης και του Άγγελου, με την πρώτη να παλεύει με τους δαίμονές της και τον δεύτερο να να τη στηρίζει ώστε να ξεπεράσουν μαζί τους φόβους.

Βαθύ γαλάζιο

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ- ΖΑΪΡΗ, ΕΚΔ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ένα κουαρτέτο χαρακτήρων παλεύει με τα παιχνίδια της ψυχής και της μοίρας, με κοινό ζητούμενο την αγάπη. Περιδινόμενοι στο βαθύ γαλάζιο της ζωής τους, οι ήρωες του μυθιστορήματος μας ξεναγούν σε απολαυστικά, όσο και εναγωνία αποσπάσματα ευτυχίας, πόνου, προσδοκίας και αισθήσεων που ξεπηδούν από την τυπωμένη σελίδα για να γίνουν προσωπικό βίωμα του αναγνώστη.

Σαίεση για ερωτευμένους.**- 72 μυστικά για να δίνει φως ο έρωτας στη ζωή μας**

ΑΛΛΑΝ ΠΕΡΣΥ, ΜΤΦ. ΑΓΑΘΗ

ΔΗΜΗΤΡΟΥΚΑ, ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Ο συγγραφέας σειράς μπεστ σέλερ με αριθμητική κωδικοποίηση («Όσκαρ Ουάιλντ: 99 μαθήματα σοφίας για μια ευτυχισμένη ζωή εδώ και τώρα», «Νίτσε: 99 μαθήματα καθημερινής φιλοσοφίας», «" ραντς Κάφκα: 99 μαθήματα αυτογνωσίας») επανέρχεται με ένα μεστό τόμο που εμβαθύνει στα πάθη μέσα από το έργο του βάρδου που έπαιρνε τα συναισθήματα πολύ στα σοβαρά, αποδεικνύοντας ότι πέρα από τη διαχρονική τέρψη του, το σαιξπηρικό έργο μπορεί ακόμη και στις μέρες μας να φωτίσει κάθε απόκρυφη γωνιά του έρωτα.

Οι καταρράκτες των ρόδων

KIMBERLEY FREEMAN, ΜΤΦ. ΟΥΡΑΝΙΑ

ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΗ, ΕΚΔ. ΔΙΟΠΤΡΑ

Από τη δεκαετία του 1920 στα zeros και από τα μυστικά που κρύβει ένα πακέτο ερωτικών επιστολών του παρελθόντος στο φλέγον εδώ και τώρα της ζωής της ηρωίδας. Εμπνευσμένη από αληθινά περιστατικά του βίου της γιαγιάς της η Kimberley Freeman των «Ο λόγος με τα αγριολούλουδα» και «Άγριο κυκλάμινο», επανέρχεται με ένα μυθιστόρημα πλούσιο σε έρωτα, ίντριγκα και προδομένες υποσχέσεις που ζητούν τη δικαίωσή τους από το παρόν.

Ανέφερα αλλιώς να σ' αγαπάω

ΓΙΟΑΝΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,

ΕΚΔ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Οι προσταγές του έρωτα θέτουν υπό την εξουσία τους τη Γιολάντα, μια λαμυρή προσωπικότητα που αρνήθηκε τη σταδιοδρομία στις οικογενειακές επιχειρήσεις για να διαπρέψει στις μουσικές σκηνές του κόσμου, ωστόσο το πάθος εκτροιάζει τη ζωή της. Η συγγραφέας με την πλούσια βιβλιογραφία καταθέτει ένα μυθιστόρημα για την αυτοεκτίμηση και την ελευθερία ψυχής και πνεύματος που ενυπάρχει σε κάθε γυναίκα, αρκεί να πάψει να εκχωρεί τα χαρίσματά της και να δίνει η ίδια την αναγνώριση στον εαυτό της.

Το Ξανά

ΜΑΚΗΣ ΤΣΙΤΑΣ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΛΙΛΑ

ΚΑΛΟΓΕΡΗ, ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

Το βιβλίο σε παρακινεί να μην πάψεις ποτέ να αναζητάς το δικό σου «Ξανά», ακολουθώντας τις περιπέτειες του μικροσκοπικού πλάσματος που ονομάζεται •ανά και τριγυρνά στον κόσμο των ανθρώπων κατορθώνοντας να αναδειξει τις τρυφερότερες στιγμές τους, –ούμωρ, χαρμολύπη, παιγνιώδης διάθεση και τρία διαφορετικά εξώφυλλα, ώστε ο κάθε αναγνώστης να διαλέξει το δικό του ταιριαστό «Ξανά».

Τριαντάφυλλο του χειμώνα

JENNIFER DONNELLY, ΜΤΦ. ΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ, ΕΚΔ. ΔΙΟΠΤΡΑ

Δεν θα μπορούσε να υπάρξει πειστικότερη αναλογία των δύο άκρων, πάνω στα οποία δοκιμάζεται το τυφλό πάθος: Η ντια Σέλγουιν Τζόουνς εξασκεί την ιατρική στους καταθλιπτικούς δρόμους του ανατολικού Λονδίνου στα 1900, ενώ ο Σιντ Μαλόουν είναι ο πιο διαβόητος γκάγκστερ που λυμαίνεται τα σοκάκια της βρετανικής πρωτεύουσας. Το χάσμα που τους χωρίζει μετουσιώνεται σε ακατανίκητη έλξη, η οποία τροφοδοτεί τον αφηγηματικό πυρήνα μιας ρομαντικής ιστορίας που εκτυλίσσεται καταμεσής ενός κόσμου που αλλάζει ραγδαία.

Ατέλειωτη νύχτα

ΑΧΜΕΤ ΑΪΤΑΝ, ΜΤΦ. ΘΑΝΟΣ

ΖΑΡΑΓΚΑΛΗΣ, ΕΚΔ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ

«Στην πραγματικότητα ήξερε γιατί ανησυχούσε η Γελντά. Δεν της αρκούσε η αγάπη του Σελίμ. Ήθελε να αποκτήσει και το κομμάτι της ψυχής του που ήταν αδιάφορο για τους ανθρώπους, ήθελε να εισχωρήσει στην απειλητική περιοχή που τον καθιστούσε ξένο, απόμακρο, ακόμη και τις στιγμές που ήταν πολύ κοντά ο ένας στον άλλο. Ήθελε να είναι ολοκληρωτικά δικός της...». Το καινούργιο μυθιστόρημα ενός από τους πιο ευπώλητους Τούρκους συγγραφείς δεν παρακολουθεί τη γέννηση ενός μεγάλου έρωτα (Σελίμ-Γελντά), αλλά την κρίση του, όπως αυτή γιγαντώθηκε μέσα από ζήλιες και υποψίες

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

τα βιβλία μιλούν για τον έρωτα...

μα πάνω απ' όλα από παρανοήσεις. Τελικά, όπως φαίνεται οι μεγάλες αγάπες δεν πεθαίνουν, ακόμη και αν η μοίρα έχει άλλες διαθέσεις.

Κάρολ

ΡΑΤΡΙΧΙΑ HIGHSMITH, ΜΤΦ. ΘΟΔΩΡΗΣ ΤΣΑΠΑΚΙΔΗΣ, ΕΚΔ. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

—ρειάστηκε μια ταινία για να διαδοθεί μία από τις πιο όμορφες ερωτικές ιστορίες που έχουν γραφτεί ποτέ, κατευθείαν βγαλμένη από τη ζωή της συγγραφέως — γνωστής περισσότερο για τα αστυνομικά της. Εδώ το σασπένς είναι ερωτικό. Η —ίσιμιθ ξαναζωντανεύει τη γνωριμία της και τον έρωτά της για μια μεγαλύτερη γυναίκα, μέσα από την ιστορία της 19χρονης Τερίζ και της παντρεμένης Κάρολ των οποίων η σχέση ξεκίνησε μετά από μια τυχαία συνάντηση στο κατάστημα όπου δούλευε η πρώτη.

Γλυκό σα μέλι

SUSAN WIGGS, ΕΚΔ. ΧΑΡΛΕΝΙΚ (ΣΕΙΡΑ SILK)

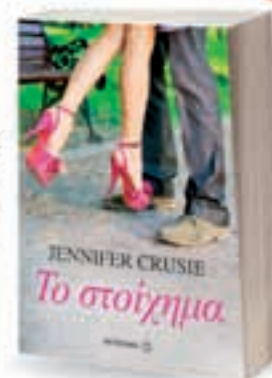
Η Ζαμπέλ Γιοχάνσεν, προικισμένη μαγείρισσα η ίδια, αποφασίζει να μετατρέψει το πατρικό της (στο Μπέλα Τ'ηστα της Καλιφόρνια) σε σχολή μαγειρικής. Αυτό είναι το μόνο που έχει στο μυαλό της η Ζαμπέλ. Αλλά η ανατροπή ακούει στο όνομα του δημοσιογράφου Κόρμακ Ο'Νιλ, που μετά από μια μακρά θητεία στις εμπόλεμες ζώνες του κόσμου, έρχεται στο Μπέλα Τ'ηστα για να σκαλίσει μια παλιά ιστορία... **A**

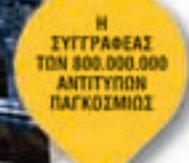
Βιβλία που θα κηλέψουν την καρδιά σας...

Κοιρασμένα αστείο! Τόσο ανάλαφρο και σέξι όσο και τα παπούτσια της Μιν, της βασικής ηρωίδας.

BOOKLIST

Δύο ιστορίες που τις χωρίζουν τριάντα οκτώ χρόνια αλλιά τις ενώνει το πεπρωμένο... και η αγάπη, που δεν πεθαίνει ποτέ.

Μπείτε στις σελίδες των βιβλίων στο www.metaximio.gr, κάντε το τεστ και ανακαλύψτε ποιο βιβλίο θα διαβάσετε φέτος.

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
www.metaximio.gr

Ο πόλεμος των γυναικών

«**Το ανδρόνι**» της **Kristin Hannah**

(μτφ. Χριστίνα Σωτηροπούλου, εκδ. Κλειδάριθμος) αποτυπώνει τον αγώνα των Γαλλίδων στη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου και γίνεται best seller.

«Οι άνδρες λένε ιστορίες», του λέω. Ήταν η πιο ειλικρινής, απλή απάντηση στην ερώτησή του. «Οι γυναίκες τις κάνουν πράξη. Εμείς πολεμήσαμε στη σκιά. Δεν έγιναν παρελάσεις προς τιμή μας όταν τελείωσε ο πόλεμος, δεν μας παρασημοφόρησαν ούτε μας αναφέρουν τα βιβλία της Ιστορίας. Κάναμε το καθήκον μας στη διάρκεια του πολέμου, κι όταν τελείωσε, μαζέψαμε τα κομμάτια μας κι αρχίσαμε τη ζωή μας από το μηδέν. Η αδελφή σου ήθελε απελπισμένα να ξεχάσει τα πάντα, το ίδιο κι εγώ. Ίσως ήταν άλλο ένα λάθος που έκανα – που την άφησα να ξεχάσει. Ίσως έπρεπε να μιλήσουμε για όλα αυτά».

Η Αμερικανίδα συγγραφέας Kristin Hannah καταπιάνεται μ' ένα όχι και τόσο συνηθισμένο θέμα, την αντίσταση των Γαλλίδων στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Και το βιβλίο της δεν περνάει καθόλου απαρατήρητο αφού για 45 εβδομάδες έμεινε στη λίστα των best seller των New York Times, ήταν 10 στη λίστα της Wall Street Journal, καλύτερο ιστορικό μυθιστόρημα στο Goodreads και συγκαταλέγεται στα καλύτερα βιβλία του Amazon για το 2015. Στο επίκεντρο της ιστορίας δύο αδελφές, η Βιαν και η Ιζαμπέλ, τοποθεσία το χωριό Καριβό και αρχή της ιστορίας το 1939. Όλα ζωντανεύουν μέσα από τις αναμνήσεις της πολιτογραφημένης πλέον Αμερικανίδας, Βιαν. Με βεβαρημένο οικογενειακό παρελθόν τα δύο κορίτσια δεν μοιάζουν καθόλου στο χαρακτήρα και αυτή η διαφορά θα τις καθοδηγήσει στον τρόπο που θα δράσουν στη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής. Η Βιαν παντρεμένη, με σύζυγο στο μέτωπο και μικρό παιδί στα πόδια της, θα προσπαθήσει να επιβιώσει (υποτίθεται) αθόρυβα. Η Ιζαμπέλ, πιο μαχητική, θα περάσει στην αντίσταση. Κι αν οι ζωές τους εξελίσσονται παράλληλα στο τέλος τα γεγονότα θα τις συνδέσουν πάλι σ' ένα τέλος που θα κλείσει ανοιχτές πληγές. Μέσω κινηματογραφικής γραφής σκηνές αγωνίας εναλλάσσονται με εικόνες της σκοτεινής καθημερινότητας λόγω κατοχής, δεν λείπουν όμως και στιγμές όπου παρεισφρύνει ο έρωτας, η ζωή χαμογελάει και δείχνει το φωτεινό της πρόσωπο. (Το βιβλίο αρχίζει με τις φράσεις: «Αν έχω μάθει ένα πράγμα στα τόσα χρόνια της ζωής μου, είναι το εξής: με τον έρωτα ανακαλύπτουμε ποιοι θέλουμε να γίνουμε· με τον πόλεμο ανακαλύπτουμε ποιοι πραγματικά είμαστε»). Και με αυτό το δίπολο η συγγραφέας παίζει συνέχεια, προσπαθώντας να ερευνήσει με ποιον τρόπο οι ακραίες καταστάσεις μάς επηρεάζουν, αλλά και πώς δοκιμάζονται οι προσωπικές σχέσεις (αδελφικές, μητρικές, έρωτες...) σε συνθήκες επιβίωσης. Το σίγουρο είναι πως η Hannah κατάφερε να δημιουργήσει ολοκληρωμένους χαρακτήρες (των δύο αδελφών) γι' αυτό και η ιστορία της συγκινεί και προκαλεί ταυτίσεις. **Α**

-Δημήτρης Μαστρογιαννίτης

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Αγάπα τη «σχεδιά» ως τον πλησίον σου!

Με τη «σχεδιά» στους δρόμους

Ο Στέφανος Τσιτσόπουλος, από τα γραφεία της Α.Υ. στη Θεσσαλονίκη, βγήκε μια μέρα στο δρόμο σαπορτάροντας μετά από πρόσκληση-πρόκληση τη δράση της «σχεδιάς». Ένωσε πλήρως, χαρούμενος μα και αμήχανος κάποιες στιγμές. Και μας έγραψε για την εμπειρία της ζωής, από την πλευρά εκείνων όμως που το Σάββατο δεν κάνουν σόπινγκ.

Η Μαρία τελείωσε οικονομικά, μα λόγω κρίσης δεν μπόρεσε να βρει δουλειά. Πηγαίνει κάθε μέρα στο κέντρο της πόλης με το ποδήλατο, στέκεται στο πόστο της βουβή και μετρά την καλοσύνη των ανθρώπων και την αλληλεγγύη των περαστικών που αγοράζουν τη «σχεδιά». Το περασμένο Σάββατο, μετά από πρόσκληση του περιοδικού δρόμου, φόρεσα το κόκκινο γιλέκο και δίπλα στη Μαρία στάθηκα κι εγώ στο πόστο που μου όρισαν, για να βοηθήσω εθελοντικά, εννοείται, τις πωλήσεις.

Μητροπόλεως και Αγίας Σοφίας, Θεσσαλονίκη, ώρα αιχμής, 12 με 1 το μεσημέρι, τότε που η πόλη παραδοσιακά κατεβαίνει για καφέδες, σόπινγκ και λοιπά ξεγνοιασता που κάνουν οι άνθρωποι το weekend. Όχι όλοι, μα οι τυχεροί. Αυτοί που τους περισσεύουν, ξοδεύουν, χαίρονται και καταναλώνουν.

Σχετικά με τη «σχεδιά»: Κοστίζει 3 ευρώ και από αυτά το 1,5 πηγαίνει κατευθείαν στον πωλητή. Άστεγοι, άνεργοι, άνθρωποι που ζούνε κάτω από το όριο της φτώχειας καταφέρνουν έτσι να εξασφαλίσουν ένα αξιοπρεπές εισόδημα αλλά και ένα κίνητρο ζωής, όπως και ένα μέσο επανένταξης και αρμολόγησης μιας νέας αρχής.

Σχετικά με τη Μαρία: «Ζω στη Νεάπολη, οι γονείς μου δεν μπορούν να με στηρίξουν οικονομικά και από τα πέντε με δέκα τεύχη που πουλώ την ημέρα κερδίζω ένα αξιοπρεπές ποσό για τα έξοδά μου». Της Μαρίας επομένως δεν της περισσεύουν, δεν καταναλώνει, δεν σκορπιά αλόγιστα τα λίγα της ευρώ από εδώ κι από εκεί. Ναι, νεόπτωχη και πένητας είναι η φίλη μου, που μόλις γνώρισα.

Σχετικά με εμένα: Όλη την εβδομάδα έκανα πρόβες, τι θα λέω, πώς θα κεντρίσω το ενδιαφέρον, πώς θα παραγανδίσω και πώς θα καταφέρω τους διερχόμενους να μου δώσουν όχι μόνο τρία ευρώ μα και να συνεχίσουν κάθε μήνα να σαπορτάρουν τα παιδιά που το πουλούν. Μη με πεις ούτε φιλόδοξο, ούτε ιππότη, ούτε κορηγό, σκέτο άνθρωπο πες με, μα και φανατικό αναγνώστη του περιοδικού –δεν έχω χάσει τεύχος του– που απλώς το περασμένο Σάββατο ένωσε την ηθική υποχρέωση και το καθήκον να συντρέξει.

Εξήγησα στη Μαρία τη στρατηγική των πωλήσεων και το μαρκετινίστικο πλάνο μου, κάνοντας σ' αυτήν πρώτα πρόβα τα λόγια μου: «Στη «σχεδιά» που κυκλοφορεί, διαβάστε πρώτοι όλες τις νέες τάσεις της σεζόν, γιατί τρέντι είναι η αλληλεγγύη και νέα τάση, επιτέλους, ο σεβασμός και η αξιοπρέπεια». «Σαν να πουλάς περιοδικό μόδας!» ανταπάντησε. Ακριβώς. Αυτός ήταν ο στόχος μου. Λόγω του σημείου, κομβικό μονοπάτι διαβατών που λίγο αργότερα θα κυκλοφορούσαν με σακούλες ρούχων, γκάτζετ ή συσκευών τεχνολογίας, θεώρησα πως η σωστότερη προσέγγιση θα ήταν αυτή του πωλητή-τρέντ σέτερ. «Σάββατο, ιδανικός καιρός για σόπινγκ! Αγοράστε τη «σχεδιά», το μόνο περιοδικό που ξέρει πως αληθινή μόδα είναι να νοιάζεσαι, να σταματάς και να μην προσπερνάς ούτε και να βιάζεσαι».

Η Μαρία με κοιτούσε δύσπιστα. Αυτή, βλέπεις, πουλά το περιοδικό της βουβή. Ίσως ντρέπεται και γι' αυτό δεν φωνασκεί. Ίσως δεν έχει το σθένος, ούτε σωματικό ούτε ψυχικό, για να προωθήσει σαν ντελάλης-γελωτοποιός στην αυλή του βασιλιά, όπως η αφεντιά μου, την πραγματεία της. Όμως το κόλλο θεωρώ πως έπιασε! Πέρα δηλαδή από όσους ήξεραν για το χάρπινγκ της ημέρας, πως δηλαδή καμιά δεκαριά επώνυμοι Θεσσαλονικείς θα συντρέχαμε ώστε το μήνυμα της «σχεδιάς» να φτάσει σε ακόμα περισσότερους, που δεν έχουν γνώση περί της ύλης, της σημασίας και της χειρονομίας μέσω της αγοράς κάθε τεύχους, το τάργκετ γκρουπ μου ήταν οι ανέμελοι! Σε τούτους προσδοκούσα να φτάσει το μήνυμα. Στα νέα ζευγάρια που έψαχναν για βέρα στα κοσμηματοπωλεία. Στους φραπεδαριστές και τους καπουτσινίστας, που επειγόντως έπρεπε να μάθουν πόση αξία έχει πέρα από το σνίκερ το καινούργιο ή τα ακουστικά για το κινητό που θα αγοράζαν, το να διαβάσουν και να μυηθούν στο κόνσεπτ δρόμος - ενημέρωση - αλληλοβοήθεια. Στις χαρμένες οικογένειες που βγήκαν στην πόλη για να την περπατήσουν και να τη χαρούν, σκαλώνοντας σε τσίπουρα και οίνους εσοδείας. Σε όλους αυτούς που μπορούν, γεροί να είναι, να γεύονται και να κάνουν πράγματα που δεν μπορεί να κάνει η Μαρία.

Κι έτσι έμαθα πολλά το περασμένο Σάββατο. Που άλλοι σταμάτησαν και αγόρασαν το τεύχος κι άλλοι απέτρεψαν το βλέμμα τους κι ας έβγαζε μάτι το κόκκινο γιλέκο μου: δεν είναι ίδιοι όλοι οι άνθρωποι και δεν έπιασε σε όλους η μαρκετινίστικη στρατηγική μου, πολύ δε περισσότερο σε νέα παιδιά που υποτίθεται ότι νοιάζονται περισσότερο. Ναι, για τον εαυτό τους και τίποτα άλλο. Συγχωρέστε με αν ακούγομαι σκληρός, μα δεν υπάρχει χώρος στον καθρέφτη τους για καμιά Μαρία και καμιά «σχεδιά», σέληφνδες όνομα και πράμα. Δεν πειράζει, γιατί για όλους πάει το «σας ευχαριστώ» μου. Και σε σας που σταματήσατε και στους άλλους που απλώς προσπεράσατε ψυχροί και αυτοσυγκεντρωμένοι, απορροφημένοι στο είναι σας και στοχοπροσηλωμένοι αυστηρώς στο εγώ σας.

«Βλέπεις!», παρατηρεί η Μαρία, όταν της εξομολογούμαι πόσο με εντυπωσιάζει η αδράνεια και η νωχέλεια των περαστικών. «Άσχετα από το γιλέκο-σήμα, ορατό από απόσταση, δεν φτάνει μόνο του για να κινητοποιήσεις το αλάρμ και τα ευγενή ανθρώπινα ένστικτα. Καμιά φορά νιώθω εντελώς αόρατη, σκέψου εσύ που το βροντοφωνάζεις και δεν δίνουν σημασία, σε ξέρουν, είσαι κάποιος και δεν σταματούν, ενώ εγώ ένα σκέτο πλάσμα».

Έμαθα πολλά για την πόλη το περασμένο Σάββατο. Για την καλοσύνη των κυριών και τη στοργή των κυριών, την αγνότητα των μικρών παιδιών και τη συμπόνια των νεαρών ηλικιών που συντρέχουν άδοξα και με ειλικρίνεια. Των Θεσσαλονικέων δηλαδή που σταμάτησαν, αγόρασαν, γνώρισαν τη Μαρία και από το επόμενο τεύχος, που θα το πουλά πάλι μόνη της χωρίς τον «επώνυμο» καραγκιοζάκο της (σχώρα με, Μαρία, αλλά επιστράτευσα όλα τα μέσα), πάλι θα το παίρνουν. Τρία ευρώ, συνάνθρωποι, τρία ευρώ, Νόμπελ ανθρωπιάς κάθε μέρα, σε κάθε αβοήθητο, τρία ευρώ, ώστε έτσι όλοι να πάνε στην ευχή του Θεού. Με ακούς ή τζάμπα ξελαρυγγίζομαι; Δεν πειράζει, θα το ξαναπώ: «Διαβάστε, διαδίδετε, υποστηρίξτε τη «σχεδιά», το μόνο περιοδικό που γνωρίζει και ορίζει το στιλ. Άνθρωποι, δηλαδή, και Μαρίες πάνω από όλα». **Α**

210 ^{ΑΘΗΝΑ}δηγός

ΤΕΧΝΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟ
ΓΕΥΣΗ
ΒΙΒΛΙΟ
ΣΙΝΕΜΑ

Πάννα Βασιλείου, σελ. 34

5 ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΙΝΕ

Μπήκαμε ανάμεσα στα ερωτικά τρίγωνα της παράστασης «Ιδιοτροπίες της Μαριάννας» του Αλφρέ ντε Μισέ και ζητήσαμε από 5 πρωταγωνιστές να απαντήσουν σε... Θέματα έρωτα

Έρωτας, πάθος, απόλαυση το 1800. Έρωτας, πάθος, απόλαυση σήμερα. Ομοιότητες και διαφορές.

Παντελής Βασιλόπουλος

Και οι τρεις έννοιες έχουν κοινό παρονομαστή σε όλες τις εποχές. Και τότε και σήμερα, υπάρχει μεγάλη ανάγκη για έρωτα, πάθος και απόλαυση. Είναι κάτι που μας τροφοδοτεί, μας δίνει κίνητρο και μας κάνει να βρίσκουμε νόημα σε κάθε τι γύρω μας, ιδίως όταν έχει καταρρεύσει κάθε αξία. Θεωρώ πως το κομμάτι του έρωτα, στις μέρες μας, είναι πιο δύσκολο. Είναι κάτι που σήμερα οι άνθρωποι το κρατούν σε μια απόσταση εξαιτίας του φόβου. Το οποίο έχει την έννοια του ιδανικού όπως και τότε, αλλά έχει γίνει απρόσιτο και μακρινό. Αντίθετα η απόλαυση παραείναι εύκολη, ενώ το πάθος απουσιάζει. Και τότε ήταν πιο απρόσωπα τα πράγματα, όμως σήμερα έχει γίνει πιο έντονο και κυρίως λόγω του διαδικτύου.

Αλέξανδρος Χρυσανθόπουλος

Οι άνθρωποι και τα αισθήματα δεν αλλάζουν. Πάντα και παντού θα υπάρχουν ίδια συναισθήματα και ίδιες σχέσεις και ιστορίες. Όμως αν τότε που επικρατούσε μια στατική κατάσταση όλα αυτά ήταν ή απόλυτα ή ανύπαρκτα, τώρα, σε ένα κόσμο με χιλιάδες μικρά ερεθίσματα που δεν μας αφήνουν να προσηλωθούμε σε κάτι, όλα αυτά όσο επιζητούνται τόσο εύκολα πολλές φορές ξεχνιούνται!

Γιώργος Παπαγεωργίου

Ομοιότητες: Όσο δεν έχουμε τίποτα να πιστούμε από γύρω, τόσο θα πιάνουμε ο ένας τον άλλο. Διαφορές: Αντί να γράψουμε ένα λιμνέτο, στέλνουμε ένα emoticon. Μόνο που το emoticon δεν θα μείνει στην ιστορία της τέχνης.

Ντένης Μακρής

Θα αναφέρω μία και τη πιο χτυπητή για μένα ομοιότητα. Αστική τάξη τότε, με θεωρητικά λυμένες τις βασικές της ανάγκες να ερωτοτροπεί σχεδόν από πλήξη. Αστική τάξη τώρα, με επίσης θεωρητικά λυμένες τις περισσότερες από τις βασικές της ανάγκες, να ερωτοτροπεί επίσης από πλήξη και θα πρόσθετα κι από αφόρητη μοναξιά στην μπλε χώρα του Facebook.

Ηλιάνα Μαυρομάτη

Θα έλεγα ότι όπως τότε έτσι και σήμερα, έρωτας, πάθος και απόλαυση βρίσκονται στα υπόγεια, στα σκοτεινά... Κρύβουμε, φοβόμαστε, και ταυτόχρονα ενυπάρχει ένα παν-πδονιστικό στοιχείο πολύ έντονο, που εκτονώνει την καταπιεσμένη επιθυμία.

- Δ. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗΣ

INFO Σκηνοθεσία: Θωμάς Μοσχόπουλος. Πρωταγωνιστούν: Ξένια Καλογεροπούλου, Αλεξάνδρα Σακελλαροπούλου, Χρήστος Σαουντζής, Γιώργος Παπαγεωργίου, Ντένης Μακρής, Ηλιάνα Μαυρομάτη, Αλέξανδρος Χρυσανθόπουλος, Παντελής Βασιλόπουλος. Θέατρο Πόρτα, Μεσογειών 59, 2107711333

Από αριστερά: Παντελής Βασιλόπουλος, Αλέξανδρος Χρυσανθόπουλος, Γιώργος Παπαγεωργίου (κέντρο), Ντένης Μακρής, Ηλιάνα Μαυρομάτη

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλο το κείμενο στο site

Μους σοκολάτας με φράουλες που έχεις ξαναφάει

Της ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ

Δεν ξέρω να μαγειρεύω. Ξέρω να φτιάχνω τρία μόνο πιάτα. Και τα τρία, πολύ καλά μελετημένα. Το σουφλέ τυριών το κάνω μόνο σε γκόμενες μου. Το έχω φτιάξει δύο φορές στη ζωή μου. Την quiche lorraine με μπεσαμέλ και κιμά θα την κάνω στη γυναίκα που θα παντρευτώ. Αν παντρευτώ. Η μους σοκολάτας είναι εύκολη. Την κάνω σε όλες τις υπόλοιπες. Σήμερα θα κάνω μους σοκολάτας. Το τι θα γίνει μετά που θα τη φτιάξω και θα της την ταΐσω, το ξέρω καλύτερα και από τα βήματα αυτής της γελοία εύκολης συνταγής. Την έχω φτιάξει τόσες χιλιάδες φορές, που την κάνω πλέον και ενώ κοιμάμαι. Θα δώσω κάτι παραπάνω για να 'ναι η κουβερτούρα καλή. Πρέπει να 'ναι η κουβερτούρα καλή πάντα, ακόμα και αν μετά τη φάση το παίξω κουρασμένος για να πάει η άλλη σπιτί της και να κοιμηθώ σαν άνθρωπος. Κάτι παθαίνουν οι γκόμενες με τους άντρες που μαγειρεύουν. Επίσης κάτι παθαίνουν οι γκόμενες με τη σοκολάτα. Αν τα ενώσεις, κατά ένα ποσοστό της τάξεως του 98% θα γαμήσεις. Και είναι απλά good business. Εσύ τη φροντίζεις και εκείνη θα φροντίσει εσένα στη συνέχεια. Τέλος πάντων, πάντα επιλέγω καλή κουβερτούρα. Η κρέμα γάλακτος ας είναι και φτηνιάρα, σκασίλα μας. Σίγουρα όμως δεν θα είναι light. Εσύ θα της πεις ότι είναι light. Όχι γιατί το χρειάζεται, αλλά γιατί εσύ προσέχεις και μαγειρεύεις έτσι. Έλα, είναι εύκολα αυτά, τα ξέρουν και οι πέτρες. Θα χτυπήσω την κρέμα γάλακτος να γίνει παχύρεστη σαν γιαούρτι. Θα βράσω το γάλα και αφού είναι έτοιμο θα ρίξω την ακριβή μου κουβερτούρα μέσα στην κατσαρόλα και

θα ανακατεύω μέχρι να λιώσει η σοκολάτα και να ενοποιηθούν πλήρως. Δεν είναι ότι δεν βαριέμαι, αλλά εντάξει. Και εκείνη τόσο προετοιμασία κάνει για να μου έρθει στο σπιτί φτιαγμένη στην πένα και προσποιούμενη ότι τίποτα δεν θα γίνει. Τέσσερις φορές μου το είπε στο τηλέφωνο. Δεν θα γίνει τίποτα σήμερα, μόνο καφεδάκι στο σπιτί. Μην μου μπαίνουν ιδέες, είπε. Αυτό το είπε δύο φορές. Γι' αυτό ξέρω ότι θα κάτσει. Από μια αρχή έρχεται και το ξέρει ότι θα μου κάτσει. Το γλυκό απλά θα δικαιώσει την απόφασή της. Η κατσαρόλα δεν είναι πλέον στη φωτιά και ρίχνω μέσα και την παχιά κρέμα γάλακτος. Θυμάμαι ότι έχει φανταστικό κόλλο και μπουκλες. Μου αρέσουν οι μπουκλες. Ξέρω επίσης ότι αφού τη στήσω στα γόνата μετά το γλυκό, θα της τραβήξω αυτές τις μπουκλες δυνατά. Όσο δυνατά αντέχει. Και νομίζω ότι αντέχει. Η σκέψη με κάνει να σφυρίζω ενώ ανακατεύω απαλά, βάζω το μείγμα σε ποτήρια και τα τοποθετώ στο ψυγείο. Ένα διω-

ΥΛΙΚΑ
300 γραμμάρια
κουβερτούρα
κομμένη σε μικρά
κομμάτια
300 γραμμάρια
κρέμα γάλακτος
(όχι light)
150 γραμμάρια
φρέσκο γάλα
Φράουλες για
γαρνίρισμα

ράκι και θα 'ναι έτοιμο. Προφυλακτικά δεν έχω αλλά θα έχει αυτή. Στανταράκι. Τις φράουλες θα τις βάλω για γαρνίρισμα. Εκεί θα πάθει πλάκα. Όλες γουστάρουν τις φράουλες. Είναι κοριτσιόστικο φρούτο. Θα φάει μόνο μία, όμως. Και σίγουρα όχι πάνω από δύο, άντε τρεις κουταλιές από το γλυκό. Δεν πειράζει. Μετά από κάμποση ώρα, θα της φάω εγώ τις φράουλες. Αφού τις έχω βάλει λίγο μέσα της, για να πάρουν λίγη από τη γεύση της. Αυτή είναι μάλλον η τελευταία κίνηση. Όλες ξετρελαίνονται με αυτό. Κατά 98%.

ΝΕΑ
ΣΤΗΛΗ

Γεύση από έρωτα

Τα εστιατόρια γιορτάζουν μαζί σου τον Άγιο Βαλεντίνο

Η μέρα του Αγίου Βαλεντίνου είναι για τους ερωτευμένους ό,τι τα Χριστούγεννα για όλους τους υπόλοιπους. Κατακόκκινες καρδιές, αρκουδάκια, σοκολατάκια, χαμόγελα και φιλιτιά... πολλά φιλιτιά! Ο έρωτας κυριεύει την πόλη. Αλλά πρώτα περνάει από το στομάχι.

Saint George Lycabettus

Στο *La Suite Lounge* η θέα κάνει την καρδιά σου να χτυπάει πιο γρήγορα. Δείπνο για δύο με μενού 6 πιάτων και €80/άτομο ή πλούσιος μπουφές με τις δημιουργίες του Βασίλη Μήλιου. Μπορείς ακόμα να συνεχίσεις την ονειρεμένη σου βραδιά σε μία από τις σουίτες του ξενοδοχείου ή να χαλαρώσεις με το μοναδικό *Valentines Spa Relaxation*. *Κλεομένους 2, Κολωνάκι, 2107416163*

NJV Athens Plaza

Όχι μόνο μια μέρα, αλλά ολόκληρο ρομαντικό Σαββατοκύριακο. Στο *The Parliament* δείπνο για δύο με ένα μπουκάλι κρασί και ζωντανή μουσική €100/ζευγάρι. Finger food, αφρώδης οίνος και γλυκά στο *Explorer's Bar* με €50/ζευγάρι. Διαμονή σε Deluxe δωμάτιο (€250/διανυκτέρευση) ή σε Σουίτα Deluxe (€400/διανυκτέρευση) με πρωινό σε buffet και δείπνο στο *The Parliament*. *Βασ. Γεωργίου 2, Πλατεία Συντάγματος, 2103352400*

Poseidon Hotel

Ο έρωτας χτυπά και στην καρδιά της Αθηναϊκής Ριβιέρας. Δείπνο €30/άτομο και την υπέροχη θέα του *SkyBar 360°* ή δείπνο με διανυκτέρευση €99/ζευγάρι. Στην τιμή περιλαμβάνεται και πλούσιο αμερικάνικο πρωινό. *Λ. Ποσειδώνος 72, Π. Φάληρο, 2109872000*

Hilton

Στο *Βυζαντινό* πλούσιος μπουφές με στρεϊντ (να ανεβαίνει και η libido), ριζότο, μους λευκής σοκολάτας με φρούτα του πάθους κ.ά. Ή δείπνο με θέα Ακρόπολη στο *Galaxy Bar & Restaurant* με gourmet μενού 6 πιάτων

και διανυκτέρευση με τιμές που ξεκινούν από €149 με πρωινό. *Β. Σοφίας 46, 2107281000*

Titania

Μία από τις πιο ερωτικές ταράτσες της πόλης. Στο εστιατόριο *Olive Garden* με τον Λυκαβηττό και την Ακρόπολη σε απόσταση αναπνοής, ο φτερωτός θεός του έρωτα προσφέρει δείπνο €50/άτομο και cocktail €15/άτομο (περιλαμβάνει welcome drink, cocktail και συνοδευτικά snacks). *Πανεπιστημίου 52, 2103326200*

New Hotel

Πόρτασε τη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου, με ένα μενού 5 πιάτων, εμπνευσμένο από τον έρωτα. Τιμή: €48/άτομο. *Φιλελλήνων 16, Πλατεία Συντάγματος, 2103273170*

Metropolitan

Μενού πέντε πιάτων (επιμέλεια Michel Roux) στο *Avenue bistro* €54/άτομο. Μπουφές σπέσιαλ... ερωτικός για την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου από τον chef Πάνη Τσούνα στο *Le Trocadero* με €34/άτομο. Διανυκτέρευση με μια τούρτα σοκολάτας σε σχήμα καρδιάς και μια φιάλη κρασί, δείπνο και πρωινό από €160. *Λ. Συγγρού 385, 2109471000*

It

«Love is about surprises», λέει το meeting point της Σκουφά και μένει ως αργά το βράδυ της Κυριακής για

να κρατήσει συντροφιά σε σένα και την αγάπη σου με live ερωτικές μπαλάντες, ειδικά πιάτα και γλυκές εκπλήξεις. *Σκουφά 29, Κολωνάκι, 2103631827*

Varouliko Seaside

Ο Λευτέρης Λαζάρου γιορτάζει τον έρωτα όλο το Σαββατοκύριακο με δύο διαφορετικά menus. Το «Heartbeat menu» με 4 πιάτα - €50/άτομο, ενώ το «Love Attack menu» έχει 5 πιάτα - €60/άτομο. Συντροφιά με τις ρομάντζες και τη θέα στα κόττερα αλλά και τα έργα τέχνης ερωτικής θεματολογίας που στολίζουν το χώρο σε συνεργασία με την γκαλερί «Τεχνοχώρος». *Ακτή Κουμουνδούρου 52, Μικρολίμανο, 2105228400*

Matsuhisa

Το εστιατόριο του Nobu με το πολύ ιδιυλλιακό location προτείνει μενού 6 πιάτων με €120/άτομο. Αποκλειστικά για τη βραδιά θα προσφέρεται ποτήρι σαμπάνια *Cattier Blanc de Blancs*, *Glamour Brut* για τους κυρίες και *Glamour Rose* για τις κυρίες. *Απόλλωνος 40, Βουλιαγμένης, 2108960510*

CTC

Δύο ξεχωριστά μενού γευστικής for him & for her ετοιμάζει ο executive chef του *CTC* Αλέξανδρος Τσι-οτίνης. Το μενού 6 πιάτων έχει €72/άτομο ενώ με wine pairing 5 ποτηριών έχει €90/άτομο. *Διοχάρους 27, Ιλίσια, 2107228812*

Ένα Preludio σκέτη γλύκα

Στέλιος Παρλιάρος
στο Μέγαρο
για την ημέρα του έρωτα

Μια αλλιώτικη βραδιά θα ζήσουν όσοι βρεθούν στο Μέγαρο την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Με αφορμή τη γιορτή των ερωτευμένων ο Στέλιος Παρλιάρος, λάτρης και ο ίδιος της όπερας, δημιουργεί ένα γλυκό γεμάτο γλύκα και έρωτα για τη ζωή. Διαφορετικά μεταξύ τους υλικά μπλέκονται, εναλλάσσονται, σμίγουν για να προσφέρουν μια μοναδική, αλυσμόνητη γευστική εμπειρία. Ακριβώς όπως δύο διαφορετικά σώματα ενώνονται για χάρη του έρωτα... Το γλυκό που λέγεται Preludio πήρε το όνομά του από τον αντίστοιχο μουσικό όρο: «πρελούδιο: μικρό μουσικό κομμάτι που παίζεται ως εισαγωγή σε μια μεγάλη μουσική σύνθεση. Επίσης αυτόνομο μικρό έργο με ελεύθερη δομή, αυτοσχεδιαστικού χαρακτήρα». Όσοι βρεθείτε αυτή την Κυριακή, 14 Φεβρουαρίου, στις 17.00 στο M Shop Café (νέο κτίριο) θα έχετε την ευκαιρία να δοκιμάσετε πρώτοι τη νέα αυτή δημιουργία του γλυκού ζαχαροπλάστη, μαζί με ρόφημα ζεστής σοκολάτας με πιπεράτες νότες, βασισμένο σε συνταγή του ίδιου. Στη συνέχεια αξίζει να παρακολουθήσετε τη συζήτηση του Στέλιου Παρλιάρου με την **Ελένη Ψυχούλη** σχετικά με την προέλευση ονομασιών διάσημων γλυκών, όπως είναι η Πάβλοβα ή η τούρτα Όπερα. Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Όσοι θέλετε μπορείτε αμέσως μετά (19.30) να παρακολουθήσετε τη συναυλία «Love Story» της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών, που γίνεται στα πλαίσια του διήμερου αφιερώματος (13 και 14/2) «**Valentine goes Megaron**».

Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, 2107282333, www.megaron.gr

**Γιορτάστε τον Άγιο Βαλεντίνο
στο NJV Athens Plaza**

Ποτέ άλλοτε ο έρωτας δεν ήταν τόσο γλυκός

Εστιατόριο The Parliament
Δείπνο για δύο με ένα μπουκάλι κρασί σε τιμή 120€ (€100/Ζευγάρι)

Explorer's Bar & Plaza Café
Απολαύστε αργαίες ώρες του Χειμάρους Σπιρτάκι, Finger Foods και τις γλυκές δημιουργίες του Διονύση Αλέξη (€30/Ζευγάρι)

Διήμερη διανυκτέρευση
Με δείπνο στο The Parliament και πρωινό buffet σε deluxe δωμάτιο (€230) ή σε deluxe σουίτα (€400).

**ATHENS PLAZA
HOTEL**
Βουλ. Λεωφ. Γεωργίου 2, Σέντρα, 210 3334400

St. Valentine's Day 2016 @ Saint George Lycabettus

Gourmet Valentine's Menu
80€ κατ' άτομο/ρ.ρ.
στο La Suite Lounge

Gourmet Valentine's Buffet
40€ κατ' άτομο/ρ.ρ.
στο Phaedra Hall

Romantic Valentine Package

(Για περισσότερες πληροφορίες
για το Romantic Valentine Package,
επισκεφθείτε το website μας: www.sgl.gr)

Κρατήσεις / Reservations: 210 7416191

St GEORGE
LYCABETTUS BOUTIQUE HOTEL

VARIOUS ARTISTS Του ΜΑΚΗ ΜΗΛΑΤΟΥ

Savages - Adore Life

Είναι απλώς rock & roll αλλά μ' αρέσει... ακόμα

Οι κώνοι από τα γούφερ είναι έτοιμοι να πεταχτούν έξω σαν φελλός σαμπάνιας σε γιορτή/ τα τουίτερ τσιρίζουν στο όριο/ χρειάζομαι κι άλλη ένταση/ η

παραμόρφωση από την κιθάρα της Gemma Thomson διαπερνάει το σώμα/ ηδονή, ανατριχίλα, σπασμοί/ η ανελέητη Ayse Hassan μου επιτίθεται με το μπάσο/ με χτυπάει δυνατά στο στομάχι/ θέλω να ξεράσω. Καθώς ο θόρυβος μου σμπαραλιάζει τα νεύρα/ κάθομαι αποκαμωμένος/ η Fay Milton χτυπάει το ταμπούρλο και με διατάζει να χοροπηδήσω όσο αντέχω/ ακολουθώ/ Η Jehnny Beth (που όπως έμαθα, στη Γαλλία την έλεγαν Camille Berthomier) φτύνει λέξεις στο πρόσωπό μου/ If you don't love me, don't love anybody – love is disease, the strongest addiction I know – The more you have, the more you crave – This is what you get when you mess with love – When I take a man or a woman, they're both the same, they're both human. Τόσο απλό... Αρχίζει επίμονα να με ρωτάει: Is it human to adore life?/ δεν ξέρω τι να απαντήσω/ επαναλαμβάνει το adore life διαρκώς/ πάει να μου σπάσει το κεφάλι.

Έχω παραισθήσεις/ η P J Harvey, ο Nick Cave, οι Swans και ο Michael Gira, η Siouxsie, οι Wire, οι Sonic Youth είναι μέσα στο δωμάτιο/ μέσα στο κεφάλι μου/ μέσα στο αίμα μου. Τέσσερις γυναίκες στέκονται μπροστά μου ντυμένες στα μαύρα/ σαν μαύρες χήρες ζωσμένες εκρηκτικά/ η ένταση ανεβαίνει/ ξεχαρβαλώθηκαν τα ηχεία ή μήπως είναι ο θόρυβος από το «Mechanics»;/ για να ξεφοβηθώ προσπαθώ να κάνω χιούμορ/ θυμάμαι ένα απόσπασμα από το βιβλίο της Patti Smith: «'Αγάπη μου, το σύνολό σου είναι υπέροχο»

είπε χτυπώντας με φιλικά στο χέρι και, παρατηρώντας το μαύρο σακάκι, τη μαύρη γραβάτα, το μαύρο μεταξωτό πουκάμισο και το μαύρο σατέν παντελόνι μου με τις φαρ-

διές πιέτες, πρόσθεσε, «αλλά δεν είμαι σίγουρος γι' αυτά τα λευκά αθλητικά παπούτσια». «Μα είναι πολύ σημαντικά για τη στολή μου». «Τη στολή σου; Τι έχεις ντυθεί;» «Τενίστρια που πενθεί!». Δεν γελάει καμία/ μου δείχνουν το εξώφυλλο/ ένα χέρι υψωμένο με γροθιά/ δαχτυλίδια και τατουάζ/ το γυρνάει και από την άλλη/ τα δάχτυλα πιέζουν την παλάμη/ το τατουάζ-καρδιά είναι κομμάτια/ το μανιφέστο της ζωής σκέφτομαι/ όπως την τραγούδησε το rock & roll/ αλλά τώρα τελευταία το 'χουμε ξεχάσει/ έχουμε γίνει καθώς πρέπει/ αντί για πάθη κοιτάμε να μην πάθει τίποτα ο εαυτός μας/ Οι άλλοι;

Ποιοι άλλοι; Καθώς ο δίσκος ξεκινάει από την αρχή και είμαι πια μόνος με αυτό το καταγιστικό άλμπουμ, σκέφτομαι πόσο έχουν προοδεύσει από τον προηγούμενο δίσκο, σαν να πέρασε χρόνος πολύς μέσα σε λίγη ώρα. Το δωμάτιο έχει αδειάσει και δεν ντρέπομαι πια, χοροπηδάω ανεξέλεγκτα σαν να 'μαι 20 χρονών. Μήπως είμαι; Αυτές οι μάγισσες μου πρόσφεραν ένα ελιξίριο. Μόλις τελειώσει, σηκώνω το μανίκι, βρίσκω εύκολα τη φλέβα, πετάγεται και πάλλεται από το ενέργεια, τίγκα στην αδρεναλίνη. Ρουφάω το adore life μέσα στη βελόνα και το σουτάρω. Η ζεστασιά του δημιουργικού θορύβου απλώνεται σε όλο μου το κορμί. Τελικά η ζωή είναι λατρεμένη και το rock & roll είναι το καλύτερο σάουντρακ που είχε ποτέ.

→ makismilatos@gmail.com

ΜΗ ΧΑΣΕΙΣ

ΓΙΑΝΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ @ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Δύο εμφανίσεις για τη νέα τραγουδοποιό και ερμηνεύτρια Γιάννα Βασιλείου στη σκηνή του Σταυρού του Νότου Plus στις 12&19 Φεβρουαρίου, με επιλογές από το άλμπουμ της «Όλα όσα αγαπώ», διασκευές με το δικό της τρόπο σε τραγούδια των Χατζιδάκι, Σαββόπουλου, Cohen, Ζούδιαρη, Κραουνάκη, αλλά και τα πρώτα δείγματα από το νέο της άλμπουμ που ηχογραφεί αυτή την περίοδο.

Σταυρός Του Νότου Plus. Φραντζή 14, Νέος Κόσμος 2109226975. Έναρξη 22.30. Είσοδος €12 με μπίρα/κρασί. Προώληση viva.gr, Public.gr Στις 12&19/2.

80s PARTY @ KYTTARO

Η επιστροφή των άσπων eighties. Η αγία τριάς Πωλίνα - Κώστας Μπιγάλης - Κώστας Χαριτοδιπλωμένος επιστρέφει στο Κύτταρο ξεκινώντας στις 13/2 με μία αγαπησιάρικη St. Valentines Night και θα συμπράξει για 8 ακόμη παραστάσεις ως το τέλος των Αποκριών στις 13 Μαρτίου με fully masked finale. Η δοκιμασμένη τους χημεία με τη συνδρομή των Polis, του showman Δημήτρη Κίκλη στο πιάνο και στα φωνητικά και του Μάριου Χριστόπουλου στο σαξόφωνο, τα πολυτραγουδισμένα τους κομμάτια από τις δεκαετίες 80s-90s, το Pre/After Party με hit parade της περιόδου υπόσχονται ξεσηκωτικά feelgood ξενύχτια...
KYTTARO, Ηπείρου 48 & Αχαρνών, 2108224134. Έναρξη 22.00. Είσοδος €10. Προώληση: Viva.gr, public.gr, ianos, 11876.gr

EVENTS

ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

- 1 DJ Vadim @ Romantso (13/2)** Ο soundcatcher από την Αγία Πετρούπολη, βετεράνος της Ninja Tune, φέρνει τον hip hop-dub-dancehall ήχο του από το USSR Repertoire μέχρι σήμερα. Μαζί του ο Blend Mishkin, και οι Junior SP. & Cryogenics, με ένα back-to-back jungle DJ set. Microphone host από τους Twinsanity, το δίδυμο MC της Bashment Records με αγγλικό στίχο (23.00/€10, 12)
- 2 Valentino Kanzyani @ Six d.o.g.s (13/2)** Το Audiorama και το six d.o.g.s παρουσιάζουν για πρώτη φορά τον Σλοβένο DJ και παραγωγό, Valentino Kanzyani συνιδρυτή με τον Umek του project Recycled Loops και από το 2005 ιδιοκτήτη του label Jesus Loved You, κυκλοφορώντας τη μουσική του αποκλειστικά σε βινύλιο με περισσότερο minimal και house ύφος, χαμηλώνοντας τα techno beats που τον καθιέρωσαν. Μαζί του στα decks τα ιδρυτικά μέλη του Audiorama, BODJ και Lee Burton. (00/00/€8)
- 3 Idra Kayne @ Gazarte (13/2)** Από τις καλύτερες εγχώριες soul-funk φωνές με φοβερή σκηνική παρουσία, νέο μουσικό σχήμα, δικά της κομμάτια και έμπειρες διασκευές. (22.00/€7)
- 4 Sunday Funday Valentine's special edition @ Blue Bird (14/2)** Την Κυριακή το Blue Bird γιορτάζει το ξεμιάλισμα με την D'Arcy Foxx να ξορκίζει με σπέσιαλ μουσικές επιλογές τον Έρωτα και άλλα δαιμόνια. (19.00/FREE)
- 5 Ok cupid! A Valentine's Day Massacre @ Bios.Tesla (13/2)** 6 μικρές Βαλεντίνες οργανώνουν επετειακό St. Valentine's Party - ωδή στον έρωτα και τα έχουν σκεφτεί όλα: μουσική, ποτά, καρδούλες, φιλάκια και free κονκάρδες για να έρθουμε πιο #konta. Μουσική από τις Σίστερς οφ Μέρσι, Κόκτο Τουίνς, Σίζορ Σίστερς, DJ Lovage, Τζαστ Λάικ Κάντι. Μετά τις 00.00/FREE.

ΜΗ ΧΑΣΕΙΣ

Το event «Groove is in the heart», με αφορμή τα 207 χρόνια από τη γέννηση του Charles Darwin, με τους Dimitris Lagonis και Anastasis Kazos στα dext. Στο Darwin koffie-bar (Χαϊμαντά 25, Χαλάνδρι, 210 6800949, fb: Darwin koffie bar), στις 12/2.

→ gdin400@gmail.com

cineVOICE

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
** ΜΕΤΡΙΑ
*** ΚΑΛΗ
**** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

☛ Βαλεντίνος δίχως ρομαντική κομεντί:

Τράμπο (TRUMBO)***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τζέι Ρόουτς

ΠΑΙΖΟΥΝ: Μπράιαν Κράνστον, Έλεν Μίρεν, Νταϊάν Λέιν, Τζον Γκούντμαν, Ελ Φάνινγκ, Λούις Σι Κέι

Η αληθινή ιστορία του Ντόναλντ Τράμπο, ενός από τους σπουδαιότερους σεναριο-

γράφους του Χόλιγουντ, ο οποίος το 1947 κλήθηκε ενώπιον της επιτροπής αντιαμερικανικών πράξεων, μπήκε στη μαύρη λίστα ως κομμουνιστής, του απαγορεύτηκε να εργαστεί και φυλακίστηκε.

Η ιστορία του Ντάντον Τράμπο, σεναριογράφου ταινιών όπως το «Roman

Holiday» ή του «Σπάρτακου», είναι μία από τις πιο χαρακτηριστικές της περιόδου του κομμουνιστικού κυνηγιού μαγισσών του Χόλιγουντ, που στοίχισε την καριέρα σε εκατοντάδες καλλιτέχνες της κινηματογραφικής βιομηχανίας. Ο Τράμπο ήταν ένας από τους λίγους που κατόρθωσε να ε-

πανέλθει και να πάρει τα δύο Όσκαρ σεναρίου που κέρδισε με ψευδώνυμο στη διάρκεια της ακούσιας εξαφάνισής του που τον έστειλε ακόμη και στη φυλακή. Το φιλμ του Τζέι Ρόουτς περιγράφει τη συγκεκριμένη περίοδο της ζωής του και το κλίμα τρομοκρατίας που καλλιεργείτο τότε στην Αμερική με ακρίβεια, δίνοντας στον Μπράιαν Κράνστον την ευκαιρία να χτίσει έναν άκρως ενδιαφέροντα χαρακτήρα, βασισμένο σε έναν άνθρωπο που είχε όλα τα χαρακτηριστικά ενός αντιφατικού ήρωα. Ο Κράνστον βρίσκεται στο κέντρο του φιλμ, ενώ γύρω του περιστρέφονται μια σειρά υπαρκτοί (ή και κατασκευασμένοι) χαρακτήρες του Χόλιγουντ που παίρνουν ζωή από ηθοποιούς όπως η Έλεν Μίρεν, που υποδύεται τη βιτριολική αρθρογράφο Χέντα Χόπερ, ή τον Τζον Γκούντμαν, που κλέβει την παράσταση στο ρόλο του παραγωγού μιας σειράς από b-movies Φρανκ Κινγκ. Το αποτέλεσμα είναι μια καλοφτιαγμένη ταινία που μπορεί να μη λείει κάτι καινούργιο, αφού δεν είναι η πρώτη φορά που το σινεμά ασχολείται με τη συγκεκριμένη σκοτεινή εποχή του Χόλιγουντ, αλλά το κάνει με ενδιαφέροντα και πετυχημένο τρόπο, πετυχαίνοντας την ισορροπία ανάμεσα σε μια ιστορία εξίσου «χολιγουντιανή» όσο και «πολιτική».

Les Cowboys***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τομά Μπιντεγκέν

ΠΑΙΖΟΥΝ: Φρανσουά Νταμιέν, Φίνεγκαν Όλντφιλντ, Τζον Σ. Ράιλι, Αντόνια Κάμπελ-Χιουζ

Όταν η 16χρονη κόρη του εξαφανιστεί, ένας άντρας δεν θα πάψει να την αναζητά ακόμη κι όταν γίνει σαφές ότι έφυγε με τη δική της θέληση κι ότι αυτή του η εμμονή θα κοστίζει ακριβά και στον ίδιο και την οικογένειά του.

Το «Les Cowboys» είναι η πρώτη ταινία ως σκηνοθέτη του σεναριογράφου Τομά Μπιντεγκέν, υπεύθυνου ανάμεσα σε άλλα για το «Σώμα με σώμα» του Ζακ Οντιάρ. Και είναι σαφές ότι αυτή είναι μια «ταινία σεναριογράφου». Το φιλμ ξετυλίγει μια ιστορία με βάθος που όμως παρασύρεται σε μια μάλλον υπερβολική διαδρομή. Ο Μπιντεγκέν ξέρει να κρατά το ενδιαφέρον ακόμη κι όταν η ταινία του κάνει στροφή 180 μοιρών, αφού ξεκινά σαν μια ιστορία εξαφάνισης για να γίνει στη συνέχεια μια διαδρομή εμμονής και να αλλάξει κεντρικό χαρακτήρα κάπου στη μέση. Το πρόβλημα με το φιλμ όμως είναι κυρίως σεναριακό και έχει να κάνει με το ότι χωρά υλικό τριών κύκλων τηλεοπτικής σειράς και κυρίως ότι ποτέ δεν μοιάζει να είναι σίγουρο για το τι τελικά θέλει να πει. Από οικογενειακό δράμα σε θρησκευτικό-πολιτικό θρίλερ κι από προσωπική ιστορία σε αλά «Homeland» συνωμοσίες, παραμένει αμήχανο και δίχως κέντρο βάρους, όσο κι αν κατά στιγμές είναι ακόμη και συναρπαστικό.

Ο λαβύρινθος της σιωπής

(IM LABYRINTH DES SCHWEIGENS)***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τζούλιο Ρικιάρελλι
ΠΑΙΖΟΥΝ: Αλεξάντερ Φέλιγκ, Αντρέ Σιμάνσκι, Φριντερίκε Μπεχτ, Ποχάνες Κρις, Χάνσι Γκόκμαν, Γκερτ Φος

Το 1958, σε μια Γερμανία που προσπαθεί να ξεναχτίσει τον εαυτό της και να ξεπεράσει το τραύμα του πολέμου, ένας νεαρός εισαγγελέας αποφασίζει σε πείσμα όλων να φέρει στο φως το τι ακριβώς συνέβη στο Άουσβιτς.

Χρησιμοποιώντας ένα μυθοπλαστικό χαρακτήρα, βασισμένο όμως σε αληθινούς ανθρώπους, το φιλμ του Τζούλιο Ρικιάρελλι μιλά για κάτι που βλέποντάς το τώρα στην οθόνη μοιάζει σχεδόν απίστευτο. Το ότι το 1958, λίγα χρόνια μετά τον πόλεμο, σχεδόν κανείς στη Γερμανία δεν γνώριζε την αλήθεια για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και, ακόμη χειρότερα, κανείς δεν ήθελε να τη μάθει. Ναι, η ιστορία είναι συναρπαστική και το γεγονός ότι μια γερμανική ταινία επιλέγει να την αφηγηθεί την κάνει ακόμη πιο ενδιαφέρουσα. Χρησιμοποιώντας έναν προσεκτικό, μετρημένο τρόπο, δίχως κηρύγματα και υπερβολές, η ταινία μιλά για τις ευθύνες και την ενοχή ενός ολόκληρου έθνους αποκαλύπτοντας μια συνωμοσία σιωπής. Το περιεχόμενό της είναι σημαντικό ακόμη κι αν η κινηματογραφική της φόρμα είναι μάλλον υπερβολικά συμβατική και παλιομοδίτικη.

ΑΚΟΜΗ

>>> Ο Κιγιόσι Κουροσάουα, ένας από τους πιο ενδιαφέροντες δημιουργούς του σύγχρονου ιαπωνικού σινεμά, έχει ασχοληθεί με το σινεμά είδους, το θρίλερ και το φανταστικό, χτίζοντας πιστό κοινό στην πορεία. Στο «**Ταξίδι στην άλλη όχθη**» (Journey to the Shore) αφηγείται μια ιστορία φαντασμάτων, για το νεκρό άντρα μιας γυναίκας που επιστρέφει για να την πάρει σε ένα ταξίδι στα μέρη και στους ανθρώπους που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη ζωή τους. Το φιλμ κέρδισε το Βραβείο Σκηνοθεσίας στο «Ένα κάποιο βλέμμα» του Φεστιβάλ Καννών. >>> Στο «**Η Τζέιν πήρε το όπλο της**» (Jane Got a Gun), το γουέστερν του Γκάβιν Ο'Κόννορ, η Νάταλι Πορτμαν πρωταγωνιστεί στο ρόλο μιας γυναίκας που προσπαθεί να υπερασπιστεί τον άντρα της από φονική επίθεση της πρώην συμμορίας του. >>> Γυναίκες κι άντρες προσπαθούν να βρουν το δρόμο τους και να ανακαλύψουν αν υπάρχει ακόμη χώρος για ρομαντισμό στη σύγχρονη Νέα Υόρκη στο «**Οδηγός για singles**» (How to Be Single) του Κρίστιαν Ντίτερ. >>> Στο «**Αλαντίν: Οι νέες περιπέτειες**» (Les Nouvelles Aventures d'Aladin) του Αρτούρ Μπενζακέν, δύο μικροκλέφτες μπαίνουν σε ένα μαγικό κόσμο που βασιλεύουν κακοί βεζήρδες και τα χαλιά πετούν, σε μια νέα ανάγνωση του ανατολίτικου μύθου με γαλλικό χιούμορ και ψηφιακά εφέ.

JUST THE FACTS

Τράμπο ***
Χόλιγουντ και politics

Ο λαβύρινθος της σιωπής ***
Μυστικά και ψέματα στην Γερμανία του '50

Les Cowboys ***
Ταινία σεναρίου...

Ταξίδι στην Άλλη Όχθη
Ιστορία φαντασμάτων αλά ιαπωνικά

Αλαντίν: Οι Νέες Περιπέτειες
Ιπτάμενα χαλιά και σαράντα ψηφιακοί κλέφτες

Η Τζέιν Πήρε το όπλο της
Γουέστερν με γυναικεία ματιά

GÖTEBORG FILM FESTIVAL Κάθε άλλο παρά κρύο

Είναι το μεγαλύτερο φεστιβάλ της Σκανδιναβίας κι ένα από το πιο ζωντανά και δυναμικά που μπορείς να επισκεφθείς

Δεν είναι καθόλου απαραίτητο, αλλά είναι πάντα γοητευτικό όταν ένα ενδιαφέρον φεστιβάλ λαμβάνει χώρα και σε μια ενδιαφέρουσα πόλη. Το Γκέτεμπεργκ (ή Γιετεμπόρι αν ακολουθήσεις την προφορά των ντόπιων) είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Σουηδίας μετά τη Στοκχόλμη, λιμάνι στην εκβολή ενός ποταμού στη δυτική ακτή της χώρας που ανοίγεται σε ένα αρχιπέλαγος με περισσότερα από 20 νησιά.

Μια ζωντανή πόλη με μεγάλο πανεπιστήμιο που από το 1979 φιλοξενεί το πιο σημαντικό φεστιβάλ της περιοχής το οποίο αποτελεί την πλατφόρμα προώθησης και ανάπτυξης του σινεμά ολόκληρης της Σκανδιναβικής χερσονήσου. Το σκανδιναβικό σινεμά αποτελεί άλλωστε έναν από τους βασικούς πόλους έλξης του φεστιβάλ, αφού οι καλύτερες ταινίες των χωρών εκείνων κάνουν την πρεμιέρα τους εκεί και μια σειρά από works in progress παρουσιάζονται για πρώτη φορά στο φεστιβάλ. Ο νεαρός, αεικίνητος καλλιτεχνικός διευθυντής του φεστιβάλ Πόνας Χόλμπεργκ δεν σταματά να τονίζει πόσο σημαντικό είναι για το φεστιβάλ να υποστηρίζει την κινηματογραφική παραγωγή της περιοχής. Ένα από τα δύο διαγωνιστικά του προγράμματα είναι άλλωστε αφιερωμένο στο σκανδιναβικό σινεμά, με το βραβείο φέτος να πηγαίνει στο «*Land of mine*» του **Μάρτιν Σάντφλιτ**, μια εξαιρετικά ειπωμένη αληθινή ιστορία για την εκκαθάριση χιλιάδων ναρκών από τις ακτές της Δανίας από Γερμανούς αιχμαλώτους μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Όμως το Φεστιβάλ έχει ένα ακόμη διαγωνιστικό τμήμα για το **The Ingmar Bergman International Debut Award**, ένα βραβείο που δίνεται σε πρωτοεμφανιζόμενο σκηνοθέτη και στο οποίο φέτος πρόεδρος της επιτροπής ήταν η **Αθηνά Τσαγγάρη**, η οποία παρουσίασε επίσης στο φεστιβάλ το «*Chevalier*» και παρέδωσε κι ένα masterclass. Εκτός από την ταινία της Τσαγγάρη όμως, υπήρχε και μια ακόμη ελληνική συμμετοχή με τη «*Μικρή Άρκτο*» της **Ελισάβετ Χρονοπούλου**. Περισσότερες από 400 ταινίες (μικρού και μεγάλου μήκους, μυθοπλασίας ή ντοκιμαντέρ) συνέθεσαν το φετινό πρόγραμμα, σε sold out προβολές στα σινεμά της πόλης. Αναμφίβολα η πιο ενδιαφέρουσα από αυτές ήταν για το «*Heart of a Dog*» της **Λόρι Άντερσον**, ένα essay film για το σκύλο της που έχει πια πεθάνει, στην οποία οι θεατές μπορούσαν να φέρουν και τα δικά τους σκυλιά να παρακολουθήσουν την ταινία. Ακούγεται σχεδόν αστειό, αλλά ήταν συγκινητικό και με κάποιο τρόπο χαρακτηριστικό ενός φεστιβάλ που παίρνει στα σοβαρά το ρόλο του αλλά δεν φοβάται να έχει χιούμορ. Που ξέρει ότι κάνει κάτι σημαντικό αλλά που δεν φοβάται να είναι ζωντανό, φιλικό, ακόμη κι ανατρεπτικό, 39 χρόνια μετά την πρώτη του διοργάνωση. ●

elements of style

SHOPPING / SOUL / BODY / MIND / MARKET

THE BODY SHOP

Συλλεκτική συσκευασία κρέμας χειρών από σπόρους κάνναβης με υψηλό επίπεδο βασικών λιπαρών οξέων, ζωγραφισμένη από το διάσημο street artist EINE. Τα 100ml € 10,50

VALENTINE'S DAY

14 Φεβρουαρίου
Στείλε μου την αγάπη σου

Της ΤΑΝΙΑΣ ΔΕΛΗ

LIDL

Πραλίνες φουντουκιού Fuer Dich από εκλεκτή σοκολάτα γάλακτος, με λαχταριστή γέμιση φουντουκιού

INTIMISSIMI

Poetic silk σετ, που περιλαμβάνει μαύρο μεταξωτό σουτιέν με brazilian-cut σλιπ και ζαρτιέρες €35,90

AMERICAN EAGLE OUTFITTERS

Με αφορμή την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, η American Eagle Outfitters μοιράζει πολλά δώρα. Έτσι από 8/2 μέχρι και την ημέρα της εορτής, οι fans της μάρκας θα μπορούν να αφήνουν σχόλια σε Facebook και Instagram συμπληρώνοντας τη φράση «Η αγάπη είναι...» διεκδικώντας ένα από τα δύο total outfits ή μία από τις 10 δωροεπιταγές. Μάθε περισσότερα στο www.facebook.gr/americaneaglegreece και στο Instagram @americaneaglegr! #AEOWhatIsLove

SWATCH

Ρολόι με μοντέρνα κόμικ πινελιά από την καλοκαιρινή σειρά Es War Einmal, μοντέλο Wonderqueen, €50

ESSENCE

Μια ματιά σου μόνο φτάνει! Ψεύτικες βλεφαρίδες σε δύο εκδόσεις: για όγκο και βλεφαρίδες που γίνονται πιο πυκνές στις άκρες για πιο δραματικό βλέμμα.

METAXA

Το METAXA Honey Shot μας έδωσε μια πρωτότυπη και ιδιαίτερη ιδέα για να δείξουμε την αγάπη μας φέτος. Μπαίνοντας στο kissyourhoney.com μπορούσες να αποκτήσεις τη δική σου φιάλη METAXA Honey Shot. Πώς; Δημιουργώντας μια αυτοκόλλητη ετικέτα με την αγαπημένη σου φωτογραφία, η οποία αποστέλλοταν στη συνέχεια ταχυδρομικά (και ετελώς δωρεάν) έτσι ώστε να την κολλήσεις στο METAXA Honey Shot μπουκάλι σου. Άντε, λοιπόν, be a bee, kiss your honey!

ΣΕ ΕΙΔΑ...

Γράψε για το ΣΕ ΕΙΔΑ (μέχρι 20 λέξεις) και στείλε το με SMS: AVSE, κενό και το μήνυμά σου στο 54344
Αριθμοί κινητών θα δημοσιεύονται μόνο εάν είναι ίδιοι με το νούμερο του αποστολέα. Κάθε μήνυμα χρεώνεται € 1,23 με ΦΠΑ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ

Από Κηφισιά, 8/2, 12.30 μεσημέρι. Είσαι ψηλός, μελαχρινός και πρασινομάτης, μαύρο παλτό, είμαι η Μαργαρίτα και κατέβηκα στο Μαρούσι. 6941414710

mp8554482@gmail.com

ΜΠΛΕ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

6/2, καθόσουν μόνος, σου έδωσα την ATHENS VOICE και σου είπα στην επόμενη θα διαβάσεις για σένα...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Σε άκουσα εκεί να λες πως μαθαίνεις Αραβικά και έλεγες σε τρεις φίλες σου ότι είναι γκομενομαγνήτης. Δεν είναι τα Αραβικά γκομενομαγνή-

της, εσύ ήσουν. Το όνομά σου πρέπει να ήταν Μαρία ή Ζωή. Μελαχρινή με κρίκο στη μύτη. Πήγατε προς Βύρωνα.

ΝΟΕΛ

Δεν σταμάτησες λεπτό να κοιτάζεις γύρω σου, ωραία μελαχρινή, την Κυριακή το απόγευμα με το μαύρο φόρεμα. Κρίμα που καθόμουν τόσο μακριά σου για να σου δείξω να καταλάβεις πόσο με τρέλανε.

ΜΙΛΑ ΜΟΥ ΒΡΩΜΙΚΑ

Της ΜΥΡΤΩΣ ΚΟΝΤΟΒΑ

Στείλε το γράμμα σου ταχυδρομικά ή στο fax της Α.Υ. ή στο info@athensvoice.gr για τη στήλη «Μίλα μου βρώμικα».

Αγαπητή Μυρτώ, είμαι 17 έχω 10 μέρες καθυστέρηση και μάλλον είμαι έγκυος. Το αγόρι μου είναι 23, δεν το πήρε με στραβό μάτι απλά ανησυχεί για μένα. Πώς θα το πω στη μαμά μου; Ντρέπομαι πολύ. Αν της το πω θα αρχίσει να λέει διάφορα, τι να κάνω;

Βασικά δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς θέλετε να κάνετε. Σκοπεύετε να κρατήσετε το μωρό; Έχετε αποφασίσει να προχωρήσετε και απλά δεν ξέρετε πώς να το πείτε στη μαμά σας; Σε κάθε περίπτωση η μαμά σας ξέρει ότι ένα κορίτσι στα 17 του λογικά κάνει σεξ – οπότε μην ντρέπεστε, δεν θα πέσει από τα σύννεφα. Επισίως μπορείτε να αποφύγετε τα «διάφορα» που θα λέει, βάζοντας ένα όριο προτού ξεκινήσετε τη συζήτηση. Αν, για παράδειγμα, της λέγατε πως έχετε ανάγκη τη στήριξή της για να αντιμετωπίσετε ένα σοβαρό θέμα που σας απασχολεί, αλλά φοβάστε μην αρχίσει την κριτική; Αν προτού της ξεφουρνίσετε το μαντάτο, της εξηγήσετε πώς νιώθετε κάθε φορά που προσπαθείτε να επικοινωνήσετε μαζί της και δεν σας βοηθάει η στάση της;

Πολυαγαπημένη Μυρτούλα, η ερώτηση έχει τεθεί πολλάκις στο παρελθόν αλλά πάμε πάλι: πόσο διαρκεί η καψούρα; Η δικιά μου μετράει τρία χρόνια, από τον καιρό που πήρα τη γενναία απόφαση να ξεκινήσω γυμναστήριο και αντί να χτίσω σώμα έχτισα ένα μονόπλευρο έρωτα με τη δασκάλα του ομαδικού προγράμματος. Έλιωνα σε κάθε μάθημα περιμένοντας μια κουβέντα της, υπέφερα στα αποδυτήρια βλέποντάς την να αλλάζει ρούχα, έγινα Κομανέτσι στην προσπάθειά μου να είμαι η καλύτερη στην τάξη. Και όλα αυτά κατά τη διάρκεια μιας εξαιρετικής σχέσης μου με ένα εξαιρετικό παιδί. Εντέλει δεν ανανέωσα τη συνδρομή μου γιατί δεν σήμερα, τρία χρόνια μετά, τη βλέπω ακόμα στον ύπνο μου και χαζεύω φωτογραφίες της με λάγνο βλέμμα πληθίας. Από κάτι ψιλοσυζητήσεις που είχαμε κάνει τότε, κατάλαβα ότι μάλλον είναι στρέιτ. Όπως κι εγώ, αλλά δεν μπορώ να εξηγήσω τι έχω πάθει με τη συγκεκριμένη. Στο γυμναστήριο ντρέπομαι να ξαναπάω γιατί νομίζω πως κάτι είχε καταλάβει. Εκτός από λοβοτομή, τι να κάνω για τη βγάλω από το μυαλό μου;

Αλλά γιατί να τη βγάλετε από το μυαλό σας; Ωραία δεν είναι να έχουμε μια ολοδική μας ουτοπική χώρα, να πετάμε ως εκεί όποτε θέλουμε και μετά να επιστρέφουμε στην πραγματικότητα, συνεχίζοντας την πραγματική ζωή μας με τους πραγματικούς ανθρώπους της ζωής μας και τις πραγματικές σχέσεις

μας; Δοκιμάστε να αντιστρέψετε το concept, να το τοποθετήσετε στη θέση του και πιθανόν να πάψει να είναι μαρτύριο.

Μυρτώ, γεια σου. Βρίσκομαι σε απόγνωση, εδώ και πάρα πάρα πολύ καιρό γνώρισα στη δουλειά έναν τύπο 3 χρόνια μεγαλύτερο (εγώ 20, αυτός 23), τον θαύμαζα, τον ήθελα, τον κέρδινα (ή έτσι νόμιζα). Περνάγαμε τέλεια, αλλά χωρίς σεξ, που ενώ έχω κουραστεί να το φιλοσοφώ και να το αναλύω ΔΕΝ έχω ακόμα καταλήξει στο γιατί. Το είχα αποδεχτεί όμως μιας και δεν είχε περάσει τόσος καιρός για να το θεωρώ καταστροφικό! Όσοπου αρχίζει να φέρεται αλλόκοτα (απ' την αρχή δηλαδή, αλλά στην αρχή όλα είναι γοντεία). Μείναμε και περίπου 2 μήνες σε άλλα εδάφη για σοβαρό λόγο, χωρίς πολλές επαφές παρόλο που έλιωνα πάνω απ' το τηλέφωνο, αλλά είχε την τάση να μη σηκώνει τηλέφωνα και να μην απαντάει σε μηνύματα, οπότε είχα απαυδήσει. Βέβαια αυτό μόνο σχέση δεν ακούγεται, αλλά πέρα απ' όλα ήταν κάτι τόσο γλυκό και σωτήριο! Λήγει, Μυρτώ, λοιπόν, και όχι πολιτισμένα και αποκτάει μετά το συνήθειο να εμφανίζεται μια φορά το μήνα χωρίς έναν ουσιαστικό λόγο, και όταν πάει να γίνει ο λόγος ουσιαστικός, τσουπ κάνει πίσω. Μέχρι σε ραντεβού με έστησε για να καταλάβεις. Και περνάω τη φάση του «όλοι οι άντρες είναι μαλάκες», και «ο έρωτας με έρωτα περνάει» κι αφού έχω πρεμπίσει και έχω ξεκολλήσει και έχει σταματήσει και εκείνος να ασχολείται και έχω αρχίσει κάτι καινούργιο –ας το ονομάσω «πολλά υποσχόμενο»–, εμφανίζεται ξανά. Μόνο που αυτή τη φορά μέσα μου τον θέλω κο-λα-σμέ-να(!), τον βλέπω στον ύπνο μου και γενικά καταλαβαίνεις, καρδιά και μυαλό σε μαύρα χάλιααα. ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩΩ; Μήπως χρειάζομαι ψυχοφάρμακα; Υ.Γ. Please, help me. -wereallmadhere

Δεν ξέρω τι κάλο έχει το παιδί στον εγκέφαλο, πάντως μην περάσετε κατευθείαν στα ψυχοφάρμακα, υπάρχουν και άλλα στάδια πριν. Γενικά οι επιλογές είναι δύο: ή τινάζετε στον αέρα όλη τη διαδρομή που έχετε κάνει από το καθόλου υποσχόμενο παλιό μέχρι το πολλά υποσχόμενο καινούργιο ή παίρνετε χαμπάρι ότι το νευρωτικό «θέλω κολασμένα» σας είναι απλά νευρωτικό, το κάνετε πέρα και περνάτε μια ωραία, φρέσκια και πολλά υποσχόμενη άνοιξη.

Αν τη στιγμή που θεωρείτε ότι όλοι οι άντρες είναι μαλάκες (που καθόλου δεν συμφωνώ), εμφανίζεται κάποιος που σας αποδεικνύει ότι κάνετε λάθος και επιμένετε να ασχολέστε με την άλλη κατηγορία, τότε ο μαλάκας είσατε εσείς. ▀

ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ...

Γράψε για το ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ (μέχρι 20 λέξεις) και στείλε το με SMS: AVXE, κενό και το μήνυμά σου στο 54344
Αριθμοί κινητών θα δημοσιεύονται μόνο εάν είναι ίδιοι με το νούμερο του αποστολέα. Κάθε μήνυμα χρεώνεται € 1,23 με ΦΠΑ

Ακόμη και αν γλεντάς τα βράδια ξέρω πως μέσα σου είσαι χάλια, οπότε δεν χρειάζεται τόση προσπάθεια να φανείς ευτυχισμένη.

Χρόνια πολλά και να θυμάσαι μια πεντηντάρα ίσον με δύο εικοσιπεντάρες. Ταξί για τον Παράδεισο. Ξέρει ο αγρότης σου από

λουλούδια; Αν μπορεί να πάρει τα πόδια του τον στέλνεις να έρθει να τα κουρέψει στο μπαλκόνι μου;

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Για να καταχωρίσετε μια αγγελία επικοινωνήστε με το 210 3617.369 (11.00–18.00)
Χρεώσεις: € 34 οι 20 πρώτες λέξεις και € 0,35 κάθε επιπλέον. Αγγελία σε πλαίσιο: € 45.

Σε γνωρίζω...

Αβαντάζ. Κυρία ιδιοκτήτρια ξενοδοχείου σε κοσμοπολίτικο νησί,

πλούσια, διαμονή Αθήνα σε παραλιακό προάστιο, ιδιωτικό σκάφος και οροφοδιαμερίσματα, με αγάπη στην καλή ζωή, το

ποιοτικό φαγητό, επιθυμεί άνθρωπο της ζωής έως 55 ετών. «Πάππας», Ομήρου 38 Κολωνάκι, 210 3620.147, www.pappas.gr

AMSTEL

#roiaAmstel; Τολμάει να ρωτήσει η Amstel στη νέα της καμπάνια, δίνοντας το βήμα σε δυο νέους που αγαπούν την μπύρα και φιλοδοξούν να φτιάξουν τη δική τους. Με χιούμορ, δημιουργικότητα αλλά και αυτοσαρκασμό, η μάρκα εμπνέεται από τους νέους που επιχειρούν να δοκιμάσουν καινούργια πράγματα και μας παρακινεί να κάνουμε όνειρα και να τα κυνηγάμε, ενώ ταυτόχρονα μας θυμίζει ότι η ζυθοποίηση είναι μια πραγματική τέχνη!

ΜΗ ΧΑΣΕΙΣ!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η ετήσια έκθεση φωτογραφίας της ομάδας **Φωτοδουτικά** με θέμα τον άνθρωπο έχει τα εγκαίνιά της στις 15/2 στις 18.00, στο Πολιτιστικό Συνεδριακό Κέντρο του Δημαρχείου Περιστερίου, Εθνικής Αντιστάσεως & Καραθεοδωρή (μετρό «Περιστέρι»). 17.30-21.00, έως 21/2

intimissimi

Italian lingerie

#SexyValentine

**I ALWAYS
WANT**
*more
love*

swatch

SWATCH STORES: ΑΘΗΝΑ: ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | ΚΟΛΟΝΑΚΙ, 210 7239708 | ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328
ΜΑΡΟΥΣΙ: THE MALL, 210 6197472 | ΓΑΛΦΑΔΑ, 210 8983045 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 2310 284968
ΜΥΚΟΝΟΣ: 22890 28598 | SWATCH KIOSKS: ΕΛ.ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ, ALL USERS AREA, 210 3530302 & INTRA-SHENGEN AREA, 210 3532606